ÉLJÜK AZ IGÉT

2

CHIARA LUBICH
és más keresztények

ÉLJÜK AZ IGÉT

2

CHIARA LUBICH
és más keresztények

RÓMA 1983

Olaszból fordította: Bartóky Zsuzsa

A fedőlapot Szokoly György tervezte

Egyházi jóváhagyással

Készült Ugo Detti nyomdájában.
Via Girolamo Savonarola, 1 - I - 00195 Roma

ELŐSZÓ HELYETT

Alig két éve jelent meg az Éljük az Igét első kötete, amely bemutatta, milyen élet születik a világon az Élet Igéje nyomán.

A könyv sikere meglepett minket. A tömegkomunikációs eszközök segítsége nélkül igen sok ember lelkéhez sikerült közelférkőznie, akik mind értékesnek tartották, talán éppen mert szépítgetés nélkül megmutatta az Evangélium alapján élt életet.

Ezt fejezi ki Mons. Paul Poupard, a francia Katolikus Intézet rektora, Párizs segédpüspöke, amikor így ír: « Az Ige megélve terjed s fényében mindenki osztozhat. Ez a kis kötet összegyűjti az Élet Igéjével együtt az Ige életének egy évét, illetve rövid történeteket, melyekben Isten megnyilatkozik és a szeretet erejével hat. »

Ebben az évben is több százezer ember tanúsága járt szájról-szájra mindenütt a világon s eljutott hozzánk is. Ezek az emberek hónapról-hónapra gyakorlatilag igyekeznek megélni az Élet Igéjét. Az előző kötethez képest bizonyos fejlődés bontakozik ki: a tapasztalatok most inkább kollektívek, annak jeléül hogy az élet dinamikája olyan csoportokat alakított ki, melyek együtt kívánnak élni, az egységből fakadó erő segítségével együtt néznek szembe a nehézségekkel, mert tudják, hogy « ahol ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük » (*Mt* 18,20).

Az előbbiekhez képest a tapasztalatokat most több országból gyűjtöttük össze, sőt még mohamedánokat és buddhistákat is felfedezhetünk azok között, akik az Igét élik.

Mindezek az okok arra indítottak minket, hogy megismételjük a kísérletet és legalább részben nyilvánosságra hozzuk a vallomásokat, amelyeket az Élet Igéje vált ki mindenütt a világon a hívekből. Meg vagyunk győződve róla, hogy lassanként, egyik mondatról a másikra, egyik pillanatról a másikra, újraevangélizálhatjuk életünket. Mint ahogyan Chiara Lubich, a széleskörű mozgalom alapítója írja: « Ha megfigyeljük azokat, akik Isten

Igéjét élik, észrevesszük, hogy az Ige a legkülönbözőbb hatást váltja ki belőlük. Minden egyes ember olyan, mint egy csiszolt kristály. Az Ige fénye, bárhol érje is, ezernyi színben csillantja fel. Az emberek végtelen sokféle helyzetbe kerülhetnek; ugyanígy végtelen sok az a visszahatás is, melyet Isten Igéje válhat ki belőlük. Ha fel akarnánk sorolni mindazt, ami az Ige nyomán termett, soha sem érnénk a végére. »

Ezek a tapasztalatok az életnek csak egynéhány arculatát tükrözik, de ha ügyetlen szavakkal mondták is el őket, igyekezzünk a szavak mögött felismerni a születő, kifejlődő és növekvő életet. Bárkik legyünk is, ezek a tapasztalatok megkérdőjelezhetik életmódunkat és reményt nyújthatnak nekünk.

Mert ahogyan Chiara Lubich írja: « *Jézus feltámadt. Él és jelen van. Szavai nem egyszerű emlékek, mégha a múltban hangzottak is el, hanem mindannyiunkhoz szólnak, ma, ebben a pillanatban, ahogyan annakidején is minden egyes emberhez szóltak.* »

1

« ELŐSORBAN » ISTEN ORSZÁGÁT KERESD

« Ezért ti elsősorban az Isten országát és annak igazságát keressétek s ezeket mind megkapjátok hozzá » (Mt 6, 33).

Az egész Evangélium forradalom. Krisztusnak nincs olyan szava, amely felül ne múlná az emberi szavakat. Hallgasd ezt: « *Ezért ti elsősorban az Isten országát és annak igazságát keressétek s ezeket mind megkapjátok hozzá* ». (Ezeket: az élet szükségleteit).

Az ember legfőbb gondja általában az, hogy aggódva keresi mindazt, ami létének biztonságot ad. Bizonyára te is így vagy vele. Jézus azonban az Ő látásmódját állítja eléd, az Ő cselekvésmódját kínálja fel neked. A megszokottól teljesen eltérő viselkedést kér tőled, és azt, hogy ne csak egyszer, hanem mindig azt kövesd. És ez azt jelenti: keresd elsősorban Isten országát.

Ha egész lényeddel Isten felé fordulsz és mindent megteszel azért, hogy Ő lakozzék benned és a többiekben (azaz törvényeivel Ő kormányozza életedet), akkor az Atya mindent megad neked, amire napról napra szükséged van.

Ha viszont elsősorban csak önmagaddal vagy elfoglalva, akkor végül is csak ennek a világnak dolgaival fogsz törődni, és áldozatául esel azoknak. Eljutsz egészen odáig, hogy ennek a világnak javaiban látod majd a te igazi problémáidat és minden erőfeszítésed célját. És így súlyos kísértés születik meg benned, hogy csak saját erődre számíts és egyre kevésbé Istenre.

« *Ezért ti elsősorban az Isten országát és annak igazságát keressétek s ezeket mind megkapjátok hozzá* ».

Jézus megfordítja a helyzetet. Ha az első gondod Ő lesz, az, hogy érte élj, akkor a többi nem lesz már életed fő problémája, hanem csak « ráadás ».

Utópia ez? Megvalósíthatatlan számodra, modern ember számára ma, egy iparosodott világban, ahol a konkurrencia ural-

kodik és gyakoriak a gazdasági válságok? Gondolj arra, hogy a megélhetés konkrét nehézségei nem voltak kisebbek a galileaiaknál sem, amikor Jézus ezeket a szavakat elmondta.

Ez nem utópia kérdése. — Jézus életed alapvető elhatározása elé állít: vagy magadnak élsz, vagy Istennek.

De most próbáljuk megérteni ezeket a szavakat: « *Ezért ti elsősorban az Isten országát és annak igazságát keressétek s ezeket mind megkapjátok hozzá* ».

Jézus nem mozdulatlanságra, passzivitásra int a földi dolgokkal szemben, nem arra, hogy felelőtlenül, felületesen végezd munkádat.

Jézus a « gondot » « munkával » akarja felváltani, megszabadítva téged az aggódástól, a félelemtől, a nyugtalanságtól.

Valóban azt mondja: « *Ezért ti 'elsősorban' az Isten országát és annak igazságát keressétek* ». Az « elsősorban » azt jelenti, hogy « mindenekelőtt ». Isten országának keresése van az első helyen, de ez nem zárja ki, hogy a keresztény ember foglalkozzék életének egyéb szükségleteivel is. « *Isten országát és annak igazságát keresni* » azt is jelenti, hogy Istennek tetszően élünk, úgy, ahogy Jézus az Evangéliumban megmutatta.

Csak Isten országát keresve érezheti meg a keresztény ember hétköznapi dolgaiban is az Atya csodálatos erejét.

Elmesélek egy történetet.

Jóideje történt, mégis hihetetlenül aktuálisnak tűnik. Sok fiatalt ismerek, akik most is úgy viselkednek, ahogy ez a lány tette.

Elvirának hívták. Tanítóképzőbe járt. Szegény volt. Csak kiváló tanulmányi eredményei biztosíthatták továbbtanulását. Erősen hitt. Filozófia tanára ateista volt, ezért Jézus és az Egyház igazságait gyakran homályosan, sőt elferdítve magyarázta. A lány szíve forrt. Nem maga miatt, hanem az Isten iránti szeretetből, az igazságért, társaiért. Bár tudta, hogy ha ellentmond a tanárnak, rossz jegyet kaphat, de amit belül érzett, erősebb volt. Kézemeléssel minden alkalommal szót kért: « Ez így nem igaz, tanár úr! » Talán nem voltak mindig elegendő érvei ahhoz, hogy szembeszálljon a tanár fejtegetéseivel, de ebben a « nem igaz »-ban benne volt a hite, amely az igazság ajándéka és gondolkodásra késztet.

Társai, akik szerették, megpróbálták lebeszélni közbeszólásairól, amelyek károsak lehettek számára. De nem sikerült nekik.

Elmúlt néhány hónap. Bizonyítványkiosztás. A lány remegve vette kezébe a bizonyítványt. És ekkor egy örömujjongás: a legjobb osztályzatot kapta!

Elsősorban azt kereste, hogy Isten és az Ő igazsága győzedelmeskedjék, a többi utána jött.

« *Ezért ti elsősorban az Isten országát és annak igazságát keressétek s ezeket mind megkapjátok hozzá* ».

Ha te is az Atya országát keresed, megtapasztalod, hogy Isten gondot visel rád életednek minden szükségletében. S így felfedezed az Evangélium rendkívüli értékét, amely hétköznapjaidban is megnyilvánul.

Chiara Lubich

A BECSÜLET PRÓBÁJA

Egy minisztériumi állásra pályázva az írásbeli vizsgán már átmentem, de a szóbeli még hátra volt.

Ez volt életem első pályázata, az első alkalom, hogy munkához jussak. A családban mindenki aggódott, azt akarták, hogy protekciót keressek befolyásos személyeknél, akiket a rokonok hajlandók lettek volna érdekemben « lekenyerezni ». Nálam azonban süket fülekre találtak. Azt feleltem nekik, hogy ha az írásbelin minden segítség nélkül átmentem, a szóbeli is sikerülni fog.

Egy nap azonban, amikor anyám könnyes szemekkel kérlelt engem, majdnem beadtam a derekam. « Miért nem fogadod el rokonaink segitségét? — kérdezte. Tudod nagyon jól, hogyan mennek ezek a dolgok: azokat veszik fel, akiknek ajánlásuk van. Gondold csak meg, mit jelentene neked, nekem és testvéreidnek egy biztos állás. Mióta édesapád meghalt, egyedül a nyugdíjra számíthatunk biztosan de most, hogy ti mindnyájan kezdtek felnőni, több kiadásunk lesz, miből fogunk megélni? » Azt feleltem anyámnak, hogy minden reményem Istenben van. Ha Ő jónak fogja ítélni, hogy átmenjek a vizsgán, miért kellene kételkednem? És ha azt tartja, hogy ez nem válna javamra, miért kételkedjem az Ő szeretetében? Elsősorban Isten országát kell keresnem és a « többit » meg fogom kapni hozzá.

Anyám büszke volt a hitemre, mert ő is hivő; ezesetben viszont fanatikusnak tartott. Arra kértem tehát, ne törődjék többé a vizsgáimmal és ne is beszéljen róluk. Magam részéről mindent meg fogok tenni, hogy jól előkészüljek, legyen nyugodt. Az ár ellen úsztam, küszködve, mint az a bizonyos « Elvira », akit Chiara Lubich említ az Élet Igéje e havi kommentárjában. Nehéz napok virradtak rám, de egyben jellememet is formálták, mivel elhatározásom éretté tett és az Igéhez való hűségemben

éreztem, hogy kiálltam a becsület próbáját, amely ilymódon életem részévé vált. Eljött a szóbeli vizsga napja is és minden jól ment. Megnyertem a pályázatot és ma már enyém az annyira áhított állás.

Egy délvidéki olasz fiatal. (*)

MINDNYÁJAN MUNKAHELYÜNKÖN MARADTUNK

A cég, ahol dolgozom, nemrég egy másik, hasonló szakmában működő vállalattal egyesült. Az egyesülés után felkértek, nézzem át az alkalmazottak névsorát, mert az új munkamódszer következtében három alkalmazottnak fel kell mondani.

Ezt a rendelkezést azonban nem tartottam megalapozottnak, ellenkezőleg, úgy tűnt, mint amit elsiettek, elhamarkodtak s anélkül hoztak volna meg, hogy emberi szempontból meggondolták volna a következményeket az érdekeltekre és családjukra nézve. Mit tegyek? Eszembe jutott az Élet Igéje. Egy « más ország » megteremtésének egyetlen módja Jézus példáját követni: elsőnek lenni a szeretetben. Beadtam lemondásomat és közöltem a céggel, hogy nem vagyok hajlandó a három felmondólevelet aláírni. Lemondásomat nem fogadták el, sőt megkértek, gondolkodjam azon, miként lehetne a kérdéses alkalmazottakat az új munkarendszerbe beilleszteni. Én közben már el is készítettem az új személyzeti tervet, amely megfelelően, igen hasznos módon osztott be mindenkit a vállalat különböző osztályaira. Elfogadták a javaslatot és egyikünk se vesztette el munkáját.

M.C.
(Spanyolország)

SZILVIA

A hegyekben töltöttem egy hetet testi fogyatékosok egy csoportjával. Jó alkalom volt a pihenésre és arra is, hogy a megszokott mindennapi környezetből kiszakadjak. Ezekben a napokban az együttélést az Élet Igéjére alapoztuk, hogy együtt keressük az « Ő országát ». Első perctől kezdve minden tulajdo-

(*) A tanúságok, melyek mellett nincs ott a nemzet neve, mind Olaszországból származnak.

nunkat közösbe tettük, mindenünket, amink csak volt: pénzt, ennivalót, ruházatot.

Másnap kekszet, gyümölcsöt, tejet, kenyeret, még virágot is hoztak nekünk. Minden reggel együtt olvastuk az Élet Igéje magyarázatát, hogy egész nap emlékezzünk rá. Délután újra összegyűltünk, hogy elmeséljük egymásnak tapasztalatainkat.

Mind ott voltunk, Szilviát, egy 25 éves béna lányt kivéve. Számára az életnek nem volt értelme. Egyetlen érzés tartotta fönn, a lázadás, mivel nem tudott beletörődni, hogy egész életét egy tolószéken töltse. Egy másik ugyanolyan testi fogyatékos, mint ő, éppen ezekben a napokban számára teljesen szokatlan tevékenységbe kezdett: igyekezett segíteni a beágyazásnál, a takarításnál, a mosogatásnál. S mindez olyan természetesen kezdődött, mint egy játék, minden az egymás iránti szeretetből született. Szilvia ösztönösen megérezte ezt a szeretetet és örült annak a tevékenységnek, annak a melegségnek, melyben a hozzá hasonlók részesedhetnek. Kezdett mélységes szolidaritást érezni mások iránt. És végül rájöttünk, hogy éppen Szilvia volt az, aki a legnagyobb jelentőséget adta ennek a hétnek. Vasárnap lejött a kápolnába, hogy velünk együtt áldozzék: ekkor felejthetetlen élményben volt részünk, mert mindnyájan egyek voltunk.

F.M.

« EGÉSZEK » A SZERETETBEN

Férjemnek orvosi vizsgálatra a városba kellett utaznia. Tudtuk, mivel állandóan tapasztaltuk, hogy Isten szeret bennünket. Ezt az aggodalmat is úgy tekintettük, mint szeretetének megnyilvánulását. Ebben a meggyőződésben az utazás előtti napokban mindent megtettünk, hogy ne törődjünk túl sokat sajátmagunkkal.

Egyszerre csak eszembe jutott, hogy mindez újabb nagy kiadásokkal és nehézségekkel fog járni; de ez a gondolat épp csak átvillant az agyamon. Emlékezetembe idéztem, hogy Jézus azt kívánja tőlünk, ne aggodalmaskodjunk, csak saját lelkünkkel törődjünk, mert van Atyánk, aki mindenre gondol. Igy aztán mindent Őrá hagytam és csak azt tartottam szem előtt, amit Ő kiván tőlem ebben a percben.

Közelgett az utazás napja: férjemmel megszámoltuk pénzünket és akkor vettük észre, hogy bajban vagyunk. Mégis bizton-

ságban éreztük magunkat, mert Jézus mindig megtartja ígéretét. Ha az ő « országát kerestük », ha érte éltünk, most nem fog cserbenhagyni s megadja azt, amit Ő maga ígért.

Húsvét napján apósomék érkeztek látogatóba hozzánk. Szerény körülmények közt élő idős emberek és kevéssel beérik. Mivel azonban megtudták, hogy férjem nincs jól, azt gondolták, hogy jól fog jönni egy kis segítség; és íme, a költségekre átadtak kétszázezer lirát. Nagyon meg voltam hatva. Igyekeztem kipuhatolni, hogy valóban le tudnak-e mondani erről az összegről, de ők azonnal megnyugtattak. Sőt, boldogok voltak, hogy tehettek valamit értünk.

M.A.

BÁTORSÁG AHHOZ, HOGY AZ EVANGÉLIUMOT ÉLJÜK

Meghívtak egy találkozóra, melyet két kisebbik fiam iskolájában tartottak. Nyolcszázan gyűltünk össze, szülők, diákok, tanárok, kedves nővérek. Az összejövetelen, melyet a kedves nővérek rendeztek, hogy az Élet Igéjének tapasztalatain keresztül megismertessék, miként lehet valóságosan megélni a Szentírást, segédpüspökünk is résztvett.

Felszólaltak a felnőttek és a gyerekek is. A legfiatalabbak élményei közel férkőztek a hallgatóság szívéhez. A püspök örült, hogy a fiatalságnak van bátorsága ahhoz, hogy gyakorlatban megvalósítsa Krisztus Igéjét. Végül ötszáz darab Élet Igéje kommentárt osztottak szét és a következő hónapokban is meg fogják küldeni azoknak, akik meghagyták a címüket.

Ime, néhány mondat a résztvevők beszédeiből: « Vak asszony vagyok, de mától kezdve nem érzem magam a társadalom kivetettjének és úgy akarok élni ezentúl, ahogyan ti ajánlottátok ». — « Ma egy új világot fedeztem fel ». — « A beszédeket hallva olyan dolgoknak kezdek értéket tulajdonítani, melyekre azelőtt még csak nem is gondoltam ». — « Megértettem, hogy Isten szeret engem ». — « Valami megváltozott bennem. Ezentúl szeretni akarok ». — « Elegendő volt ez a délelőtt arra, hogy újraszülessenek bennem olyan értékek, melyeket már holtaknak hittem ». — « Megértettem, hogy Isten a Szeretet, aki akkor is mellettem van, ha bajban vagyok ». — « Nem csak akkor akarok imádkozni Istenhez, amikor templomba megyek: neki akarom adni egész életemet ».

Aznap este két fiammal boldogok voltunk, mert az e havi Élet Igéje ez volt: « Keressétek Isten országát », és nekünk úgy tünt, hogy egy kicsit meg is tettük ezt. A minket átjáró öröm, a jószándék, mintha valamiképpen ennek a gyümölcse lett volna.

Néhány nap múlva visszatértem a nővérekhez, hogy kifizessem a két fiúért járó tandíjat erre a hónapra. A felelős nővér közölte, hogy az iskola igazgatósága úgy határozott, hogy fiaim ezentúl tandijmentesek lesznek, mivel mindketten díszére válnak az iskolának.

N.D.
(Brazilia)

OTTHONT TALÁLNI MARIAMNAK

Mariam nyolcvan éves. Olykor az egyetem bejáratához jön alamizsnát kérni. Eleinte nehezen értettem meg, hogy mire van szüksége, mert süket; hogy megértessem magam, kénytelen voltam kiabálni és ez természetesen mindenkinek feltűnt. Hogy élelemről és orvosságról úgy beszélhessek vele, ahogyan szeretnék, néhány nappal ezelőtt az Élet Igéjére gondoltam, amely így szól: « Ezért ti elsősorban az Isten országát... » S így sikerült erőt vennem félénkségemen!

Gyakran előfordult, hogy az öregasszony meglátott engem, de mintha nem ismert volna meg. Míg egy nap aztán, éppen az egyetem bejáratánál elém jött és egy rózsafüzért, meg friss babot, az idény első termését hozta nekem, e szavakkal: « Imádkozom érted... ezenkívül nem tudok mást adni ». Megértettem, hogy számítok valamit Mariam életében; mintegy jel volt ez arra, hogy továbbra is segítsem őt.

Nem tudtam azonban pontosan, mit tehetnék érte. A címét sem tudtam, de megmutattam neki, hol lakom én és ettől kezdve Mariam gyakran eljött hozzám reggelente, hogy egy kicsit együtt legyünk. Elmondta, hogy a gerillaharcok miatt el kellett hagynia otthonát és most egy közeli faluban egy asszonynál talált szállást, akit ő « húgának » hív, de ez az asszony rosszul bánik vele.

Egyik este hazatérve, ott találtam Mariamot, amint rám várt A « húgával » ezúttal a szokottnál is élesebb vitája támadt és az kitette őt a házból.

Elindultam, hogy szállást keressek neki az apácáknál, vagy a szerzeteseknél, de mindenütt be volt zárva a kapu. Minden problémám háttérbe szorult: a vizsgám, amely közeledett, a kórházi osztályon az ügyeletek, az ismerősök, akik le akartak beszélni, hogy ezzel az öregasszonnyal foglalkozzam. Erősnek éreztem magam, mert meg voltam győződve, hogy mindez az Isten országának és az igazságnak a keresését jelenti.

Időközben aztán Mariam némileg kibékült « húgával » és visszament hozzá, arra várva, hogy én találjak neki másutt szállást.

Végül, hosszas keresés után, sikerült saját otthonomhoz közel egy kis lakást találnom, amely azonban szörnyen piszkos, elhanyagolt állapotban volt. Összebeszéltünk barátaimmal és a következő vasárnap néhányan nagytakarítást rendeztünk. Csodálatosan szép nap volt ez, mert mindent a néni kedvéért igyekeztünk tenni. A lakást azonban nem lehetett egyik napról a másikra lakhatóvá tenni és Mariam továbbra is habozott, abban a reményben, hogy jobb megoldást talál.

Elmúlt tiz nap anélkül, hogy hallottunk volna felőle. Már éppen aggódni kezdtem, amikor megtudtam, hogy megbotlott, csúnyán elesett és kórházba került. Mindjárt siettem meglátogatni. Boldog volt, hogy újra találkozik velem, annál is inkább, mert tíz napja, mióta kórházba került, senki se látogatta meg. Rögtön elmondta minden gondját-baját, keserűségét: újra heves vitái voltak a «húggal » és semmiesetre se térhet már vissza hozzá.

Minél előbb rendbe kell tehát hozni a kis lakást, hogy Mariam odaköltözhessék. Nem tudom, hogyan alakul majd a helyzet, de biztos vagyok abban, hogy ha ezentúl is megmaradunk a szeretetben, Jézus továbbra is megsegít kézzelfogható módon, mint ahogy eddig is tette.

Babeth
(Libanon)

EGY AJÁNDÉK

Feleségemmel együtt már régebben terveztük, hogy veszünk egy mosógépet, s a fürdőszobában helyezzük el, melyet ez alkalommal modernizálni szeretnénk. Félre is tettünk egy kis pénzt erre a célra.

Már majdnem összegyűlt a szükséges összeg. De éppen a fizetésfelvétel napján a hivatalban egy ismerősöm jelent meg,

akinek kétségbeesett helyzetében pénzre volt szüksége. Odaadtam neki a kért összeget, levonva azt a fizetésemből, melyet az imént kaptam kézhez. Mikor ezt elmondtam Luisának, feleségemnek, az első pillanatban rosszul esett neki: « Legalább megmondhattad volna, mielőtt odaadod a pénzt! » Azonban mindjárt hozzátette: « Jól van! Ma nekem is alkalmam nyílt arra, hogy az Élet Igéjét éljem, ahelyett, hogy a mosógépre és a fürdőszoba rendbehozatalára gondolnék ».

Néhány nappal ezután látogatóba érkezett hozzánk egy nagynénénk, aki a hátralékos nyugdíját egyszerre kapta meg és meg akart ajándékozni bennünket. Ideadta a pénzt és azt mondta: « Határozzátok ti el, hogy mire van szükségetek. Szines televizióra, vagy mosógépre... amit ti akartok ». És semmit se tudott arról, hogy előzőleg mi történt.

B.

POSTÁZNI ÉS ÉLNI AZ ÉLET IGÉJÉT

Az Élet Igéje kommentárjait akartam becsomagolni, hogy elküldjem ismerőseinknek, mikor feleségem elment hazulról, hogy bevásároljon. Ott maradt az edény az asztalon és a mosogatás is hátra volt még. « Én ezt nem csinálom meg, ez az asszony dolga » — gondoltam magamban és nekikezdtem a csomagolásnak. Még néhány sort is szerettem volna írni. Közben azonban elgondolkodtam: « Mi haszna van, hogy elküldöm a lapot, ha nem valósítom meg gyakorlatilag a benne foglaltakat? » Kimentem hát a konyhába, leszedtem az asztalt, elmostam az edényt, kisöpörtem és még a terítőt, meg a virágvázát is az asztal közepére tettem. Még kényelmesen maradt időm a csomagok elkészítésére és a levélírásra is.

Este boldogan gondoltam vissza erre a kis győzelemre, melyet saját önzésem fölött arattam és megállapítottam, hogy az Élet Igéjének megélése nyomán születik meg bennem Isten országa.

W.
(Németország)

2

ÁLLHATATOSSÁG

« Állhatatossággal fogjátok megmenteni lelketeket » (Lk 21, 19).

Tudod, kik a szentek?

Keresztények, akik megvalósították önmagukat; akik megmentették lelküket. Biztosak vagyunk benne, mert az Egyház nem téved szentté nyilvánításukban. Olyan élő emberek példáját szeretném felhozni, akik megmentik lelküket, de kiről mondhatjuk mi el biztosan, hogy elér a végcélhoz?

A szentek elértek.

Miért?

Azért, mert győzedelmeskedett bennük egy erő, egy erény: az állhatatosság.

« *Állhatatossággal fogjátok megmenteni lelketeket* ».

Állhatatosság. Ez a fordítása az eredeti görög szónak, amely azonban jelentésekben gazdag: magába foglalja a türelmet, kitartást, ellenállást és a bizalmat.

Az állhatatosság szükséges és nélkülözhetetlen, amikor szenvedünk, amikor kisértést érzünk, amikor eltántorodunk, amikor a világ káprázata vonz, amikor üldöznek bennünket.

Gondolom, te is voltál már legalább egy ilyen helyzetben és tapasztaltad, hogy állhatatosság nélkül összeroskadtál volna. Néha talán elbuktál. Lehet, hogy ebben a pillanatban is valamilyen fájdalmas szituációban vagy. És mit tehetsz?

Szedd össze magad és légy állhatatos.

Máskülönben a « keresztény » név nem illet meg téged.

Jól tudod: annak, aki Krisztust akarja követni, minden nap magára kell venni a keresztjét, szeretnie kell akarattal is a fájdalmat. A keresztény hivatás az állhatatosság hivatása.

Pál apostol az ő állhatatosságát, mint a hiteles keresztény élet ismertető jegyét mutatja a közösségnek.

És nem fél attól sem, hogy a csodákkal egy szinten említse azt.

Ha szeretjük a keresztet és állhatatosak vagyunk, követhetjük Krisztust, aki az égben van, tehát üdvözülünk.

Állhatatossággal fogjátok megmenteni lelketeket ».

Kétféle embertípusról beszélhetünk: azok, akik érzik a hívást, hogy igazi keresztények legyenek, de ez a hívás úgy hullik lelkükbe, mint a mag a köves talajba. Szalmaláng lelkesedésükből nem marad semmi. Mások meg úgy fogadják a hivatást, mint jó föld a magot. És a keresztény élet kicsírázik, növekszik, legyőzi a nehézségeket, ellenáll a viharoknak. Ezek állhatatosak és ... « *állhatatossággal fogjátok megmenteni lelketeket* ».

Természetesen, ha te is állhatatos akarsz lenni, nem elég a magad erejére támaszkodni.

Isten segítségére is szükséged van.

Pál apostol az Istent az « állhatatosság Istenének » hívja. (Róm 15,5)

Tőle kell tehát kérned, és Ő megadja neked.

Ha keresztény vagy, nem elég, hogy meg vagy keresztelve és néha eleget teszel egy-két vallási előírásnak, vagy néhány jócselekedetet végzel.

Kereszténnyé kell válnod. És minden növekedés lelki téren csakis próbák, fájdalmak, nehézségek és harcok útján történhet.

Van, aki igazán állhatatos tud maradni: az az ember, aki szeret.

A szeretet nem ismer akadályokat, nem ismer nehézségeket, nem ismer áldozatokat. És az állhatatosság a szeretet bizonysága.

A Szűzanya ilyen állhatatos lélek. Már kisgyermekként az Istent választja, mint egyetlen kincsét és hű marad hozzá egész életében. Neki szenteli magát szűzességében, amikor még kislány de nem fél attól, hogy anyává váljon, amikor Isten úgy akarja. Jézus anyja lesz szűzen maradva. Állhatatos marad hivatásában, amikor József kételkedik, amikor kénytelen egy istállóban világra hozni Fiát, amikor menekül vele Egyiptomba, amikor három napra elveszíti, míg a templomban van. Állhatatos Isten szeretetében és akarata szerint, 30 évig őrizve titkát, hagyva, hogy Jézus elvégezhesse három éves küldetését. És olyan erős a kitartása, hogy nem hajlik el attól a vonaltól, amelyet

Isten jelölt ki neki, hogy állva tud maradni abban a mérhetetlen fájdalomban keresztre feszített Fia előtt. Aztán a születő Egyház szívében a Mennybemenetel után, és állhatatos marad Isten szeretetében addig az óráig, míg az Ég be nem fogadja.

Mária az állhatatosság asszonya.

Kérjed Istent, hogy gyújtsa meg szívedben az iránta érzett szeretetet és az állhatatosságot az élet minden nehézségével szemben, és akkor megmentheted a lelkedet.

« *Állhatatossággal fogjátok megmenteni lelketeket* ».

De ennél több is van. Az állhatatosság átragad másokra is. Aki állhatatos, bátorítja a többieket is, hogy mindvégig kitartsanak.

A szentekről és Máriáról beszéltem neked. Jegyezd meg: vannak olyan emberek, akik századokon át állhatatosságuk példájával és a szeretetből fakadó fénnyel tömegeket vonzottak és még ma is vonzanak Istenhez. Vonz szeretetüknek fénye, amely állhatatossá tette őket.

Nézzünk a magasba. Egyetlen életünk van, az is rövid. Szorítsuk össze fogunkat nap mint nap, győzzük le a nehézségeket egyiket a másik után, így kövessük Krisztust... és meg fogjuk menteni lelkünket.

Chiara Lubich

HOSSZÚ TELEFONBESZÉLGETÉS

B. kétségbeesetten telefonált ma, hogy nem tud többé kijönni férjével, elmegy hazulról, mivel más megoldást nem lát. Mikor a telefon csöngeni kezdett, állva vettem fel a kagylót, de aztán leültem és végighallgattam őt. Teljesen vele szerettem volna lenni, mintha az egyetlen emberi lény lenne a világon, úgy mint Jézussal tettem volna.

« Fel szeretném olvasni neked az e havi Ige magyarázatát. Meg tudsz hallgatni? » — kérdeztem, mikor ő végre befejezte. Felolvastam, mialatt a másik oldalon teljes csönd, a figyelmes hallgatás csöndje volt a telefonban. Éreztem, hogy befogadja, — mint a kommentár mondja, — « a hívást, mint jó föld a magot. És a keresztény élet kicsírázik, növekszik, minden nehézséget legyőz, ellenáll a viharoknak ». Őbenne és bennem megerősödött az állhatatosság...

A felolvasás végén B. egy percig még csendben maradt, majd azt mondta: « Jól van, most már tudom milyen utat válasszak, a szűk ösvényt... Ezt a kommentárt Chiara pontosan nekem írta! »

G.W.
(Hollandia)

AZ ŐRSÉG MEGHAL, DE MEG NEM ADJA MAGÁT

A mi csoportunk jól tükrözi az egymástól különböző gondolkodásmódok, foglalkozások és életkoradta különbségek vegyülékét, mely a kaszárnya életére jellemző.

Itt van például Michel, akinek tizenhét éves korában el kellett mennie katonának, hogy elkerülje a javítóintézetet. Itt van André, a vasesztergályos, « jógyerek » külsejével. Luc, kit

kedvesen Lulunak becéznek, alig mozog többet, mint egy csiga; és a többiek. Jean-Marc és én iskolázottságunk miatt a kis csoportban értelmiségieknek számítunk. Két hónapi közösségi élet lehetővé tette, hogy közelebbről megismerjük egymást, kölcsönösen segítsünk egymáson. Bevonulásunk óta megszakítás nélkül a kaszárnyában eltöltött öt hét után, már csak három nap választott el minket az első 72 órás kimenőtől. Szívesen beszélgettünk erről, terveket szőttünk, mintegy napsugárral vontuk be a mindennapok egyhangú szürkeségét.

Szerda este, 18 óra. Az őrmester gúnyos mosolya semmi jót nem ígér: « Szükségem van négy emberre, a hétvégi őrségre. Holnap reggelre adjátok ide a névsort! » A mondat, mint ostorcsapás vágott végig rajtunk. Magában véve nem nagy dolog, de az első öt hét után a kérdéses négy ember számára nem lesz kimenő, de még a következő hétvégén sem, mert akkor a védőoltás miatt kell ittmaradnunk.

19 óra. Bevonulás a hálóterembe, vagy inkább az oroszlánbarlangba. Mindnyájan ott vagyunk, körülüljük az asztalt. A megfeszült idegzetű dohányosok füstfelhőt eregetnek. Káromkodás-vihar tör ki: az őrmester megkapja a magáét. A hangulat egyre feszültebb lesz és amint fokozódik az idegesség, veszekedni kezdünk. Michelt érik az első támadások. Ő az, aki önként jelentkezett szolgálatra és ezért neheztelünk rá. A nagy zajban végül elhatározzuk, hogy sorshúzással fogunk dönteni.

Érzem, hogy tenni kell valamit. Más megoldásnak is kell lennie, hogy ne tegyük tönkre a köztünk kialakult barátságot, mely most egyszerre olyan törékenynek mutatkozik. Felemeljem a hangom? Túlkiabáljam a többieket? Ez nem erős oldalam és nem is a természetem. Egyszerre csak hallom a saját hangom, mint rajtam kívülálló valamit. De a velük előzőleg külön-külön kialakított kapcsolatom eléri azt, hogy mind elhallgatnak. Ekkor tovább magyarázok: először is, ahelyett, hogy mindnyájan egyszerre beszélnénk, hallgassuk meg egyenként egymást. Pierre beleegyezik, s rögtön utána a többiek is. Aki nem tartja be ezt a szabályt, azt közösen hallgatásra kényszerítjük. Pierre bocsánatot kér Micheltől.

Még hozzáteszem, hogy a sorshúzás szerintem tényleg kényelmes megoldás lenne, de nem számol az egyes emberek igényeivel. Megkérdik én mit javaslok. Érzem, hogy az alig több mint egy hónap alatt megnyert bizalmuk felhatalmaz arra, hogy

tovább beszéljek: « Gondolhatunk a mások, de nem a magunk kimenőjére ». Megint egyetértünk és hozzákezdünk a dologhoz. Mindenki egyenként kifejti saját igazát, hogy miért akar szabadságra menni. Michel közös elhatározás alapján elutazhat, mivel ő vőlegény. Pierre is, akinek zenei rendezvényen kell szerepelnie, ami igen fontos számára. Henri szintén, mert őt a menyasszonya elhagyta és tisztán akar látni az ügyben Jean-Marc, François és én maradunk őrségre. Még egy valakire van szükségünk: csak Lucnak és Andrénak kell határoznia. A nagy csöndben figyelmeztetem magam, hogy ne itélkezzem, ne határozzak helyettük, még ha ismerem is mindegyikük indokait. « Tarts ki... az őrség meghal, de meg nem adja magát! »

— Louis, határozz te.

— Nem, mindegyikünknek szabadon kell döntenie.

Ujra csönd lett... Jó félórát is eltart. Luc úgy határoz, hogy itt marad, de mintha ez nehezére esne.

— Tényleg elhatároztad?

— Nem, nem egészen, de azért mégis maradok.

— Ez így nem megy.

Ujabb csönd.

— De igazán beleegyezem. Bocsássatok meg, hogy olyan sokára határoztam el magam.

Egyszerre megint olyan jól érezzük magunkat így együtt, hogy még két óra hosszat beszélgetünk. « Amit tettünk több, mint barátság. Legjobb barátaimmal se tudtam volna ezt elérni », mondja Pierre, aki alig meri hinni. — « A mai nap mindig úgy fog bennem élni, mint egy ünnep » — « Én meg hétfőn pezsgőt hozok! »

Péntek, déli 12 óra. Az öt szabadságos katona már civilben van. Mielőtt elmennének, körbejárnak, hogy mindegyikünknek köszönjenek. A kézfogásban és a tekintetekben most több van, mint máskor.

Louis
(Franciaország)

A TAKARÍTÓASSZONY

Níobe, egy mohamedán nő, aki rendszeresen éli az Élet Igéjét, észrevette, hogy a hivatali takarítóasszony nagyon szomorú. Mivel « állhatatosan szeretni » akart, beszédbe elegyedett vele. A takarítónő elmondta, hogy meghalt az anyja és a bátyja. Nővére minden elintéznivalót ráhagyott. A nagy bánat, az iratok elintézése, a temetés gondja, mindez szinte összeroppanással fenyegette. Niobe erre megigérte neki, hogy elkíséri a temetésre, és mindenben segítségére lesz.

Azután a hivatalban beszélt a főmérnökkel, aki szintén megigérte, hogy résztvesz a temetésen és segít az ügyek intézésében. Éppen ebben a pillanatban ment végig a hivatali szobákon a személyzeti főnök ellenőrző körútján. Niobe kérte, hogy gyorsan nézze át a munkáját, mert el kell távoznia a takarítóasszonnyal; elbeszélte, hogy mi történt.

Másnap a személyzeti főnök a takarítóasszonytól elkérte a költségszámlákat, melyeket ő akart kifizetni.

Niobe hivatalában ez után az eset után mindenki sokkal készségesebb kollegáival, mint azelőtt.

(Kanada)

« ÁTGYÚRNI A JELLEMEMET »

Részletek Johanna Schwarzenlander által adott interjúból az 1979-ben tartott ausztriai Mariapoli alkalmából. Johanna nyirokmirigy rákban szenved és ezt tudja is. Orvostanhallgató.

— Most, hogy egy éve tudod, hogy beteg vagy, miként ítéled meg magad? Hatalmas belső harc lehetett, míg elérkeztél oda, hogy sikerült tudatosan elfogadnod ezt a gyógyíthatatlan betegséget!

Johanna: « Meg kell mondjam, hogy számomra nem volt hatalmas ez a harc; annyi bizonyos, hogy mindig küzdelem volt, de olyan, amelyet percről percre kellett megvívnom és amely percről percre oldódik meg. Hogy csinálom? Az Élet Igéjével, amely ebben a hónapban például így szólt: « Könnyebb egy tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bejutni az Isten országába ». A múlt hónapban: « Állhatatossággal fogjátok megmenteni lelketeket ». Tudnék talán mondani valamit ezzel az Igével kapcsolatban. Belgyógyászatot tanultam abban az időben,

mert vizsgáznom kellett. Számomra különösen nehéz volt ez, mivel saját betegségemet is tanulnom kellett és épp annak a professzornak a leckéit hallgattam, aki kezelt. Nagyon fáradt voltam a már másodszor megismételt gyógykezelés miatt és sok egyéb tennivalóm is akadt. Mit akar még tőlem Jézus, kérdeztem magamban, és közben a záróvizsgára gondoltam: « Szomjúhoztam és inni adtál, éheztem és enni adtál ». Ez megsegített abban, hogy ne érezzem a tanulás nehézségeit, inkább másokra gondoljak, szeressem őket... reggel felkeljek és elkészítsem a reggelit a többieknek. Igy tettem és állandóan nagy belső békét éreztem.

Természetesen — mint mindenki, aki nagyon fáradt — én is kísértést éreztem, hogy abbahagyjam a tanulást. Vállalhattam volna egy félnapos munkát, egészségi állapotomnak ez jobban megfelelt volna. Feltettem magamban a kérdést: « Megérem-e, hogy gyakoroljam hivatásomat? » Rájöttem azonban, hogy nem szabad elgondolkoznom ezen, mivel számomra ebben a pillanatban Isten akarata világos volt: tanuljak és készüljek a vizsgára, anélkül, hogy kérdezgetném, vajon megérem-e azt a napot, vagy sem. Alapjában véve, egyikünk se tudja, hogy a következő napon életben lesz-e.

Valaki azt mondta nekem: « A te helyzetedben szerintem egy dolgot lehet tenni; mindent abbahagyni és jól felkészülni a halálra — megadni magad. » Én más véleményen vagyok. Először is, senki se állíthatja ebben a pillanatban száz százalékos biztonsággal, hogy én soha nem leszek orvos, — hiszen vannak csodák is! Másodszor meg erősen meg vagyok győződve arról, hogy Isten akaratát kell teljesítenem, mely számomra úgy szól, hogy tanuljak. Eközben felkészülök a halálra, majd amikor eljön, a mennyek országára, mert senki se lesz szent, ha nem csinál semmit. Kell csinálnom valamit, Isten akaratát kell teljesítenem, hogy átformáljam, átgyúrjam a természetemet, mindaddig, amíg tiszta szeretet nem lesz belőlem. És ezt a tanulással érem el, meg azzal, hogy mások rendelkezésére állok, mosogatok, elvégzem az apró gyakorlati teendőket, mert nagy dolgokat nem vihetek véghez.

E.S.
(Ausztria)

« IGENIS, MISÉRE MEGYEK »

Kint laktam a tanyán, ateista nagybátyáméknál. Legalább vasárnap szerettem volna misére menni és az ő ellenkezésük se szerelt le. Emlékeztem, hogy nagybátyámékhoz közel él egy hölgy, aki templomba szokott járni, így átszaladtam hozzá arra kérve őt, hogy kísérjen el. De az asszony ágyban feküdt reumás fájdalmakkal. Reményem ekkor megcsappant, de továbbra is igyekeztem szeretetben élni. A szomszédasszony azt mondta, hogy ha templomba akarok menni, kölcsönvehetem az ő biciklijét. Örömömben alig bírtam magammal: megértettem, hogy a szeretetben való kitartással mindent el lehet érni; korlátlan hittel kell hinni Istenben. Természetesen ezután egy másik akadályt kellett legyőznöm, vagyis engedélyt kellett kérnem nagybátyáméktól, hogy biciklin templomba mehessek. Vasárnap reggel, azzal a szilárd elhatározással, hogy ha kell, még velük is szembeszállok, azt mondtam, hogy 11-kor bemegyek a faluba s ha valamire szükségük van, beszerezhetem. Nagybátyám csak rámnézett: « Misére mész? » — « Igenis, misére », válaszoltam s nem szóltam többet. Mielőtt elmentem volna, nagynéném egyik nővére jelent meg s amikor megtudta, hová készülök, gúnyolódni kezdett. Ekkor a Nyolc boldogság közül eszembe jutott a « Boldogok az üldözöttek » és mosolyogva elmentem. Magammal vittem az Élet Igéjét. Mise után felkerestem a papot s beszéltem vele az Élet Igéjéről. Nagyon örült s kért, nem hagynám-e neki ott a kommentárt, amit fel szeretne olvasni a katekizmuson. Azt mondta, térjek vissza máskor is, hogy elmeséljem a lányoknak a Szentírással kapcsolatos élményeimet és felolvassam nekik az Élet Igéjét.

F.T.

AZ ELSŐ BEHAJÓZÁS

Részletek egy fiatalember naplójából, aki a Perzsa Öböl és Amerika között közlekedő tankhajón tengerész.

Filadelfiából Ras Tanurá felé, 1979 június 8.

Ezekben a napokban kezdem felfedezni a türelem értékét. (A mi munkánkban nagy szükség van rá). Vannak, — s én is köztük vagyok, — akik kezdik elveszteni türelmüket. Februárban indultunk el, még két hónap van hátra, de már alig várom, hogy végre egyfolytában átalhassak egy éjszakát. Időnként kia-

bálás, káromkodás riaszt fel, közben engem is szídnak (tisztjelölt vagyok).

Türelmes akarok lenni az irányukban, Jézusnak ajánlva föl mindent, ami történik.

Dumai (Indonézia) 1979 június 26.

Dumaiban a dzsungel közepén van egy petróleumfinomító, de köröskörül az országban csak szegénységet, éhséget, prostitúciót látni. Meg kell töltenünk a tankhajót. Azután rövid időre meg fogunk állni Singaporban. Majd folytatjuk utunkat, nem lehet tudni, hogy Amerika, vagy Japán felé.

Tegnap este kiszálltam az első tiszttel és néhány matrózzal, hogy sétáljak egyet a városban. Ahogy földet ért a lábunk, vagy harmincan rohantak meg, némi kereset reményében erőszakosan ráncigáltak, hogy üljünk be a kocsijukba. Megtudtam, hogy Dumaiban olasz misszionáriusok élnek... jó alkalom lesz arra, hogy meggyónjak. A fedélzeten már mindenki tudja, hogy engem egy dolog érdekel, Krisztus szavainak követése.

Tapasztalom azt, amit C. írt egyik levelében: « Te vagy a vezeték, amelyen keresztül Isten szeretete eljut a többiekhez ». S ez így igaz, mert ha mást is mutatnak, alapjában véve sokakat érdekel Krisztus. Étkezés közben gyakran tesznek nekem fel kérdéseket, szeretnének többet tudni gondolkodásomról, hitemről, s tapasztalataimról, melyeket mint keresztény élek meg. « Jézusom, add hogy állhatatosan kitartsak, hogy magatartásommal mindig tanúskodhassam szavaid igazságáról. » Legnagyobb erőfeszítésem arra irányul, hogy hű maradjak Istenhez a tisztaságban. Valóban, ezen a téren vagyok kénytelen a legrosszabb támadásokat elviselni. Tegnap néhány tisztjelölt felajánlott nekem (és nem tréfáltak), egy nagyértékű sztereo-rádiót, ha elmegyek a prostituáltakhoz. Nemet mondtam és ezt nagyon furcsálták. Vacsora közben a parancsnok így szólt hozzám: « Igazán csodálom hitedet Krisztusban. Szeretnék úgy hinni, mint te... »

O.P.

ELBATORTALANODÁS

Szeptembertől kezdve középiskolába járhattam volna, azonban nehézségek merültek fel. Elmentem hát barátaimhoz, hogy megbeszéljem velük a dolgot és vigaszt keressek náluk. Volt egy nap, amikor minden reményemet elvesztettem és a kereszt

a vállamra nehezedett. Szinte betegnek éreztem magam. Mivel vasárnap volt, a tv elé ültem és igyekeztem semmire se gondolni. Aznap még csak nem is mosakodtam. Nővérem nagyon el volt foglalva a nagymosással és a főzéssel, s megkért, hogy vigyek ebédet a kislányának a szomszéd faluba, Blocossoba, amely körülbelül két kilométerre van tőlünk. Már éppen nemet akartam mondani, amikor eszembe jutott a Szentírás szava: « Állhatatossággal fogjátok megmenteni lelketeket ». Rögtön felkeltem és elindultam. Kezemben az ebéddel végigmentem az úton, a falun keresztül, de nem éreztem fáradságot, sőt boldog voltam.

Két nap mulva, kedden, eljött valaki és megmondta, hogy mégis járhatok középiskolába. Akkor értettem meg, hogy Jézus volt az, aki szerette volna látni, vajon bánatomban is képes vagyok-e teljesíteni a kívánságát.

V. (14 éves)
(Elefántcsontpart)

« IDE TUDJA AJÁNDÉKOZNI MIND A KETTŐT? »

A buszmegállónál láttam egy gondterhelt asszonyt, aki párhónapos csecsemőjét tartotta karjában. Felajánlottam, hogy viszem a táskáját. Az asszony elpanaszolta gondját-baját. Férje elhagyta egy másik nő miatt, de jelenleg börtönben ül gyilkosság vádjával. Férje hűtlensége annál is inkább lesujtotta, mert az oly váratlanul érte, mint derült égből a villámcsapás. Ha rokonai megengedték volna, már elment volna férjét meglátogatni a börtönben. Otthon azonban csak a bosszúállásról beszélnek. Felolvastam neki két Élet Igéje kommentárt, melyek nálam voltak: « Állhatatossággal fogjátok megmenteni lelketeket » és « Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bejutni az Isten országába ».

A végén az asszony felragyogó arccal megkérdezte: « Ide tudja-e ajándékozni mind a kettőt? Egyiket meg szeretném tartani magamnak. A másikat meg be akarom küldeni férjemnek a börtönbe. Én addig fogom újra és újra olvasni, míg elég erőt nem találok magamban ahhoz, hogy megbocsássak és újból szeressem férjemet, ahogyan azt Jézus tanítja. »

Silen
(Brazilia)

ÉHES VOLT

Az ifjúsági Gen-csoporttal egy nap elhatároztuk, hogy elmegyünk egy gyermektelen idős asszonynak segíteni, akinek volt ugyan egy földecskéje, de nem volt ereje hozzá hogy megművelje. Első ízben úgy segítettük meg, hogy élelmiszert vittünk és magunk főztük meg neki.

Egy más alkalommal is felkerestük, mint ahogy előre megbeszéltük vele. Ágybanfekve találtuk s megkérdeztük, nem beteg-e. Azt mondta, hogy beteg, de egy szót se szólt arról, hogy az éhezéstől van legyengülve. Megkérdeztük, találunk-e a házban valami élelmiszert, amiből ebédet készithetnénk. Nézzenek szét, keressenek, — mondta, — de mi semmit se találtunk.

Egyikünk elment, hogy bevásároljon. Közben az asszony bevallotta, hogy két napja se nem evett, se nem ivott. Megfőztük az ebédet és az ágyához vittük. Örömmel láttuk, hogy az asszonyba szinte szemmelláthatóan tért vissza az élet, amint evett valamit. Ebben a hónapban éltük a « Állhatatossággal fogjátok megmenteni lelketeket » Igéjét. Ettől kezdve minden nap eljártunk hozzá, ennivalót vittünk és kis földjét is igyekeztünk megművelni. Az idős asszony nagyon boldog volt.

Egy kis Gen csoport
(Afrika)

3

MINDEN ISTENÉ

« Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bejutni az Isten országába » (Mt 19, 24).

Talán te is ismerted: Eletto-nak hívták. Magas, jóképű, okos, gazdag fiatalember volt. Amikor meghallotta Isten hívását, hogy kövesse Őt, egy pillanatig sem tétovázott, nem nézett hátra. Mintha vagyona nem is létezne számára, mindenét elajándékozta. Alig 33 évesen egy tóba fulladt, miközben egy gyermek életét akarta megmenteni. Ott a tó partján egy emléktáblára az ő szavait vésték: « Egyedül Istent választottam, semmi mást ».

Amikor megjelent Jézus előtt, Elettonak biztosan nem kellett ezt hallania: « *Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bejutni az Isten országába* ».

És te, gazdag vagy-e? Megdöbbent-e téged ez a mondat?

Azt hiszem, okosan teszed, ha eltünődsz rajta és gondolkodol azon, hogy mit tegyél. Jézus semmit sem mondott hiába. Komolyan kell tehát vennünk ezeket a szavakat is, ne próbáljuk enyhíteni jelentőségüket.

De kíséreljük meg Jézus szavainak jelentőségét megérteni, mégpedig abból, hogyan viselkedett Ő a gazdagokkal. Jómódú emberekkel is barátkozott. A vagyonának csak a felét elajándékozó Zakeusnak ezt mondja: ma üdvösség köszöntött e házra.

Az Apostolok Cselekedetei is arról tanuskodik, hogy a vagyon közösbe-adásáról mindenki szabadon dönthetett és a javakról való teljes lemondás nem volt kötelező.

Jézusnak tehát nem az volt a szándéka, hogy csak olyan közösséget alapítson, amelyben mindenki lemond vagyonáról és követi Őt, mint Eletto tette. De ugyanakkor: « *Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bejutni az Isten országába* ».

Mit ítél akkor el Jézus? Nem a földi javakat, hanem a hozzájuk görcsösen ragaszkodó gazdag embert. Miért? Azért mert világos, hogy minden Istené, — a gazdag pedig úgy viselkedik, mintha minden az ő tulajdona volna.

Tény, hogy a vagyon az emberi szívekben könnyen Isten helyét foglalhatja el; ugyanakkor káros szenvedélyek rabjává teheti az elvakult embert.

Pál apostol írja: « Akik meg akarnak gazdagodni, kísértésbe esnek, sok esztelen és káros kívánság kelepcéjébe, amelyek romlásba és kárhozatba döntik az embert ». (1 Tim 6,9).

Már Platon megállapította: « Lehetetlen, hogy egy rendkívül jó ember egyben rendkívül gazdag is legyen ».

Mit kell tehát tennie a jómódú embernek?

Mindenekelőtt szabadon tárja ki szívét Istennek, maradjon nyitott Isten számára. Csak vagyona *kezelő*jének érezze magát és ne feledkezzék meg arról, hogy a gazdagságra társadalmi kölcsön nehezedik, — ahogyan azt II. János Pál mondotta.

A gazdagság önmagában nem rossz, nem megvetendő, de helyesen kell azt felhasználni. Ne a kezünk, a szívünk legyen távol a pénztől. Aki gazdag, mások javára legyen gazdag. « *Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bejutni az Isten országába* ».

De talán ezt mondod: nem vagyok gazdag, e szavak nem vonatkoznak rám. Jól vigyázz: Jézus a megdöbbent tanitványok e kérdésére válaszolva « Hát akkor ki üdvözülhet? », világosan kimondja, hogy szavait mindenkihez intézi. Még annak a szíve is, aki mindent elhagyott Krisztus követéséért, ezer földi dologhoz ragaszkodhat. Még egy koldus is gazdagnak tűnhet Isten előtt, ha azért káromkodik, mert valaki batyújához nyúlt.

« *Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bejutni az Isten országába* ».

Chiara Lubich

ADÁS-VÉTEL

Az első Élet Igéje, melyhez hozzájutottam, így szólt: « Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bejutni az Isten országába ». Épp a legjobbkor jött. Egy ötgyermekes családdal házam eladásáról tárgyaltam és nagy összeget vettem volna be. Kicsit zavart a dolog, mert tudtam, hogy a család nem gazdag, de igyekeztem különböző ürügyekkel elhallgattatni lelkiismeretemet. De az Élet Igéje semmiképpen se hagyott nyugton. Igy aztán a szerződés napján, mivel szabadon rendelkezhettem üzleti ügyeimben, a vevővel kapcsolatba léptem és azt mondtam neki, tisztában vagyok azzal, hogy a ház ára túl magas a számára, tehát én felajánlom, fizessen csak annyit, amennyit tud. A családapa annyira csodálkozott ajánlatomon, hogy nem is akart rögtön beleegyezni. Én azonban ragaszkodtam hozzá és megérttettem vele, hogy elhatározásom a Szentírással való mély kapcsolatom gyümölcse. Ekkor szakértővel megbecsültette a házat, majd közölte velem az árat, amit fizetni tud érte.

Elhatároztam, hogy a ház eladásából származó bevételből megveszek egy olyan lakást, amelyben egy magányos öreg házaspár él. Eddig csak nagy áldozatok árán tudták fizetni a lakbért és közölték velük, hogy nemsokára kilakoltatják őket.

Ezekután magam is lakást cseréltem, s egy kisebb, kétszobás lakásba költöztem az eddigi ötszobás helyett. Ez utóbbit egy családnak engedtem át, mely szűk kis bérlakásban lakott eddig.

Miután mindezt elrendeztem, szabadnak és boldognak éreztem magam. Kiszámítottam, hogy az én adás-vételi tevékenységem 28 emberen segített és meggyőződtem róla, hogy igazi

üzletember vagyok, amikor a Szentírás szerint élek. A legszebb az egészben azonban az, hogy belül is megváltoztam és hiszek Isten szeretetében.

Gérard
(Svájc)

KÉT SZABAD ÁGY

Sérvoperáció miatt kórházban feküdtem. Kétágyas szobában voltam, mivel anyám is velem jött, hogy ápoljon. Két nappal a műtét után a szobámba látogatóktól megtudtam, hogy sok műtétre váró, vagy más beteg csak azért nem feküdhet be a kórházba, mert nincs hely. Az Élet Igéjére gondolva túl gazdagnak éreztem magam, hogy egyetlen betegként két-ágyas szobát foglalok el. Jézushoz fordultam, hogy mit tehetnék gyakorlatilag. Az orvos közölte, hogy a műtét utáni ötödik nap előtt nem mehetek haza, de én már a harmadik napon próbáltam járni egy kicsit. Fájt még a vágás helye, de tovább erőltettem és amikor az orvos meglátta, hogy tudok járni, rögtön elengedett a kórházból... Boldog voltam, hogy két ágy felszabadult Jézusnak.

Egy 13 éves lány
(Törökország)

A FÖLÖSLEGET KÖZÖSBE ADNI

Megállapítottuk, hogy az újabb infláció hatására családunkban is erősen emelkedtek a kiadások. Férjemmel megpróbáltuk fölmérni a helyzetet. Bizonyos kiadásokat csökkentettünk... és elhatároztuk, hogy még inkább élni fogjuk az Élet Igéjét; osztozni fogunk mások gondjaiban, nehogy a magunkéból legyünk « gazdagok ». Egyöntetűen rögtön elhatároztuk, hogy többet fogunk adni abba a közös kasszába, melyet a többiekkel együtt adunk össze, hogy a Szentírást együtt éljük meg.

E. és P.

MINDENT ELADOK ÉS JÖVÖK

Nem akartam férjem után menni, aki már Venezuelában volt. Azért ment oda, mert jó munkaalkalmat kínáltak fel neki, de azért is, mert kettőnk között megromlott a viszony.

És pontosan ez utóbbi ok miatt haboztam: nem tudtam,

vajon nem lenne-e jobb várni egy kicsit, hogy minden kötöttség nélkül szabadon gondolkodhassam, hadd múljon közben az idő... Akkoriban kezdtem megkapni az Élet Igéje kommentárjait, melyeket nagy figyelemmel olvastam. Éreztem, hogy az Élet Igéje változást művelt bennem, abban az értelemben, hogy most már nemcsak sajátmagamra összpontosítottam figyelmemet, hanem másokat is megláttam, akiket mind szeretnem kell és bensőmben kezdtem keresni az Istennel való kapcsolatot.

« Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bejutni az Isten országába ». Nem akartam olyan sorsra jutni, mint a gazdag ember. Elhatároztam, hogy eladok mindent, kiadom a lakásomat és elutazom Venezuelába. Férjemet boldoggá tette az elhatározásom, de főleg az inditóok, amely elhatározásomat kiváltotta. Mikor azután együtt megbeszéltük további terveinket, úgy láttuk, hogy gyerekeink érdekében mindnyájunknak Olaszországban kellene élnünk. És éppen ő volt az, aki azt ajánlotta, térjünk oda minél hamarabb vissza. Alig vártam, hogy ismét kapcsolatba kerüljek azokkal, akik a mi városunkban gyakorlatilag élik a Szentírás tanítását.

Férjemmel az Élet Igéjét követjük s ez nap mint nap segít mindkettőnknek. Vasárnap például együtt megyünk misére. Eddig soha nem voltunk misén együtt.

E.M.

MÉLY MEGBECSÜLÉS

Nemrég megismerkedtem egy fiúval, C.-vel. Rövid idő múlva mindketten úgy éreztük, hogy mély, kölcsönös megbecsülés és szeretet köt össze bennünket. C. nem hivő, de az egymás iránt érzett szerelem mintha mindennél fontosabb lenne. Egyik nap azt ajánlja, hogy éljünk együtt házastársak módjára, de magatartásában nincs semmi agresszivitás. Meghallgatom és nem tudom elítélni, azonban én is elmondom a véleményemet. Biztos vagyok benne, hogy elveszítem őt; de Isten mindennél fontosabb számomra. Ha a barátomat Isten fölé helyezném, azért tenném, mert félnék, hogy elveszítem, mivel mindenáron birtokolni szeretném őt. Az Élet Igéje azt mondja nekem, hogy a gazdag nem léphet be Isten országába és így biztos vagyok abban, hogy a C.-nek mondott szavaim szerelmes szavak. Úgy válunk el, hogy közöttünk mindennek vége. Egy idő után újra

találkozunk és érezzük, hogy még jobban szeretjük egymást. Az első próbát kiálltuk és C. is boldog, hogy nem hamarkodta el a dolgot.

G.T.

AZ ÉKSZERDOBOZ

Valentinának mindig volt egy gyengéje: az ékszerek. Nem volt probléma számára az ékszerek birtoklása: ahányszor csak a városba ment, egyetlen alkalmat se mulasztott el, hogy meg ne nézze az ékszerészek kirakatait és ha tehette, vásárolt is, hogy gyarapítsa gyüjteményét. Egy nap a misén a plébános felszólította a hiveket, segítsék meg a földrengéssujtotta szegény lakosságot. Valentina rögtön elhatározta, hogy nagylelkű lesz. Amikor hazaért, szobájába ment, hogy átöltözzék és ekkor az Élet Igéje jutott eszébe: « Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bejutni az Isten országába »... Azonnal az ékszereire gondolt: megfogta az ékszerdobozt és elvitte a plébánosnak. Ma sem bánta meg tettét, sőt úgy beszél róla, mint a legokosabb elhatározásról, amely megszabadította őt egy haszontalan « szenvedélytől ». Ma már egyáltalán nem érdeklik az ékszerek.

Valentina egyik barátnője

ANYÁM LEHETETT VOLNA

Egy észak-kelet brazíliai városban vagyok munkás. Egyszer éppen csak annyi pénz volt nálam, hogy a munkaszünetben egy tál meleg ételt egyem egy vendéglőben. Kifizettem az ételt és el akartam kezdeni enni, amikor egy idős asszonyt láttam meg (anyám lehetett volna), aki az egyik asztalnál ülő fiatal pártól a tányérjukon maradt csontokat kérte el. Éreztem, hogy nem foghatok neki nyugodtan az evésnek. Intettem az asszonynak és amikor megtudtam, hogy egy napja nem evett, felajánlottam neki tányérom felét. Rögtön elfogadta és félrehuzódva, kicsit arrébb állva elkezdett enni. Bensőmben azonban megszólalt Jézus, aki figyelmeztetett, hogy nem úgy szeretem ezt az asszonyt, ahogyan Ő szerette volna, mivel én ülve maradtam, míg ez az asszony ott állong. Erre felajánlottam a helyemet és én a vendéglő sarkába húzódva leültem. A munkába visszatérve a gyomromban szinte lyukat éreztem s nem tudtam, hogy fogok tudni

így dolgozni még négy órát. De a munka fáradtságát feloldotta az öröm, hogy a Szentírás szerint élhettem és még jobban is dolgoztam, mint amikor délben eleget eszem.

J.B.
(Brazilia)

GAZDAG VOLTAM

Egyik este egy ismerősöm keresett fel és kérte, váltsam be a csekkét. Más alkalmakkor már megtettem, de most azt feleltem, hogy nem válthatom be. Erre húszezer lírát kért kölcsön, hogy egy rokonának megadja tartozását. Azt mondtam, hogy jelenleg nincs pénzem és nem teljesíthetem kívánságát. Mivel biztosan nem ezt várta, lehangoltan, köszönés nélkül ment el. Alighogy kilépett az ajtón, eszembe jutott az Élet Igéje. Világosan éreztem, hogy számítgatásaimmal megsértem Jézust, mert nem ismertem Őt fel a szükséget szenvedő testvéremben; gazdag voltam, gazdag és önző, mert nem használtam fel a megsegítésére kínálkozó alkalmat. Leszaladtam a lépcsőn és visszahívtam az ismerősömet. Bocsánatot kértem tőle, majd egy rokonom által rámbízott összegből, melyhez eleinte nem akartam nyúlni, beváltottam a váltót. Végeredményben másnap vissza fogom tudni tenni ezt a pénzt a magaméból. Ismerősöm ismételten megköszönte amit tettem, én meg visszanyertem elveszett lelki nyugalmamat.

Giorgio

A LEGNAGYOBB SZEGÉNYSÉG

Apáca vagyok a Klarisszák zárdájában Vancouverben. Amikor az e havi Élet Igéje a kolostorba érkezett, mosolyogva ezt gondoltam magamban: « Ebben én szakértő vagyok, hiszen hivatásom éppen a legteljesebb szegénység ».

Aztán figyelmesen újra olvastam a kommentárt és egyszerre csak egy gondolatom támadt. Néhány hónapja gyógyíthatatlan betegségben megbetegedtem. Rájöttem, hogy ez a betegség egy kincs, melyet még nem ajánlottam fel. Az Élet Igéje segített abban, hogy ezt megtegyem és most sokkal felszabadultabb a lelkem.

Ágnes nővér
(Kanada)

4

VILÁGÍTSON VILÁGOSSÁGOTOK

« Ugyanígy a ti világosságotok is világítson az embereknek, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék mennyei Atyátokat » (Mt 5, 16).

Ha hivő vagy, akkor feladatod van a többi emberrel szemben, akik nem ismerik Istent.

A keresztény nem menekülhet a világból, nem rejtőzhet el és nem tarthatja a vallást magánügynek.

A keresztény a világban él, mert felelős érte, mert az a küldetése minden ember felé, hogy fény legyen, amely világít.

Ez a küldetés a tiéd is, s ha nem e szerint cselekszel, éppoly haszon nélkülivé válsz, mint a só, amely ízét vesztette, vagy mint a fény, amely sötétséggé változott.

« *Ugyanígy a ti világosságotok is világítson az embereknek, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék mennyei Atyátokat* ».

A világosság a « jó cselekedetekben » nyilvánul meg, — a keresztények jó cselekedetei által ragyog fel.

Azt mondod: nemcsak a keresztények tesznek jót. Sokan dolgoznak a haladásért, házakat építenek, előmozdítják az igazságosságot...

Igazad van. Noha ezt bizonyosan a keresztények is megteszik és meg is kell tenniök. De a keresztény sajátos feladata nem csupán ez. Neki új lelkülettel kell a jócselekedeteket végbevinnie, olyan lelkülettel, amely által már nem neki kell önmagában élnie, hanem Krisztusnak őbenne.

Valójában az evangelista nemcsak a szeretet egyes különálló tetteire gondol (mint például a rabok látogatására, a ruhátlanok felruházására, vagy az irgalmasság cselekedeteinek mai igényekhez való alkalmazására) hanem arra, hogy a kereszténynek egész életét mindenestül át kell hatnia Isten akaratának, úgy hogy ezáltal egész élete egyetlen jócselekedetté változzék.

Ha a keresztény így cselekszik, akkor « áttetsző », és a dícséret, amit tetteiért kap, nem neki magának fog szólni, hanem a benne élő Krisztusnak és így Isten általa jelen lesz a világban. A keresztény feladata tehát az, hogy hagyja átragyogni önmagán azt a fényt, amely benne lakik; hogy Isten jelenlétének « jele » legyen az emberek között.

« *Ugyanígy a ti világosságotok is világítson az embereknek, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék mennyei Atyátokat* ».

Ha már az egyes hivők jócselekedeteinek ez a küldetése van, akkor a világban élő keresztény közösségnek is ugyanilyen küldetést kell hordoznia: élete által kell kinyilatkoztatnia Isten jelenlétét; ezt a jelenlétet, amely megnyilatkozik ott, ahol ketten vagy hárman egyek az Ő nevében; ezt a jelenlétet, amelyet Jézus megígért Egyházának az idők végéig.

Az ősegyház nagy jelentőséget tulajdonított Jézus e szavainak. Különösen a nehéz helyzetekben, amikor a kereszténye ket támadták, az Egyház arra biztatta tagjait, hogy ne válaszoljanak erőszakkal: a róluk mondott vádaknak legjobb cáfolata legyen magatartásuk.

A Tituszhoz írt levélben ezt olvassuk « Buzdítsd az ifjakat, hogy mindenben fegyelmezetten éljenek. Magad járj elöl jó példával, a tanításban légy kifogástalan és komoly. Beszéded legyen találó, megcáfolhatatlan. Hadd valljon szégyent az ellenfél, mivel semmi rosszat nem tud ránk fogni » (Tit 2,6-8).

« *Ugyanígy a ti világosságotok is világítson az embereknek, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék mennyei Atyátokat* ».

Ma is a keresztények élete az, amely fény a világnak s amely képes elvezetni az embereket Istenhez.

Elmondok egy történetet.

Antonietta Szardinia szigetéről való, de munkájából kifolyólag a franciaországi Grenoble-ba kellett költöznie. Ott egy olyan hivatalban dolgozik, ahol sokan közönyösen, felületesen végzik munkájukat. — Antonietta, keresztény lévén, mindegyikükben Jézust szeretné szolgálni. Segít mindenkinek, mindig nyugodt és mosolygós. Gyakran előfordul, hogy valaki felháborodottan rákiabál: « Miért dolgozol ilyen jókedvűen?... Csináld meg akkor az én munkámat is! »

Ő hallgat és elvégzi a munkát. Tudja, hogy ezek az emberek nem rosszak... és bizonyosan megvan mindegyiküknek a maga keresztje.

Egy nap a hivatali főnök — a többiek távollétében — odamegy hozzá és ezt mondja: « El kell árulnia nekem, hogyan képes arra, hogy nem veszíti el soha a türelmét és mindig tud mosolyogni ». Ő csak ennyit válaszol: « Megpróbálok mindig nyugodt lenni, igyekszem a dolgok jó oldalát nézni ».

A főnök az asztalra csap és felkiált: « Nem. Valamiképp itt Isten van a dologban, különben mindez lehetetlenség lenne. S ha meggondolom, hogy én nem hittem Istenben! »

Néhány nappal később hivatják Antoniettát az igazgatóságra, ahol közlik vele, hogy áthelyezik egy másik irodába, hogy — amint az igazgató mondja — « azt is alakítsa át úgy, mint ezt, ahol eddig dolgozott ».

« *Ugyanígy a ti világosságotok is világítson az embereknek, hogy jótetteiteket látva, dicsőítsék mennyei Atyátokat* ».

Chiara Lubich

AZ ARANYLÁNCOCSKÁM

Egy délután osztálytársammal néhány könyvet vittünk egy lánynak s útközben beszélgettünk. Egyszerre érzem, hogy hátulról valaki kést szegez rám. Rögtön átvillant az agyamon, hogy rablók támadtak meg és azt mondtam osztálytársamnak, szaladjon el, nehogy ő is veszélybe kerüljön.

Két lány akart kirabolni. A nagyobbik lekapcsolta csuklómról az órámat, elvette kabátomat és odaszólt egy kissé távolabb álló fiúnak: « Jól csináltam így? » « Igen » — felelte az és elment. Erre a másik lány hozzám fordult: « Nem félsz? Miért nem kezdesz el sírni, mint a többi gyerek? »

Azt feleltem neki, tudom, hogy mennyire szükségük van arra, amit elvettek tőlem. « De még mennyire, hat testvérem van, akiknek enni kell adnom... emiatt már voltam börtönben is... nézz ide, még egy késszúrást is kaptam... » és megmutatta a még friss sebet. Beszéd közben észrevette a nyakamban a kis aranyláncomat és megtetszett neki. Én mindjárt levettem és neki adtam; ő azonnal fölvette. A hangulat fölengedett s azt hittem, hogy a két lány már el is megy. Akkor azt mondtam: « Várjatok még egy pillanatig. Tartsátok meg a holmimat, de másokat ne raboljatok ki ezután, mert ha megint rendőrkézre kerültök, az egyik ötévvel a másik után egész életetek börtönben fog eltelni. » A kezében kést tartó lány le nem vette szemét rólam, akkor sem, amikor már elhallgattam. « Igazad van! » — fakadt ki egyszerre. Majd megragadta a csuklómat és visszakapcsolta az órát és a kabátomat is visszaadta: « Most menj! Ne haragudj... »

Mikor megszabadultam tőlük, eszembe jutott, hogy ebben a hónapban éljük azt az Élet Igéjét, amely szerint a világ világosságának kell lennünk.

Egy 14 éves fiú
(Kolumbia)

PILLANATFELVÉTEL M.-RÓL

M. egy Szicília belső részében lévő falucska, ahol nincs sok minden, de ahol az emberek teli vannak élettel. Néhány hónapja majd minden családhoz megérkezik az Élet Igéje. Sokan továbbküldik az északolasz városokba, vagy külföldre kívándorolt rokonaiknak és a levelezés intenzívebb lesz a sok új tapasztalat kicserélése miatt, s eközben mindenekfölött, ahogyan az e havi Élet Igéje mondja: « A világosságotok világít... »

Így például megtudtuk, hogy a körorvos nem veszíti el többé türelmét a betegeivel, pedig továbbra is rengeteg munkája van.

Egy asszony, aki M.-ben hatósági kényszerlakhelyen él, megismerte az Élet Igéjét és résztvehet a találkozókon a rendőrség engedélyével.

Egy lány, aki kórházi ápolás után gyógyultan tért vissza a faluba, úgy találta, hogy a szomszédok mind megváltoztak, mivel most mind előzékenyek és szolgálatkészek. Mi történt? — kérdezte. Ekkor beszéltek neki az Élet Igéjéről, melynek gyakorlását ő is ki akarta próbálni, majd mindenkinek elmondta: « Én is elkezdtem így élni, csodálatos élménynek találom ».

Egy másik, nagyon gazdag, de boldogtalan asszonynak felderült az arca, amikor Giovannával, lányának egy osztálytársával beszélgetve megtudta, hogy ő is az Élet Igéje szerint él. Bevallotta Giovannának, hogy ismeri a kommentárokat, mivel minden hónapban megkapja az ideggyógyászától; a kommentárok nagy segítséget nyujtanak neki.

És az ideggyógyász: « Körülbelül kétszáz kommentárt osztok ki havonta betegeim között, mert gyakran nem csak az orvosság segít a gyógyulásban... »

G.T.

RÁJÖTTEM, HOGY HIBÁZTAM

A városházán dolgozom: a politikától áthatott légkörben nem könnyü őszinte kapcsolatot teremteni a kollégákkal. Néha direkt harcias a hangulat, mert mindenki meg akarja őrizni egyéniségét s ebben a légkörben a problémák még hatványozottabban éleződnek ki. Gyakran úgy érzem, mint akit kétfelé tépnek, mert nem akarok ítélkezni, sőt mindenkit egyformán akarok szeretni. Az egyetlen kiutat az jelenti, hogy egy kolléganőmmel együtt éljük az Élet Igéjét; szobánk ajtaja mindig tárva van

mindenkinek, aki nálunk ki akarja önteni a lelkét. Természetesen már emiatt is nyelvükre vesznek a többiek, de az asztalunkon állandóan ott fekszik az Élet Igéje kommentárja, nehogy egy pillanatra is elfelejtsük.

Ilymódon sikerült nemet mondanom annak a kis delegációnak, amely engem is hívott, menjek velük, hogy más kollégákat bevádoljunk a polgármesternél. Egy más alkalommal, két egymással veszekedő tisztviselőnő a hivatalfőnök előtt akart vádaskodni egymás ellen. Egyiküknek hónapok óta rendszeresen odaadtam az Élet Igéjét, de látva mostani lelkiállapotát, ezt a hónapot kihagytam. Rájöttem, hogy hibát követtem el. Odavittem hát hozzá az e havi kommentárt « Ugyanígy a ti világosságotok is világítson az embereknek... » Pár perc múlva már el is olvasta, majd a lappal a kezében kolléganőjével együtt a hivatalfőnökhöz ment. A megbeszélés után megnyugodva jött oda hozzám: « A hivatalfőnök kezét nyujtotta s én voltam az első, aki azt megragadta, hogy békét kössünk. Máskor ne feledd el ideadni az Élet Igéjét ».

R.C.

EGY KERÍTÉS VÁLASZTOTT EL BENNÜNKET EGYMÁSTÓL

Egyszer hivatalba menet láttam, hogy egy elhagyott telken a keritésen túl egy piszkos rongyokba burkolózott ember feküdt a füvön. Azt gondoltam: « Ez Jézus. Biztosan éhes ». Mivel a kerítés miatt nem mehettem közelebb, átdobtam neki az ebédemnek szánt két zsemlét. Az ember azonban éktelen szitkozódás közepette visszahajította. Sértve éreztem magam ettől az elutasítástól és egész nap csak erre az emberre gondoltam. Nem tudtam megnyugodni. Hogyan segíthetnék rajta, ha ő maga se akarja?

Másnap korán keltem, kenyeret vásároltam és elvittem neki. Ez alkalommal elfogadta, de láttam, hogy alig áll a lábán, biztosan beteg — ő csak továbbra is káromkodott.

Telefonáltam a hivatalba, hogy késni fogok és értesítettem azokat az apácákat, akik az elhagyott, magatehetetlen szegényeket segítik. Küldtek valakit, akivel együtt elkísérhettem az embert hozzájuk.

Aznap este, hivatalból jövet bementem az apácákhoz, hogy érdeklődjek. Azt mondták, hogy két órával ezelőtt meghalt az az ember, a közösség szeretetétől körülvéve, s felvette a szentségeket is.

L.D.S.
(Fülöp-szigetek)

SEGÍTŐKÉSZSÉG

Egyedül éltem s egyedül néztem szembe azokkal a kérdésekkel, melyekre egyelőre nem találtam megoldást. Egyszercsak csöngeni kezd a telefon. A plébánián szerzett barátnőm aggodalommal teli hangon kéri, menjek át rögtön hozzá. Nem kéretem magam, hanem gyorsan leszaladok a lépcsőn a negyedik emeleti lakásomból s átmegyek az úttesten, barátnőm házába. Három halálra ijedt gyereket találok ott, mig a szülők dühösen veszekednek egymással: barátnőm anyja a sarokban sír, mert látja, hogy veje már kezd csomagolni, el akarja hagyni feleségét és három gyerekét. A feszültség közel a kirobbanáshoz; az egymás fejéhez vágott keserű vádak nekem lövéseknek tűnnek, melyek egyenesen a három apróság szívét találják el. Ott állok, mint tehetetlen tanú barátaim előtt, az ő életüknek egy ilyen súlyos válságában. Hirtelen, szinte gondolkodás nélkül elhatározom, hogy közbelépek. Kitárom előttük a helyzetet, amit a házastársak elvakult dühükben nem láthatnak: rámutatok mindegyikük jótulajdonságaira és a kibékülés lehetőségére, melyet szem elől vesztettek. Ezután elhallgatok és befelé sírok, mert úgy érzem, semmi se változott. Több, mint két óra elrepült, nekem mennem kell. De az ajtóban a férj utánam szól: « Nem hagyom el a családomat, a te szavaid nyomán egy kis világosság gyúlt ebben a szörnyű sötétségben. Megpróbálok mindent újrakezdeni, ha a feleségem is úgy akarja ».

Szívemben egy kis remény támad és hazamegyek. Akkor veszem észre, hogy a saját problémáimat is világosabban látom, de ezenkívül még boldognak is érzem magam, hogy szeretetet tudtam adni. Minden gondomat Istennek ajánlom föl a barátaimért. Őrá bízom őket.

Néhány nap múlva megint csöng a telefon. A barátnőm az, — a hangja azonban már nem aggodalmas. Elmeséli, hogy a család békéje helyreállt s meg akarja ezt köszönni nekem. « Én

vagyok adós a köszönettel — válaszolom. — Amikor láttam, hogy mindnyájan mennyire szenvedtetek, kinyílt a szívem és általatok adott Isten világosságot és szeretetet nekem is ».

A Plébániai Mozgalom (*)
(Spanyolország)

ODA VITTEM SZERETETET AHOL NEM VOLT

Osztálytársam, Franco egyik este megtalálta a könyveim között az Élet Igéjét. Elolvasta, majd ezer darabra tépte. Nagyon fájt ez a felháborító tett, amellyel Franco megvetését kimutatta, de nem haragudtam rá, hanem továbbra is szeretetet éreztem iránta.

Néhány nap múlva egy másik társammal hozzá igyekeztem, hogy együtt tanuljunk. Legnagyobb meglepetésünkre Franco részeg volt. Továbbra is Jézust akartam látni benne és szeretni akartam őt. Az alkohol hatására Franco bevallotta: fél, hogy meglátják ebben az állapotban a szülei, akik nemsokára hazatérnek. Azt mondta, saját rabjának érzi magát; rabszolgája saját cselekedeteinek és csak ha lerészegszik, talál egy kis megnyugvást. Megkért, hogy menjünk ki vele a szabad levegőre. Megijedtem, mert még soha nem volt dolgom részegekkel és nem tudtam, mit kell ilyenkor tenni. Az Élet Igéjére gondolva azonban visszanyertem bátorságomat.

Az utcán Franco hányni kezdett és társunk otthagyott vele egyedül, mert undorodott tőle. Én ott maradtam és tartottam a homlokát. Nemsokára Franco jobban érezte magát. Tovább sétáltunk, amíg nem találkoztunk egy csoport barátjával, akikhez csatlakozni akart. Mielőtt elment volna velük, félrevont és azt mondta: « A fiúkkal butának tartunk téged, mert nem dohányzol, nem szaladsz a lányok után, nem élvezed az életet, de ha most le is néznek téged, szerintem az eljövendő világban te az elsők között leszel ».

S.B.

(*) A Focolari Mozgalom helyi szervezete.

A KISLÁNY ÉS AZ APÁCA

Egyik este meglátogatott bennünket egy barátnőnk, apácanővér. Azt terveztük, hogy más barátokkal együtt összejövetelt rendezünk, hogy elmeséljük egymásnak, miként próbáljuk az Élet Igéjét élni, hogy kölcsönösen bátoritsuk egymást. Gondban voltam, mert még le kellett fektetnem négyéves kislányomat, Babethet a találkozó kezdete előtt.

— Hamar Babeth, itt a lefekvés ideje, siess szépen.

— Anyu, én is el akarom mondani a « tapatalataimat ».

— No, meséld gyorsan.

Babeth elmesélte, hogyan próbálta mindig a napsugarat követni: ugyanis elmagyarázták neki, hogy Isten szeret minket és szeretete olyan, mint a nap. Mindegyikünknek juttat egy napsugarat szeretetéből; ha mi is szeretünk, a napsugárban maradunk, de ha nem, kilépünk alóla...

— És most Babeth, a napsugaradban akarsz maradni?

— Igen, mert ha nem maradok ott, Isten nem lát meg többé, mintha a felhőkbe bujtam volna!

— Akkor hát jóéjszakát, Babeth.

— Jóccakát.

Végre elhatározta magát és lefeküdt, állig húzta a takarót — mi meg kimentünk a szobából.

Pár nap múlva viszontláttam ezt az apáca barátnőnket; megvallotta, hogy akkor este Babeth olyan volt neki, mint a világosság. Megtanította az engedelmesség nagy jelentőségére, sokkal jobban, mint megannyi lelkigyakorlat és prédikáció, melyeket addig hallott. Ettől az estétől kezdve ő is Isten akaratának a « napsugarában » igyekezett maradni.

Odile
(Franciaország)

EGY KÖZSÉG, EGY CSALÁD

Amikor a közvélemény tudomást szerzett a kambodzsai tragikus menekülésről, én is feltettem magamban a kérdést, hogy mit tehetnék értük. Múlt júniusban egy televiziós adás « Egy község, egy család » cimmel kicsit mintha az én kérdésemre is felelt volna.

Mivel a községi közigazgatási tanács tagja vagyok, elhatároztam, hogy elmegyek a polgármesterhez és beszélek vele. Közben telefonált egy barátnőnk, egy városi vezető felesége: « Szerintem is tennünk kell valamit ». Eszembe jutott Chiara Lubich egy mondata: « Ha városodban Isten országát akarod megvalósítani... vedd magad mellé barátaidat, akiknek hasonló a szándékuk. Krisztus nevében legyetek egyek ». Megegyeztünk, hogy együtt visszük véghez a dolgot. De hogyan?

Az első városi tanácsülésen azt az ötletet vetettem fel, hogy fogadjunk be egy családot. Hosszas vita következett: élénk felszólalások, ellenvetések; végülis az egészből nem lett semmi. Igyekeztem mindegyiküket szeretni anélkül, hogy visszavágtam volna és jóbarátokként váltunk el a gyűlés végén. Az említett városi vezető felesége megígérte, hogy munkahelyet keres a menekülteknek, én meg szállást szerettem volna biztosítani nekik. Valójában mindenki azt remélte, hogy úgyse találunk semmit.

Számba vettük a lehetőségeket. Mégis akadt valaki, egy szövőgyár tulajdonosa, aki hajlandó munkát adni egy kambodzsainak. Még lakást is kell szerezni. Tudomásomra jut, hogy egy magában álló kis kertes házban 15 éve nem lakik senki: ez nagyszerűen megfelelne. A jómódú tulajdonosnő azonban nem akarja se kiadni, se eladni. Már sokszor kérték tőle a házat, de ő mindig visszautasított minden ajánlatot.

Ennek ellenére elmentem hozzá, Jézussal így beszélgetve magamban: « Segíts ebben az ügyben, mert nagy szükségem lenne erre a házra. Úgy veszem majd, mint beleegyezésed jelét, hogy a családot befogadjuk ». A tulajdonosnő fenntartotta magának a döntést. Másnap reggel felhívott telefonon: « Amit tegnap elmondott, annyira megrázott, hogy egész éjjel le se húnytam a szemem. Odaadom a házam, még bért se kérek érte. És néhány bútort is benne hagyok. Az én fiam Indokinában halt meg. Ő az életét adta, én legalább a házamat adom oda ».

Azonnal értesítettem a polgármestert és a tanácsnokokat, hogy menjenek el megnézni a házat. Olyan javításokat kell eszközölni, melyek felelősségét a tulajdonosnő nem akarja magára vállalni, bár hajlandó a renoválás költségét előlegezni. Ekkor minden tanácsnok elkötelezte magát, hogy egy negyedévi tiszteletdíját felajánlja e célra.

Összejöttünk mindazokkal, akik együtt akartak dolgozni velünk. Nyolc család kötelezte el magát. Az orvos és felesége ujra

festtette a konyhát, mások a szobákat látták el tapétával. A ház teljes berendezésére felhívást tettünk közzé a helyi újságban. Mindenhonnan érkezett ajándék. Már van televiziós készülék és mosógép is.

Egyvalamit azonban még nem láttam tisztán. Hajlandó lenne-e a város köztámogatással is segíteni minket? Előterjesztettem a tanácsnak a kérést. A válasz negatív volt: így legalább világosan állt előttünk, hogy másként kell megszervezni a dolgot.

A kambodzsai család augusztusban érkezett meg. E pillanattól kezdve új időszak kezdődik. Ha igazán meg akarjuk segíteni őket, anélkül hogy a nekünk kényelmes utat választanánk, azon kell lennünk, hogy megkönnyítsük a környezetbe való beilleszkedésüket: például, meg kell magyaráznunk nekik a pénz értékét, hogy egyedül is boldoguljanak. Egy órán át magyaráztam egyszer a francia-kambodzsai szótár segítségével a bank által küldött értesítő jelentését.

A kereskedőket is megkértük, hogy támogassák akciónkat és segítsék a kambodzsai családot az áruk jó kiválasztásában. Két környékbeli tanár felajánlotta, hogy kétszer hetenként felváltva francia órákat fog adni a család otthonában. Az orvos megígérte, hogy szükség esetén ingyen fogja őket kezelni. Az egész várost áthatotta a jóindulat és önkéntes segíteniakarás szelleme. Nem mertem hinni a szememnek, soha nem gondoltam volna, hogy mindezt meg lehet valósítani.

Megértettük azt is, hogy tiszteletben kell tartani vendégeink ízlését és egyéniségét. Így aztán, amikor az egyik szomszédasszony felajánlotta, hogy kismama-ruhát varr a kambodzsai asszonynak, aki gyereket várt, feltétlen ki akartuk kérni a várandós mama véleményét, hogy ő válassza ki az anyagot és a fazont.

Egyik nap barátnőm, a városi vezető felesége azt mondta: « Voltak ugyan nehézségeink, de már az előjelek is jót ígértek ». Azt feleltem, hogy igaza van, mivel Isten kedvében akartunk járni, hogy az Ő gyermekeinek mondhassuk magunkat és Ő nyitott utat nekünk. A barátság megerősödött kettőnk között és lassanként a kambodzsai család is megtalálta helyét városkánkban, amely tanújelét adta irántuk való szeretetének.

Madelaine
(Franciaország)

VAN MÉG HELYÜK SZÍVEMBEN

Már évek óta szenvedek lányommal és vőmmel kialakult kapcsolatunk miatt. Vőm annyira féltékeny volt ránk, hogy lányom nem is jöhetett már el hozzánk. Én meg nem voltam képes megbocsátani lányomnak a tehetetlenségét, azt hogy ilyen könnyen lemondott rólunk. Már majdnem meggyűlöltem őket. Nyaralni is ilyen érzések közepette mentem el. Emlékszem, alig vettem észre, milyen szép helyen töltöm szabadságomat. A családi helyzet annyira nyomta a lelkem, hogy nem tudtam másra gondolni. Visszatértemkor aztán telefonon beszéltem a vőmmel. Másfél órán át csak kölcsönösen vádaskodtunk. A telefonálás után szörnyű gondolatom támadt: vége mindennek! Akkor éjjel le se húnytam a szemem, föl-alá járkáltam a szobában. Bele akartam kapaszkodni valamibe, ami enyhíti kétségbeesésemet. Elővettem Chiara Lubich kommentárját; eleinte egy szót se értettem abból, amit olvastam, de aztán hirtelen minden megvilágosodott: azon lehetek, azon kell lennem, hogy bánatom ellenére, a « világosság világítson ».

Ekkor elhatároztam, hogy írni fogok lányomnak és vőmnek egy levelet, melyben bocsánatot kérek tőlük és biztosítom őket, hogy van még hely szívemben a számukra. Semmit se vártam ettől a levéltől, hiszen belső békém már úgyis helyreállt. Vőm azonban meghatottan hívott föl telefonon: « Elküldöm hozzád Graziát ». Másnap meg is érkezett a lányom. Néhány nap múlva vőm szülei is telefonáltak, több évi szünet után. Az ő hangjukból is kiérződött, hogy a helyzet teljesen megváltozott. Férjemmel együtt meghívtak, hogy töltsünk náluk néhány napot. Elmentünk hozzájuk és még soha ilyen szeretetteljes légkörben nem voltunk együtt. Olyan boldogságban teltek a napok, hogy nem felejtjük el egykönnyen ezt az időszakot.

Hazatérve férjem úgy érezte, hogy meg kell köszönnünk Istennek a családunkba beköszöntött béke határtalan ajándékát és annyi év után gyónni és áldozni akart.

D.R.

RÉSZESEDNEK AZ ÉLETEMBEN

Hideg reggelre ébredtem és a tűz mellett szerettem volna maradni. Szórakozottan kitekintettem az ablakon s egyszerre csak felfigyeltem a szemközti házban egy szokatlan látványra:

egy kezet láttam, amint kétségbeesetten bele akart kapaszkodni valamibe. Nem láttam tisztán, de feltehetőleg egy öregről, vagy betegről lehetett szó, aki elesett és most igyekezett volna talpra állni.

Magam se tudom hogyan, de máris a lépcsőházban, majd a szemközti házban találtam magam. Egy idős hetvenen felüli asszony esett el és béna fia, aki mankóval is alig tudott bicegni, hiába próbálta felsegíteni a földről. Két szomszédasszony segitségével, — akiket hirtelenében odahívtam, mikor láttam, hogy egyedül nem boldogulok, — az öregasszonyt a diványra tettük és fiát is leültettük. Eközben láttam, hogy az elhanyagolt lakásban hihetetlen rendetlenség uralkodik.

Kezembe került a seprő s ugyanígy a két segitségül hivott asszony is nekilátott a takarításnak. Az egyetlen ágyon a lepedő szakadozott és piszkos volt. Elnézést kérve, egy pillanatra hazaszaladtam és önkéntelenül is a legszebb ágyneműt választottam ki a szekrényben, hogy megágyazzak Jézusnak, akit ezekben a felebarátaimban szeretni akartam. Gondoskodtunk a reggeliről, az ebédről... Amennyire csak lehetett, rendbehoztuk a lakást, amikor rájöttem, hogy nincs petróleum a kályha fűtésére. Ujra hazaszaladtam petróleumért. Nemsokára kellemes meleg árasztotta el a lakást.

Ahogy múltak a napok, egyre jobban összebarátkoztunk. « Lányom, — mondja nekem az asszony, — nagyon bízom Istenben. A Szűzanya küldött téged. Biztos voltam benne, hogy nem fog minket cserben hagyni élelem és tüzelő nélkül ebben a hidegben ». Megigértem az asszonynak, hogy mintha lánya lennék, nem fogom soha egyedül hagyni. « Ideadod mindazt, ami a legértékesebb neked, — mondta — és arcodon fény világít, hogy lehet ez? Mennyire szeretnék életben lenni, amikor te öreg leszel, hogy segíthessek rajtad... » majd az égre nézve hozzátette: « Nem baj, segíteni fogok mindenképpen ».

Hazatérve, szivemben mélységes örömet éreztem, melyet senki és semmi nem ronthatott el. Visszagondoltam az Élet Igéjére: « Ugyanígy a ti világosságotok is világítson az embereknek, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék mennyei Atyátokat ».

Aznap este, mikor átmentem hozzájuk a vacsorával, Maryam mosollyal fogadott: « A legszebb blúzt vettem fel erre az alkalomra, — tudtam, hogy átjössz. Azt akarom, hogy mindenki

tudja meg, te Krisztus igaz tanítványa vagy, mert úgy éled az irgalmasságot, ahogyan Ő kéri. »

Ettől a naptól kezdve Maryam és Joussef életem részévé váltak. Éreztem, hogy felelős vagyok értük. Több, mint tíz éve laktak velem szemben, anélkül hogy észrevettem volna őket...

Most már naponta átjártam hozzájuk és gyakran imádkoztunk együtt. Megkértem egy orvost, kezelje őket és a barátaimmal, akikkel együtt az Élet Igéjét éljük, gondoskodtunk a szükséges gyógyszerekről. Minden nap hozott valaki egy-egy új tárgyat: egy rádiót, egy jobb állapotban lévő kályhát, fehérneműt, takarókat... Láttuk azonban, hogy egészségi állapotuk miatt állandó ápolásra szorulnak, elintéztük tehát, hogy az apácák által vezetett intézetben helyet kapjanak.

Nemsokkal azután a magas kor, a betegség, az évek óta elszenvedett hideg és rossz élelmezés felülkerekedett szervezetükön. Egyikük a másik után, néhány nap különbséggel, itthagyott bennünket.

Bánatom ellenére megköszöntem Istennek, hogy utunkba kerültek, mielőtt elhagyták volna ezt a világot, mert így meg tudtuk melengetni szívüket, egy kis szeretettel körülvéve őket.

Jacqueline M. di Zahle
(Libanon)

5

AKI HISZ, ANNAK SEMMI SEM LEHETETLEN

« Bizony mondom nektek, ha csak akkora hitetek lesz is, mint a mustármag, s azt mondjátok ennek a hegynek itt, menj innét oda, odamegy, s nem lesz nektek semmi sem lehetetlen » (Mt 17, 20).

Hányszor érezted szükségét annak életedben, hogy valaki segítő kezet nyujtson feléd, de ugyanakkor tudtad, hogy egyetlen ember sem tudja megoldani a problémádat. Ilyenkor önkéntelenül is olyan Valaki felé fordulsz, aki a lehetetlent is lehetségessé tudja tenni. S ennek a Valakinek a neve: Jézus.

Hallgasd meg, mit mond neked: « *Bizony mondom nektek, ha csak akkora hitetek lesz is, mint a mustármag, s azt mondjátok ennek a hegynek itt, menj innét oda, odamegy, s nem lesz nektek semmi sem lehetetlen* ».

Nyilvánvaló, hogy a « hegyek elmozdítását » nem szószerint kell érteni. Jézus nem azért ígért hatalmat apostolainak, hogy azok látványos csodákat tegyenek s ámulatba ejtsék a tömegeket. Valóban, ha végiglapozod az Egyház történelmét, egyetlen szentet sem fogsz találni — tudomásom szerint — aki a hit által hegyeket helyezett volna át. A « Hegyeket áthelyezni » kifejezés hasonlat, azaz egy szándékosan túlzó kifejezés, amelynek az a célja, hogy belevésse az apostolok értelmébe a meggyőződést, hogy a hitnek semmi sem lehetetlen.

Valóban Jézus minden csodát, amit közvetlenül vagy az övéi által művelt, mindig Isten országának vagy az Evangéliumnak, vagy az emberek üdvösségének érdekében tett. Egy hegy elmozdítása nem szolgál erre.

A « mustármag » hasonlat azt akarja kifejezni, hogy Jézus nem egy többé-kevésbé nagy hitet kiván tőled, hanem autentikus hitet. Az autentikus hit jellemzője pedig az, hogy egyedül Istenre támaszkodik és nem a saját képességeire.

Ha erőt vesz rajtad a hitben való kétség, vagy elbizonytalanodás, ez azt jelenti, hogy Istenbe vetett bizalmad még nem teljes: hited gyenge és kevéssé hatékony még és saját erőidre, s az emberi logikára támaszkodik.

Aki azonban teljesen bízik Istenben, az hagyja, hogy Ő cselekedjék... és Istennek semmi sem lehetetlen.

Az a hit, amelyet Jézus az apostolaitól elvár, az éppen az a bizalomteli magatartás, amely Isten számára lehetővé teszi, hogy kinyilvánítsa hatalmát.

És ez a hit, — amely éppen ezért elmozdítja a hegyeket — nem néhány rendkívüli ember kiváltsága, hanem lehetséges és kötelező minden hivő számára.

« *Bizony mondom nektek, ha csak akkora hitetek lesz is, mint a mustármag, s azt mondjátok ennek a hegynek itt, menj innét, odamegy, s nem lesz nektek semmi sem lehetetlen* ».

Úgy vélik, hogy Jézus e szavakat akkor mondta apostolainak, amikor tanítani küldte őket a világba.

Könnyen elbátortalanodunk és megijedünk, ha tudjuk, hogy kicsiny, felkészületlen nyáj vagyunk, rendkívüli adottságok nélkül, szemben azzal a megszámlálhatatlan tömeggel, amelynek el kell vinnünk az Evangélium igazságát.

Könnyű elveszteni fejünket szemben egy néppel, amelyet minden más érdekel, mint Isten országa.

Lehetetlen feladatnak tűnik.

Jézus biztosítja övéit, hogy a hittel elmozdíthatják a közömbösség és a nemtörődömség hegyeit.

Ha hitük lesz, semmi sem lesz számukra lehetetlen.

Ezt a mondatot alkalmazhatjuk az élet minden egyéb körülményére is, amennyiben azok hozzájárulnak az Evangélium terjedéséhez és a lelkek üdvéhez.

Leküzdhetetlen akadályokkal szemben olykor megszülethetik a kísértés, hogy még Istenhez se forduljunk. Az emberi logika ezt sugallja: úgyis mindegy, itt úgysem segít semmi...

Ime, ezért biztat Jézus, hogy ne veszítsük el bátorságunkat és forduljunk bizalommal Istenhez. Ő valamiképpen majd teljesíti kérésünket.

Így történt ez Lellával is.

Alig néhány hónap telt el azóta, hogy reményekkel telve elfoglalta új munkahelyét Belgiumban a flamandok között. Most azonban csüggedés és a magányosság érzése töltötte be lelkét.

Úgy tűnt, hogy közötte és a vele együtt élő és együtt dolgozó lányok között áthághatatlan akadály emelkedik.

Elszigeteltnek érezte magát közöttük, pedig csak szolgálni akarta volna őket szeretettel.

Minden azon múlt, hogy olyan nyelvet kellett beszélnie, amely sem neki, sem azoknak nem volt az anyanyelve, akik hallgatták. Azt mondták pedig neki, hogy Belgiumban mindenki beszél franciául, ő tehát ezt a nyelvet tanulta meg. Amikor közvetlen kapcsolatba került ezzel a néppel, akkor jött rá, hogy a flamandok csak iskolában tanulják a franciát és általában nem szívesen beszélik.

Hányszor próbálta elmozdítani a hegyet, az elszigeteltség hegyét, amely távoltartotta a többiektől, — de hiába. Mit tehetett értük?

Maga előtt látta Godelieve nevű társnőjének szomorú arcát. Azon az estén úgy ment vissza szobájába, hogy nem is nyúlt ételhez, annyira bántotta Godelieve némasága.

Lella megpróbálta követni őt, de félénken, habozva állt meg ajtaja előtt. Kopogni akart... de milyen szavakat használjon, hogy megértesse magát? Ott maradt néhány percig, de aztán mégse volt bátorsága bekopogni.

Másnap reggel belépett a templomba, hátul az utolsó székek egyikére leült és tenyerébe temette arcát, hogy elrejtse könnyeit. Ez volt az egyetlen hely, ahol nem kellett egy másik nyelvet beszélni, ahol magyarázkodni se kellett, mert volt itt Valaki, aki szavak nélkül is megértett mindent. Lellát bátorrá tette, hogy biztos megértésre talál s aggodalommal teli lélekkel kérdezte Jézustól: « Miért nem tudom a többi lánnyal megosztani keresztjüket és elmondani nekik azokat a szavakat, amelyeket Te magad érttettél meg velem, amikor Rád találtam: hogy minden szenvedés — szeretet? »

És úgy állt az oltár előtt, mintha választ várna attól, Aki megvilágosította életének minden sötétségét.

Tekintete az aznapi Evangéliumra esett, ahol ezt olvasta: « Bízzatok — higgyetek — legyőztem a világot ». E szavak balzsamként hatottak Lella lelkére és nagy nyugalom szállta meg.

Visszatérve a reggelihez, Annyba ütközött; ez a lány ügyelt a ház rendjére. Üdvözölte őt s az éléskamráig kísérte, azután szó nélkül segíteni kezdett a reggeli készitésében.

Elsőnek Godelieve jött le a szobákból. A konyhában akarta meginni a kávét, sietve, hogy senkivel se találkozzék. De ott hirtelen megállt: a Lellából áradó béke minden szónál erősebben érintette meg lelkét.

Azon az estén hazafelé tartva, Godelieve kerékpáron utolérte Lellát és számára érthetően igyekezett beszélni, ezt suttogva: « Nincs szükség a szavaidra; ma a te életmódod azt mondta nekem: szeress te is! » — A hegy megmozdult... « Bizony mondom nektek, ha csak akkora hitetek lesz is, mint a mustármag, s azt mondjátok ennek a hegynek itt, menj innét oda, odamegy, s nem lesz nektek semmi sem lehetetlen ».

Chiara Lubich

AZ IVÓVÍZ

Három hónap után hazatértem falumba, alig várva, hogy viszontláthassam szeretteimet. Találkozni akartam húgommal is, aki a szomszéd faluba ment férjhez.

Rögtön üzenek is neki, hogy jöjjön át hozzánk. Érkezése utáni napon, húgomat, aki gyereket vár, elfogja a rosszullét. Bevisszük a Man-i kórházba. A sebész nincs ott, várnunk kell. Fiatal kis húgom meghal, egyedülhagyva férjét másik két gyerekkel. Az Élet Igéje az egyetlen, ami tartja bennem a lelket: « Ha csak akkora hitetek lesz is... » Igen, hiszek Isten szeretetében, még az ilyen nagy fájdalom közepette is.

Visszamegyünk a faluba, ahol majdnem mindenki pogány és még hisznek a fétisekben; ők akarják eltemetni húgomat. Mind azt hiszi, hogy én vagyok a halálának oka, mivel én hivattam ide. Hazafelémenet anyám és rokonaim azt tanácsolják, ne folytassam az utat. Azt mondják: « Ne gyere be a faluba, ott megmérgeznek, mert te hoztad a halált. » Én meg úgy érzem, oda kell mennem, mert ha meglátnak az emberek, megértik, hogy én nem lehettem húgom halálának okozója. Végül meggyőzöm anyámat is. Közben azt gondolom: a faluban a többiek szívében fétis él, míg az enyémben Isten igéje lakozik. Ezzel a tudattal térek vissza hozzájuk; nem szabad félelmet éreznem.

Megérkezünk a faluba, mindenki elébünk szalad: ivóvizet hoznak nekem, ahogyan ez szokás. Anyám reszket félelmében, hátha mérgezett a víz. Én azonban nyugodtan iszom belőle és igyekszem szívemben szeretettel, nyugodtan elmesélni a történteket. A falusiak nagyon jól megértik és együtt gyászolnak velem. Isten győzedelmeskedett.

(Elefántcsontpart)

A HIT KAPCSOLATA

Evangélikus vallású kereskedő vagyok. Feleségem és gyerekeim katolikusok. Amikor elkísértem feleségemet és gyerekeimet a katolikus templomba, mindig úgy éreztem magam, mint aki el van különítve szeretteitől. Most az Élet Igéjén keresztül felfedeztem a közös hit kapcsolatát, beszéltem róla a családban és mind mélyen átérezzük. Nagyon hálás vagyok Chiara Lubichnak az ekumenikus gondolatért és ezekért a kommentárokért, melyek nagy segítséget jelentenek nekem.

(Németország)

KINNREKEDT A LAKÁSBÓL

Két nap múlva lesz a vizsgám, hogy megkapjam az ösztöndíjat. Ma reggel kaptam meg az értesítést. Rögtön nekiláttam a tanulásnak. Már éppen jól belejöttem, amikor csöngettek. Szomszédom, egy öreg néni az ajtaját becsapva elment otthonról és a zárban felejtette a kulcsot. Most nem tudott bemenni a lakásába. Sehogy se sikerült segítenem rajta. Kerestem egy lakatost, egy asztalost, de egyikük se tudott azonnal eljönni. Megmagyarázták, hogyan nyithatom ki én az ajtót: hegyes szerszámmal kilökhetem a kulcsot, majd egy másik kulccsal ügyeskedve elfordíthatom a zárat... Hazamentem s közben izgultam, hogy mennyi időt vesztegetek ezzel el. És mi lesz a vizsgámmal?

Végül sikerült erőt vennem magamon, hogy végtelen nagy önzésemet legyőzve mosolyogva visszatérjek a nénihez, igyekezzek segíteni rajta és jelenlétemmel megnyugtassam. Újra és újra próbáltuk kinyitni az ajtót, közben ettünk is valamit, majd megint próbálkoztunk.

Délután az öreg néninek egy rokona jött, aki egy pillanat alatt kinyitotta az ajtót. Én meg megbékélve visszatértem a könyveimhez. A vizsga, melyet két nap múlva tartottak meg, kitünően sikerült.

D.F.

A LELKEK GONDOZÁSÁNAK ÚJ ÚTJAI

Egy protestáns lelkész meghívót kapott egy teológiai konferenciára. Habozott, hogy elmenjen-e, vagy sem, mert másnap, vasárnap a saját hivei Szentírás-magyarázatot vártak tőle és ő

még nem készült föl. Ekkor úgy gondolta, hogy azok iránti szeretetből, akik meghívták, el fog menni a konferenciára és a felkészülést éjjelre halasztja.

A találkozóról hazatérve, késő este, az aznapi postában megtalálta az Élet Igéje legújabb füzetét: « Ha csak akkora hitetek lesz is, mint a mustármag... » Úgy tűnt neki, hogy e szavak kifejezik mindazt, amit másnap el szeretett volna mondani; sőt a kommentár mély egyszerűségében felfedezte a párbeszéd és egy igazabb kapcsolat kialakításának lehetőségét hiveivel.

Vasárnap felolvasta az Élet Igéje magyarázatát és elmondta a hiveknek az elmúlt két nap élményeit. Este megvallotta egy barátjának: « Először fordult elő, hogy annyi ember jött hozzám, hogy kitárja lelkét. Úgy éreztem, mintha egészen új utat találtam volna a lelkek gondozására ».

(Hollandia)

INGYEN UTAZÁS

A new-yorki repülőtéren vártunk a Kansas felé induló gépre, az Élet Igéje találkozója után. Szerettünk volna három nap multán újra visszatérni New Yorkba, a Gen mozgalom ifjúsági kongresszusára. Természetesen nem volt pénzünk, de ebből nem csináltunk problémát, mert ha Isten is úgy akarja, hogy mindketten ott legyünk a kongresszuson, valamilyen módon majd megsegít; az egyetlen értelmes dolog, amit tehetünk, Istent keresve, a jelen pillanatban élni.

Alighogy beszálltunk a repülőgépbe, a légikisasszony bejelentette, hogy tévedés folytán néhány utasnak nem jutott hely és a légitársaság nevében kéri, lenne-e valaki, aki hajlandó átadni a helyét.

Saját kötelezettségeinket és egyetemi óráinkat felejtve, felajánljuk, hogy átadjuk helyünket. A légitársaság, amely már alig tudta megnyugtatni a lázongó utasokat, hálás nekünk, hogy elhatározásunkkal legalább részben sikerül megoldani a problémát. Rögtön visszaadják a jegy árát és a következő gépre előjegyeznek bennünket: ingyen utazás és még pénzünk is lesz a Gen kongresszusra visszajönni! Kansas Citybe is időben megérkezünk, hogy az egyetemen az előadásokat meghallgassuk. Egy japán kolleganőnk megjegyzi, nem hisz abban, hogy a Szentírás szerint lehet élni. Jó alkalom ez arra, hogy elmeséljük neki,

milyen « csodák » történtek velünk utazás közben és hogy nála hagyjuk az Élet Igéje kommentárját. Alig pár óra mulva betoppan szobánkba, mert többet szeretne tudni az Élet Igéjéről és ezentúl úgy akar élni, mint mi.

B. és V.
(USA)

MILENA

Az Élet Igéjét élő kis csoportunkban van egy Milena nevű lány. Mióta rendszeresen találkozunk, hogy a Szentírás követésében támogassuk egymást, az összejöveteleken mindig őmiatta aggódtunk. Csak egyetlen alkalommal mondott el valamit sajátmagáról s akkor is azért, hogy nagy fájdalmát megossza a közösséggel: három éve, négy hónap leforgása alatt meghalt az apja, a fivére és a vőlegénye. Milena mindig eljön, de hallgat az összejöveteleken. Ujabban minden alkalommal egyre jobban meg tudja osztani velünk bánatát, hogy együtt viseljük el, — Milena ezt érzi és ezért tér mindig vissza közibénk. Mi mindnyájan tehetetlennek érezzük magunkat, mivel igaz, hogy Milena elfogadja szeretetünket, de ahhoz nincs elég ereje, hogy az őt ért csapásokban Isten szeretetét lássa. Ennek ellenére, egyre jobban bízunk Istenben, bizonyosak vagyunk abban, hogy az Ő szeretete világosság lesz lelkünknek.

Egyik szokásos találkozónkon erről beszélgetünk és hívjuk Milenát, jöjjön velünk szentségimádásra; kérjük együtt Jézust, hogy egyek legyünk vele Milenáért. Milena eljön a templomba, amely az esti mise után teljesen üres. Elmondunk együtt néhány imádságot, majd mindenki csendben imádja a Szentséget. Talán éppen akkor, amikor egyikünk se gondol többé Milenára, csak arra hogy Istennel egyek legyünk, Milena feláll és meghúzza a sekrestye csengőjét: meg akar gyónni és magához veszi Krisztus testét. Három év után most először igazán boldog.

S.Q.

MINDIG ÚJRAKEZDENI

Gyógymasszázzsal kezelem a betegeket egy kórházban. A szabadságról visszatérve újrakezdem a munkám. Egyik beteg, akivel már eddig is foglalkoztam, súlyos gondot okoz.

Húszéves fiatalember, két éve agyrázkódást szenvedett és ennek súlyos következményei lettek. Nem tud beszélni, a lábai megbénultak és kénytelen ülve maradni, vagy párnákkal kell őt feltámasztani.

Hónapokig foglalkoztam vele és már kezdtem elveszteni minden reményemet... ezért aztán egyre kevesebbet akartam látni és szinte teljesen lemondtam róla.

A nyaralásból visszatérve a következő Élet Igéjét találtam: « Ha csak akkora hitetek lesz is... » Hogy ezt gyakorlatilag megvalósítsam, elkezdtem Antoniót látogatni s igyekeztem egyedül Jézust szeretni benne.

Elkezdtem a masszírozást, miközben beszéltem hozzá... de leginkább a fejtartása miatt aggódtam. A távollétem alatt senki se törődött vele és a nyaka teljesen megmerevedett, úgy hogy fektében csak a mennyezetet tudta nézni; sehogy se sikerült megmozdítanom a fejét.

Jézushoz fohászkodtam, hogy Ő dolgozzék helyettem, találja meg a helyes fogásokat...! Nagy erőfeszítéssel próbáltam újra és újra, nyugodtan, szelíden feloldani Antonio fejének a merevségét.

Egy nap (majdnem hangosan) kértem Istent. S egyszerre csak sikerült megmozdítanom a fejét, úgy hogy most már nem kényszerült mindig fölfelé, a mennyezetre nézni.

Annak örültem leginkább, hogy láttam, most már ebben az új helyzetben marad a feje és nem bukik hátra, mint azelőtt.

Természetesen minden nap újra kellett kezdeni a munkát.

Már hónapok óta kértem, fürdessék meg Antoniót, s mindig azt a választ kaptam, hogy nincs elég személyzet. Egy reggel aztán megkértem valakit, hogy segítsen s egy ápolónővel együtt megfürdettük Antoniót.

Jelenleg Antonio már Igen-t és Nem-et tud nekem mondani és mosolyog, vagy kiabál, ha meglát... így fejezi ki örömét.

Ami engem illet, ismét kedvemet lelem abban, hogy foglalkozom vele és ő maga is hozzájárul ehhez azzal, hogy napról napra javul valamicskét.

(Franciaország)

ÖRÜLÖK, HOGY HITTEM

Egy nap, amikor a mezőn dolgoztam, láttam hogy nincs ott egyik barátom, az a napszámos, aki az én földem melletti területen szokott dolgozni. Elmentem hozzá és otthon találtam, amint betegen feküdt. Három napja nem volt munkában, felesége és gyerekei éheztek, már semmi ennivalójuk nem volt. Megkérdeztem, ki a munkaadója és elköszöntem tőle.

Útközben Istenhez fohászkodtam. A gazda házában elmondtam, milyen bajban van a munkása. A gazda egész hétre való elemózsiát küldött neki és én örömet éreztem afölött, hogy hitemmel sikerült elmozdítani egy hegyet, barátom iránt érzett szeretetemben.

J.
(Brazília)

ÚTJELZŐ FELIRATOK

Amikor első ízben vettem részt a Mozgalom találkozóján, emlékszem, késve érkeztem. Első benyomásom az volt, hogy a jelenlévők arcán béke honol. Éreztem, hogy Isten jelen volt ezen a találkozón, mint ahogyan jelen volt a Szeretet, melyet az életben kerestem... s figyelni kezdtem az egymásnak elmondott tapasztalatokra.

Egy apáca arról az erőfeszítésről beszélt, mellyel az Élet Igéjét igyekszik élni. « Ha tökéletes akarsz lenni, menj, add el amid van és kövess engem ». Nagy egyszerűséggel mesélte el, hogy felfedezte, tulajdonképpen mennyi apró holmit birtokolt s erre elhatározta, hogy odaajándékozza azoknak, akiknek nagyobb szükségük van rá. Nagy örömét lelte ebben. Én magam egyrészt elcsodálkoztam ezen, másrészt meg csalódást éreztem, hiszen — gondoltam magamban, — bárki megtehet ennyit, sőt én többet is tettem. Mielőtt azonban folytathattam volna ezt a gondolatsort, egy halk belső hang így válaszolt nekem: « Igenám, csakhogy nagy különbség van közte és közted. Számára sokkal nagyobb jelentőségű az, amit ad, mivel Jézusnak adja. Mit számít az, hogy tetteid nagyok-e, vagy kicsik... De te, kiért élsz te? » Így téve fel a kérdést, már kezdtem megérteni, hogy miért vagyok mindig elégedetlen minden munkámmal és cselekedetemmel, s hirtelen megértettem a kitörő öröm okát, melyet az apáca érzett ilyen egyszerű és látszólag jelentéktelen tett felett.

Utána egy egyetemi tanár beszélt; elmondta, hogy amikor az órák még nem kezdődtek meg a tanszéken, gyakran unatkozott. Eleinte egyik kávét itta a másik után kollegáival és semmitmondó dolgokról fecsegett.

Később aztán eszébe jutott az Élet Igéje és megértette, hogy életének minden tettét Jézusnak ajánlhatja, még az üres perceket is. Mit csinált tehát? Elhatározta, — mint ahogy elmondta nekünk —, hogy a kávét azzal az örömmel fogja inni, hogy közben a többiekben Jézust lássa és szeretettel fogadja el őket.

A találkozó után emlékszem, barátaimmal nevettünk e kifejezésen: « örömmel inni a kávét ». Mégis, ez a kis mondat nem hagyott nyugton s mint egy nekem szegzett kérdőjel, üldözött: ez az ember, — megértettem — a legegyszerűbb dolgokat ajánlotta föl Jézusnak; ez azt jelenti, hogy sokkal közelebb állt hozzá, mint én. Azt kívántam, hogy én is így lehessek Jézussal. Minden cselekedetemben vegyen részt, minden percemben, s azt akartam, hogy másokban Őt lássam.

Én is meg akartam próbálni a nyomdokaiba haladni. Autóbusszal mentem a tanszékre: tele volt emberrel, mint ahogy zsúfoltak voltak az egyetem lépcsői és a laboratóriumok is. Mindenütt ellentétek, parázs viták. Elkezdtem élni az Élet Igéjét. Jókedvűen mentem el hazulról, mert tudtam, hogy a zsúfolt autóbuszban is Jézus van velem, ugyanígy az egyetemen és mindenütt másutt. Csodálatos eredményeket értem el: a munkám örömmel párosult és zökkenésmentesen, áldásosan folyt.

Egy újabb találkozó alkalmával, valaki elmondta az Élet Igéjével kapcsolatos tapasztalatát. Ebben a hónapban az Evangélium így szólt: « Ha csak akkora hitetek lesz is, mint a mustármag, s azt mondjátok ennek a hegynek itt, menj innét oda, odamegy ».

Ez a felszólaló azt mondta, hogy a számára, ha apró is, mégis jóminőségű volt a mustármag. Ezen a mondaton elgondolkoztam. Jó minőségű vagyok-e én? Igyekeztem mérlegelni saját képességeimet, értékeim nívóját s hogy másoknak mennyiben vagyok hasznára; például a kórházban (orvostanhallgató vagyok). A kórházban megfigyeltem egy kis hiányosságot: a betegek nem találták azt az osztályt, ahová vizsgálatra akartak menni, mivel hiányoztak az eligazító feliratok. Így én szolgálatkészen útbaigazítottam őket, amikor csak alkalmam volt, arra várva, hogy nagyobb szolgálatot is tehessek nekik. Egész egyszerű kis csele-

kedet volt ez, de boldog voltam és rájöttem, hogy többet ér egy egészen kicsi konkrét tett, mint hősi álmok szövögetése az emberiség szolgálatáról.

Meg vagyok elégedve az Élet Igéje találkozóival. Minden egyes alkalommal találok valami újat és felfedezem, hogy Isten mindig rámutat arra, amit tőlem elvár. Amikor pedig elfáradok, rátalálok a többiekre, akik ugyanezt az utat járják, mint én, örömmel küszködve még a nehézségekkel is, s ilyenkor én is újra bátorságra kapok, hogy tovább folytassam utamat.

Mamdouh
(Kairó)

6

MINT A GYERMEK

« Aki nem úgy fogadja az Isten országát mint a gyermek, nem megy be oda » (Mk 10, 15).

Talán sohasem volt egészen világos számodra az Evangéliumnak ez a mondata. Talán szeretnéd tudni a gyermek szó jelentését, amely oly fontos — hogy ettől függ — beléphetünk-e Isten országába, illetve abba az országba, ahol Krisztus törvényei szerint élnek.

Figyelj! Megpróbálom megvilágítani, mit jelent.

Ne hidd, hogy Jézus itt a gyermek erényeit akarja felmagasztalni, nem ez a szándéka. Mikor Jézus a gyermeket például állítja, a gyermekeknek a nagyokkal — pl. a szülőkkel — szembeni természetes készségére akarja felhívni a figyelmet. Ez a tökéletes bizalom, a teljes ráhagyatkozás magatartása. A gyermek tudja, hogy élete olyanok kezében van, akik érettebb, erősebb, tapasztaltabbak mint ő, és nem kételkedik szeretetükben.

Bárki is legyél tehát te — lehetsz bár jelentős személyiség a világban, érezheted magad bölcsnek, lehetsz vezető ember, vagy olyan valaki, akire mások rá vannak bízva, ismerhetsz sok nyelvet és beutazhattad bár a világot, lehetsz tudós, filozófus, közgazdász vagy író — Isten országába nem mehetsz be, hacsak nem válsz olyanná Isten szemében mint a gyermek.

« *Aki nem úgy fogadja Isten országát, mint a gyermek, nem megy be oda.* »

Jézus azt mondja: « ... Aki nem úgy fogadja... »

Az Isten országát tehát *fogadni kell.* Ajándék az, amelyet Isten ad neked. Valóban nincs az az emberi erőfeszítés, nincs az az aszkétikus törekvés, nincsen olyan tanulás vagy intellektuális kutatás, amely alkalmassá tehet arra, hogy belépj Isten országába. Maga Isten az, aki eléd jön, aki kinyilatkoztatja magát neked az Ő fényével, vagy megérint kegyelmével.

És nincsen olyan érdem, amely úgy megdicsőíthetne, hogy annak alapján jogot formálhatnál Istennek egy ilyen ajándékára. Az országot Isten ingyenesen ajánlja fel neked.

« *Aki nem úgy fogadja Isten országát, mint a gyermek, nem megy be oda.* »

Egy ajándékot elfogadni tudni, — ez a gyermek számára természetes dolog. Hiszen neki mindenre szüksége van. Hiszen ő ahhoz, hogy életben maradhasson, hogy növekedhessék, mindent mástól kap.

Figyeled? kicsiny és úgy is viselkedik, mint ilyen.

Igy te is! — Ne légy olyan, mint a « felnőttek », akik nagynak és fontosnak hiszik magukat, s a végén odáig jutnak, hogy ilyennek képzelik magukat nem csak az emberek, hanem az Isten előtt is.

A gyermek tudja, hogy nem tud semmit, hogy sok dolog van, amit meg kell tanulnia. Igy te is! — Ne légy olyan, mint a « felnőttek », akik el vannak telve saját kultúrájukkal, saját tapasztaltságukkal.

A gyermeknek könnyű hinnie. Hasonló légy te is! Ne legyen benned a bizalmatlanság páncélja, amelyet sok ember megalkot idővel a maga számára.

A gyermek az élet kezdetén áll. Nyitott mindenféle kaland, mindenféle merész kezdeményezés irányában. Igy te is! Ne emelj akadályokat önmagadban az elé, hogy megkezd és hogy folytasd az evangéliumi életet, a maga teljes ujdonságában.

« *Aki nem úgy fogadja Isten országát, mint a gyermek, nem megy be oda.* »

Jézus éppen akkor mondta ezt a mondatot, amikor az apostolok megakadályozták, hogy a gyermekek közeledjenek hozzá. Ők az általánosan bevett szemlélet szerint gondolkoztak, mely szerint a gyermekek éretlen lények, akik keveset számítanak, s ezért el akarták kerülni, hogy zavarják a Mestert. Jézus ellenben magához hívta és magához ölelte azokat, rájuk tette kezét és megáldotta őket. És például állította őket a tanitványok elé mondván: « aki olyan, mint ők, azé az Isten országa. »

Az Isten országa a gyermekeké. Ugyanúgy, mint a szegényeké, az üldözötteké, azoké akik éhezik és szomjazzák az igazságot. A gyermekeknek tehát kiváltságos a helyzetük a keresztények közösségében azért is, mert Jézus arra tanít bennünket,

hogy különösképpen szeressük azokat, akik hátrányos helyzetben vannak, akik szomorúak, akik szükséget szenvednek, vagy a legkisebbek. De nem csak ez. Hanem a gyermekek jelenlétükkel arra is figyelmeztetnek téged, hogyha nem leszel olyan, « mint ők », sem belépni, sem megmaradni nem tudsz Isten országában.

« *Aki nem úgy fogadja Isten országát, mint a gyermek, nem megy be oda.* »

Chiara Lubich

PLÉBÁNIÁN DOLGOZNI

Egy nyolcszáz lelket számláló községben vagyok plébános és egészen a múlt évig mindig azt hangoztattam, hogy semmi eredményt se érek el. Abban az időben kértem meg egy házaspárt, a Focolari mozgalom tagjait, hogy jöjjenek dolgozni a plébániára. Felhívásomat elfogadták és kifejtették, hogy munkásságukat Chiara Lubich elmélkedései, az Élet Igéje segítségével fogják végezni.

Én is mindig résztvettem a havonta megrendezett találkozókon. Tizenöt-huszan jöttek el s a jelenlévők egyre élénkebben vettek részt a beszélgetésben és elmondták saját tapasztalataikat. Volt egy asszony, aki eleinte mindig talált valami kivetnivalót, mert szerinte a mai társadalomban lehetetlen az Evangélium szerint élni. Később nyilvánosan megvallotta, hogy amióta « igen »-t mondott Istennek, ő is képes másokat szeretni és felfedezte, hogy lehet örülni az életnek. Egy férfi, aki egy nagy iparvállalatnál dolgozott, egy bizonyos időre munkája miatt kénytelen volt Rómába jönni a gyár római telepére. Amikor az új munkahelyen tapasztalta, hogy mennyire lábrakapott a munkából való távolmaradás és a munkamenet hátráltatása, elhatározta, hogy azonnal visszahelyezteti magát Északolaszországba. A szeptemberi Élet Igéje azonban megváltoztatta elhatározását s bízni kezdett társaiban, mint ahogyan a gyerek bízik mindenkiben. A maga részéről a lehető legjobban dolgozott.

Amikor aztán az előre meghatározott időszak lejártával végleg visszatért Rómából, éppen egy labdarúgó meccset közvetített a televizió. Szívesen megnézte volna az utazás fáradalmai után, de eljött inkább a mi havi találkozónkra, hogy beszámoljon tapasztalatairól.

Egy északolasz plébános

EGY LAKAT ÉS EGY GYERTYA

A földalattin megláttam egy szegény embert. Elkísértem otthonába. Kunyhóban lakik, beteg és arra vár, hogy megkapja a beutalást a kórházba. A kunyhó ajtaján nincs lakat és bent nem világít még egy szál gyertya sem. Hazamentem. Kerestem otthon, hátha találok egy lakatot, meg néhány gyertyát. Nem találtam. Az Élet Igéje azt mondja nekem: « Aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint a gyermek... » Rábíztam magam Jézusra és az utolsó 200 pesetámmal (melyekből a hónap végéig ki kellett volna jönnöm) vásároltam egy lakatot és egy gyertyát. A szegény ember nagyon megörült. Néhány nappal később egy barátnőm visszaadta azt a 300 pesetát, melyről már el is feledkeztem, hogy egyszer kölcsönadtam neki.

M.S.
(Spanyolország)

SEGÍT ABBAN, HOGY « IGEN »-T MONDJAK

Indonéziából írja egy apáca: « Az Élet Igéje 'Aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint a gyermek...' megsegített abban, hogy « igen »-t mondjak feletteseimnek, amikor áthelyeztek az ország belsejébe, ahol tudtam, nem lesz könnyű dolgom. Most felszabadultnak érzem magam és szívem megtelt Istennel ».

G.V.

BOLDOGSÁG ÉS ÖRÖM

Egy sokszorosított füzetben, iskolai napló formájában « Ha nem váltok olyanokká, mint a gyerekek, nem léptek be Isten országába... » címmel összegyüjtötték a lányok és fiúk által írt tapasztalatokat a szicíliai Sant'Agata-beli Santa Maria della Mercede iskolában, ahol András atya tartott három napos lelkigyakorlatot, s az életadó Igéről beszélt nekik. A sok írás közül íme kettő:

Giuseppe: « Egyik nap nagy forgalom volt az utcán, mert sokan igyekeztek a tengerpartra. Az út másik oldalán megláttam egy öreg nénit, aki át szeretett volna jönni az autók között. Én már ezen az oldalon voltam és semmi kedvem se volt mégegyszer átmenni az úttesten, hogy átsegítsem a nénikét. De aztán a Szentírás szavaira emlékezve, melyek szerint minden felebarátomban Jézust kell látnom, átmentem az úttesten és át-

vezettem az öregasszonyt. Meg akart jutalmazni valamivel, de én nem fogadtam el, mert a legnagyobb jutalom a boldogság. »

Giusy: « Szüleimmel ebédeltem, mikor legkisebb öcsém megkért, hogy kössem meg a cipőfűzőjét. Én persze kissé gorombán megtagadtam. Néhány perc mulva újra megkért és megint csak nemet mondtam! Egy pillanatig haboztam (nem emlékszem pontosan, mi folyt le a lelkemben, mert minden túl gyorsan történt), felkeltem az asztaltól, még csak nem is kértem engedelmet szüleimtől és gyorsan átmentem abba a szobába, ahol kistestvérem volt. Most sokkal szelídebb hangon azt mondtam neki, hogy megkötöm a cipőfűzőjét és majd megtanitom arra, hogyan kell megkötni. Bensőmben (most már tudtam pontosan, mit éreztem), mintha egy csengettyű örömében csilingelt volna... »

NYITOTT AJTÓ

Otthon voltam, amikor hallom, hogy kopognak az ajtón. « Ki az? » — kérdeztem. « Én vagyok! » És anélkül, hogy megtudakoltam volna, kié ez a hang, kinyitottam az ajtót. Egy lánnyal találtam szembe magam, aki köszönés nélkül ezt mondta: « A. vagyok, most érkeztem ide, ebbe a városba és N. adta meg nekem ezt a címet ». Egymásra mosolyogtunk és behívtam, leültettem. Elbeszélgettünk erről-arról, ő a falujáról, én meg a városomról és az Élet Igéjéről. Két óra elteltével mennie kellett. Két nap múlva újra eljött, de ezúttal látogatásának más célja volt; gondokkal küzdött.

A. egy sógoránál lakik, aki közölte vele, hogy a hónap vége előtt el kell hagynia a lakást. Láttam, hogy ez a probléma mennyire gyötri, így minden további számítás nélkül ezt mondtam: « Ha akarod, költözz hozzánk, hiszen nincs otthonod és nem maradhatsz az utcán. » Nagyon meglepődött és örült ajánlatomnak, azzal ment el, hogy elfogadja.

Ekkor azonban én kezdtem aggodalmaskodni, mivel mindezt egyedül határoztam el és semmit se szóltam férjemnek. Amikor este hazajött, elmondtam neki mindent, ő pedig így felelt: « Hol itt a probléma? Jöjjön csak nyugodtan, együtt jobban fogjátok megélni az Élet Igéjét! » Férjem szavai boldoggá tettek és örültem, hogy minden hátsó gondolat nélkül, szolgálatot tehettem Jézusnak.

Jeannette
(Elefántcsontpart)

Kétszer naponta 40 kilométert teszek meg autón, munkába menet és munkából jövet. Mindannyiszor arra kérem Jézust, hogy kerüljön utamba, hogy felvehessem a kocsimba...

Október elején, egy reggel éppen hogy kiértem a faluból, mikor megállít egy asszony. Lányához igyekezett, aki egy haldokló rákos unokanővérét ápolta. Megigértem az asszonynak, hogy én is meglátogatom majd a lányát és beteg rokonukat. Első gondolatom tényleg az volt, hogy Angela — így hívták a beteg nőt — meghalhat minden lelki támasz nélkül.

Mikor el tudtam jutni hozzá, benéztem Angelához a kis szobába: sovány, mint egy csontváz, a gyomra fel volt püffedve, lábszára vékony, de a lába akkorára dagadt, mint a hordó. Igy feküdt, a halálra várva. Rokonai egész nap el voltak foglalva az állatok gondozásával és a mezei munkákkal; az orvos már nem is járt ki hozzá, úgysem segíthetett rajta. Senki se gondolt arra, hogy papot hívjanak hozzá.

Megkérdeztem Angelát, nem masszírozhatnám-e meg, mint annakidején apámmal tettem, aki ugyanabban a bajban szenvedett. Beleegyezett és szép lassan megmasszíroztam egyik, majd a másik oldalát. A vállát is szerettem volna, de nem lehetett, annyira kiálltak a csontjai. Egyiket a másik után, kezembe vettem megdagadt lábait. « Milyen jót teszel velem! Micsoda megkönnyebbülés? Jöhetnél minden nap? »

Eljártam hozzá és vittem neki főtt zöldséget, mert elpanaszolta, hogy a gyúrt tészta, vagy a sűrű leves úgy megfekszi a gyomrát, hogy a fájdalomtól orditania kell. Kétszersültet is vittem neki, mivel a kenyér is megnyomta a gyomrát. Szépen el tudtam mondani neki, hogy megkértem egy papot, jöjjön el hozzá és mutasson be misét a szobájában.

És azon a napon eljött sok kislány és az ünneplőbe öltözött parasztok; rengeteg virágot hoztak, mind Angela számára. Azon a vasárnap délutánon Angela három szentséget vett fel: feladták neki az utolsó kenetet, meggyónt, megáldozott. Nem ismerte az Üdvözlégyet, de úgy fohászkodott a Szűzanyához, mintha saját édesanyját hívta volna.

Angela most már az égben van. Nem marad más hátra, minthogy köszönetet mondjak Jézusnak, hogy a sok ember között,

akiket felvettem a kocsimba, egyszer egy szükséget szenvedő asszony képében Ő is megjelent.

E.V.

CSECSEMŐSÍRÁS

Nyolc évi házasság után a negyedik gyereket vártuk férjemmel. Lorenzo súlyos szívhibával született és néhány hónap mulva meghalt. A halála olyan űrt hagyott a szívemben, melyet úgy éreztem, nem lehet betölteni. Akkoriban került a kezembe a Città Nuova kéthetenként megjelenő lapja és ott egy házaspárról olvastam, akik az enyémhez hasonló helyzetben örökbe fogadtak egy gyereket. Sírógörcs jött rám és eltéptem az ujságot, mert én soha sem tudtam volna egy másik gyerekkel pótolni a sajátomat.

Egyik reggel ébredéskor egy csecsemő sírását hallottam s azt hittem, ébren álmodom. Felköltöttem férjemet. A sírás a bejárati ajtó felől jött. Férjem kiment megnézni és a küszöbön egy újszülöttet talált, aki kétségbeesetten sírt. Hirtelenében akkor látni se akartam. Vívódásomat látva, férjem azt mondta, hogy átviszi a szomszédokhoz. Fájdalmasan gyötrődve szobámban maradtam, lelkemben vég nélküli harc dúlt saját bánatom és az élő csecsemő valós sírása között. Az Élet Igéje jött a segítségemre. Szívemben éledve erőt vettem magamon, az ajtóhoz szaladtam. Megállítottam férjemet, aki karjában tartotta azt a kis göngyöleget és azt mondtam: « Mario, meg akarom tartani ezt a gyereket. Örülnél neki? » és karomba vettem az elhagyott kis teremtést. Mario is beleegyezett, hogy megtartsuk a kicsit, akit az Úr ilyen szokatlan módon küldött hozzánk.

(Brazilia)

MIKOR KERÜL RÁM A SOR

11-re kellett az orvoshoz mennem. 10 óra húszkor már éppen indulni akartam hazulról, hogy autóbuszra szálljak, amikor unokám megkért, segítsek egy számtanpélda megoldásában.

Nincs már időm, de aztán arra gondolok, hogy aki le tud mondani saját terveiről egy gyerek együgyűségével, az hozzájárulhat Isten országának építéséhez. Ottmaradok és megmagyarázom unokámnak, hogyan kell megoldania a feladatot, majd megindulok, hogy kimenjek. Még be se csuktam az ajtót, hal-

lom, hogy visszahív, még szüksége volna rám. Ujra visszafordulok, segítek neki, mindaddig, amíg meg nem nyugszik. Már 11 is elmúlt, de mégis felszállok a buszra, szívemben nagy örömmel, mert egy kis szeretetet adhattam és segíthettem. Amikor a rendelőhöz érek, azt mondják, hogy még várnom is kell néhány percet, mert még nem került rám a sor.

* * *

A hivatalban két tisztviselőnő megtagadja, hogy a postára menjen feladni egy ajánlott levelet. A főnök vitába száll velük és a vége az, hogy mindenki kiabál, egymást tiszteletlen szavakkal sértegetik. Erre már a hivatalfőnök is kijön szobájából, de a két tisztviselőnő továbbra is kitart elhatározása mellett: nem viszik el a levelet a postára, mivel ez a feladat nem tartozik rájuk. Rám tartozik... nem tartozik rám... Mi tartozik rám, mint kereszténre? — tettem fel magamban a kérdést. Anélkül, hogy sokat tépelődtem volna, elkértem a levelet és elmentem a postára.

Másnap, amikor átadtam a visszajáró pénzt és az ajánlott levél vevényét, látom, hogy mindenki megnyugodott: a főnök rendesen beszélt a két hivatalnoknővel, akik most már szívesen kivették részüket a munkából.

G.M.N.

7

TELJES SZÍVEDBŐL

« Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből (Mk 12, 30).

Ezek az elkötelezettséget és teljes odaadást kívánó szavak talán olyan messze vannak életed valóságától, hogy hajlamos vagy azt gondolni, hogy csak azoknak szólnak, akiknek különleges hivatásuk van: olyan férfiaknak és nőknek, akik arra éreznek hivatást, hogy szenteljék magukat teljesen Istennek.

Ez azonban nem így van.

Ezek a szavak annak a törvénynek elején találhatók, amelyeket Isten az egész zsidó népnek adott. Jézus feleleveníti őket, hogy választ adjon egy írástudónak, a Törvény kérdéseiben jártas embernek, aki azt kérdezte tőle, hogy melyik az első és legnagyobb parancsolat.

Olyan szavak tehát ezek, amelyek különbség nélkül érvényesek minden ember számára, így a *Te számodra* is.

« *Szeresd Uradat, Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből, és minden erődből*! »

Jézus nem abban az értelemben beszél a szívről, ahogy azt ma értjük. Bibliai értelemben használja, olyan fogalomként, amely kifejezi az emberi személy legmélyebb valóságát.

Istent « teljes szívből szeretni » tehát azt jelenti, hogy egész személyes valónkat és minden cselekedetünket Istenre irányítjuk.

A « *szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből* » kifejezés tulajdonképpen önmagában is elegendő lenne. De az Evangélium a jobb megértés kedvéért hozzáfűzi: *teljes lelkedből*, ami azt akarja mondani: egész elméddel és « *teljes elmédből* », — ami magába foglalja a gondolkodást és az intelligenciát; — és végül « *minden erődből* », ami összes energiánkat jelenti. Ezekkel a szavakkal nem annyira az ember különböző képességeit

akarjuk taglalni, hanem nyomatékosan rá akarunk mutatni az egyetlen fontos dologra, amely abban áll hogy teljes szívünkkel, egész létünkkel szeretjük Istent.

« *Szeresd Uradat, Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből, és minden erődből!* »

Ezt az Isten iránti szeretetet a Biblia sohasem tekinti érzelemnek, vagy absztrakt dolognak. Az istenszeretet sokkal inkább azt jelenti, hogy az Úrra figyeljünk és tettekre váltjuk szavait, amelyek arra hívnak meg bennünket, hogy szolgáljuk Őt és embertársainkat.

Az írástudónak válaszolva Jézus is azzal folytatja, hogy a második parancsolat ezután az első után a felebarát szeretete, mely foglalata az összes többi parancsolatnak.

Az Isten iránti szeretet tehát nem vonja el az embert a világtól, nem zárja el a személyes áhitat világába, sokkal inkább arra ösztönöz, és arra sarkall, hogy kivétel nélkül mindenkit szeressünk. Igy az az egyetlen biztosítéka annak, hogy létrehozhatunk egy olyan társadalmat, ahol igazán megbecsülik az embert. Isten ugyanis mindannyiunk Atyja, mi pedig egymásnak testvérei vagyunk. Ő az alapja az emberek közötti egyenlőségnek, és minden emberi méltóságnak.

Vedd el ezt az alapot, és az emberekben felüti a fejét a fajgyűlölet, az emberi személyt ilyen, vagy olyan módon lábbal kezdik taposni, az embereket felsőbbrendű és alsóbbrendű lényekre osztják. Szembekerülnek egymással a gazdagok és a szegények, fehérek és a feketék, férfiak és a nők, szabadok és a rabszolgák, polgárok és a proletárok.

« *Szeresd Uradat, Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből és minden erődből!* »

Teljes szívedből, *teljes* lelkedből, *teljes* elmédből, *minden* erődből...

Kizárólagos szeretetnek tűnik ez. De ha szereted Istent, akkor szüleidet is szeretni fogod. Mert Ő így akarja. Ha szereted Istent, szeretni fogod barátaidat és munkatársaidat, mert testvéreid ők. Akik rád vannak bízva. Ha szereted Istent, akkor szeretni fogod munkádat is, mert ez az az út, amelyet az Ő szeretete készített számodra. Ha szereted Istent, szeretni fogod tanulmányaidat is, mert szeretnél felkészülni arra a tervre, melyet Isten gondolt el számodra. Ha Istent szereted, szeretni fogod

a sportot, vagy a kikapcsolódást, mert tudod, hogy Isten azt kívánja, hogy gondoskodj egészségedről.

Csak akkor, ha így szeretsz, akkor nem lesz megosztva szíved, és nem lesz szereteted középszerű.

« *Szeresd Uradat, Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből, és minden erődből*! »

Ha Istent teljes szívedből szereted, akkor neki kell életed ideáljának lennie.

Így van ez?

Isten van gondolataid középpontjában?

Isten életed mozgató oka?

Isten van léted legmélyén?

Isten az, akiben végső soron megnyugszol?

Isten-e a legbizalmasabb barátod, akivel mindent megbeszélsz?

« *Szeresd Uradat, Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből, és minden erődből*! »

Akik szeretik Istent, tanuságot is tesznek róla; Isten az életükön keresztül lesz könnyen felismerhető.

Így történt ez Annával is, egy egyetemistával, aki szünidei utazásai során elvetődött egy olyan találkozóra, ahol keresztények jöttek össze.

Családjáról csak rossz emlékei voltak. Egymás meg nem értése, veszekedés, állandó sértegetések. Keserűségében egyik nap odáig ment, hogy megütötte anyját. Egyetlen menedéke a szobája volt, de ott sem volt maradása. Elmenekült a szülői háztól.

Egyszer aztán később egy belső hívás arra ösztönözte, hogy imádkozzon. De hamarosan mégis fölülkerekedett benne a lázadás hangja és az ateista eszmék, hogy teljesen elutasítsa Istent.

Anna belevetette magát az élet élvezeteibe, de az élvezetek se voltak képesek betölteni élete ürességét.

És most itt volt ezek között az emberek között, akik különös módon mások voltak mint ő. Azt kérdezte magától: Miként lehetséges, hogy ezek az arcok olyan szépnek, és harmonikusnak tűnnek; és honnan van ez a béke amely önkéntelenül átjárja őt is? Egyszerre felfedezte ezeknek az embereknek a titkát, ezek mind Istent szerették, őt választották életük ideáljává.

Anna érezte, hogyan közeledik feléje Isten irgalma, hogy Isten megfogja a kezét: igen, érezte, hogy ez az élet számára

is élet lehet. Ő is szeretheti az Istent. Ettől a pillanattól kezdve mindent fel akart tenni erre.

És minden megváltozott. Először is családjához fűződő kapcsolata; megértette, hogy mit kíván tőle Isten szeretete, és 19 év után megírta családjának, hogy ki szeretne békülni velük. És a barátok? Szerette volna őket ezzel az új, tiszta szívvel, Istenért szeretni.

Mostmár számára is valóság volt:

« *Szeresd Uradat, Istenedet, teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes elmédből, és minden erődből*! »

Chiara Lubich

AHOL ISTEN MÁR NEM DIVATOS

Visszautaztam hazámba a rokonokhoz, akik — úgy gondoltam, — már megfeledkeztek hitükről.

Tudták, hogy érkezem s fogadásomra mind összegyűltek: szüleim, a nagyszülők, a fivérek és nővérek, a barátaik és soksok gyerek. Több napot töltöttünk együtt. Volt alkalmam hát, hogy elmondjak egyet s mást magamról, elhatározásaimról, hitemről és felolvastam nekik az Élet Igéje magyarázatát: « Szeresd Uradat, Istenedet teljes szívedből ». Azután elutaztam.

Még egy hónap se telt el, máris hírt kaptam tőlük: « Látogatásod után minden nap imádkozunk; ismét megtaláltuk életünk mély értelmét, amelyről kicsit már megfeledkeztünk. A gyerekek egyik kérdést a másik után teszik fel, hogy miként ismerhetnék meg Istent. Az egyik öreg felnyitotta a Szentírást és az egész részt felolvasta, amely az általad idézett Élet Igéjére vonatkozik. A gyerekek mohón itták minden szavát.

A veled való találkozás után, M. édesanyja, sógornőd barátnője, nagy vígasztalást talált az Élet Igéjében, amikor kislányát súlyos baleset érte. A kislány arra kérte anyját, tanítsa őt meg Istenhez imádkozni. Mi is szeretnénk minden hónapban megkapni a kommentárt, még akkor is, ha nálunk Isten nincs már divatban... »

X.G.

ISTEN TÖBBET AKART

Néhány éve november második felében elkezdem az osztályombeli gyerekek betanítását az élő Betlehem eljátszására. A lányok-fiúk mind lelkesen vettek részt a munkában és a családok anyagi segítséget nyujtottak.

Ebben az évben azonban az általános lehangoltság két gyár bezárása, meg az ezt követő munkanélküliség által okozott feszültség elvette a bátorságomat minden kezdeményezéstől, már csak azért is, mert jól tudom, hogy az anyáknak nincs pénzük, nem költhetnek a gyerekekre.

Ekkor azt gondoltam, hogy Isten valami többet akar tőlem, hogy megünnepeljük Jézus születését a betlehemi barlangban. Az Élet Igéje megmagyarázta nekem, hogy Isten « az emberek közötti egyenlőség és az emberi méltóság alapja ». Karácsonykor Jézusnak újra kell születnie az osztályban, minden egyes kisfiúban, minden kislányban, minden családban. Elkezdtem Jézusról beszélni a növendékeimnek s elmondtam, hogy Jézus szegényen született, semmije se volt. Igy akartam megértetni, hogy mindenünket, ami csak van, közösbe kell adnunk — így leszünk igazán testvérek. És nem lenne semmi értelme élő Betlehemet rendezni, ha Jézus nem élne bennünk és ha mi nem szeretnénk mindenkit úgy, ahogyan Ő szeretett minket. A gyerekek rögtön megértették és már aznap délután mindegyik hozott egy csomagot a legkülönfélébb ruhákkal. Egy fillért se adtunk ki s találtunk minden gyereknek más jelmezt és így sikerült egy szép élő Betlehemet rendezni, amely mindig emlékeztetni fog bennünket az együttműködés és az egység értékére. A szülők is meg voltak elégedve a kezdeményezéssel, mely új kapcsolatot teremtett köztem és a családok között.

M.C.S.
(Spanyolország)

A KÁRMELITÁKKAL EGYÜTT

Egy idő óta barátaim egyre biztattak: « Vizsgáltasd meg magad, mert a papnak nagy szüksége van a hallására! » Végre elszántam magam, hogy elmegyek az orr-fül-gége szakorvoshoz, és az ő utasítására gyógykezelésre egy másik orvoshoz. Ennek az utóbbinak a rendelője előtt elismételtem magamban: « Azért menj, hogy szeressél, nem pedig hogy téged szeressenek ».

Beléptem és bemutatkoztam. Amikor az orvos meghallotta, hogy szerzetes-tanár vagyok, hevesen kifakadt a rendi iskolák ellen, melyeket szerinte a szegények, társadalomból kivetettek számára alapítottak és ma egyetlen gondjuk a pénzszerzés. Hozzátette, hogy ez a keresztények sorsa, majd felhozott példának

olyanokat, akik keresztények ugyan, de ugyanúgy viselkednek, mint a többiek. « Marxista, ateista vagyok, de tiszteletben tartanám a kereszténye ket, ha látnám, hogy következetesek az életükben » — fejezte be. Amíg az orvos beszélt, én hallgattam. Mikor megkérdezte, mit gondolok mindarról, amit mondott, megköszöntem, hogy emlékeztetett arra, hogyha nem szeretek mindig mindenkit, farizeus vagyok.

Az orvos csodálkozott nyugalmamon s megkérdezte, miért nem védem meg az egyházat az ő érvei ellen. Azt feleltem, nem szavakkal, hanem következetes élettel védem meg, s hogy derűsen nyugodt vagyok, mint minden olyan ember, aki hisz Isten szeretetében, mert Isten emberi mivoltunkban szeret bennünket.

Az orvost még aznap este ott találtam a kolostorban: vallott életéről, szenvedéseiről. Másnap is visszajött, hogy megmondja: « Nem tudok másra gondolni mint arra, hogy Isten emberi mivoltomban szeret engem. Beléptem egy templomba és egy belső hang így szólt hozzám: 'Én nem hagytalak soha el téged'. » Két nap múlva hozott nekem egy képet: a keresztrefeszített Krisztust ábrázolta, melyet az orvos éjjel festett. Nekem ajándékozta. Miközben festette, Jézus szavaira gondolt a kereszten: « Istenem, Istenem, miért hagytál el engem? »

Másnap feleségével együtt jött el. Előzőleg megállapodtunk, hogy hagyjuk, hogy az asszony is szabadon mondja el a véleményét, mint a férje tette a rendelőben. Végül azt mondta a felesége: « Ennek a barátnak a jósága is igazolja Isten létét ».

December nyolcadikán az orvos eljött a misémre és megáldozott. A végén meghatottan átölelt és mindent megköszönt. A hálálkodást zavartan háritottam el s a Szent Szűz képére mutattam, melyet a keresztrefeszített Jézus képével együtt festett, majd azt mondtam: « Nézz Anyádra! » Boldogan köszönt el tőlem: « Most a karmelitákhoz megyek, hogy megköszönjem nekik, hogy kérésemre imádkoztak értem ». Később én is elmentem a karmelitákhoz; úgy éreztük, hogy együtt kell hálát adnunk Istennek.

A hallásom? A fülemnek nem volt semmi komolyabb baja; most már jól hallok.

P.A.

BARÁTOMRA LELTEM, AKIT KERESTEM

Kereskedő vagyok. Már több éve nem olvasom a Szentírást, mert félek, hogy akadályozna mesterségem folytatásában és a jó üzletkötésekben. « Nekem ez túl magas, túl komplikált » — így próbáltam magam és feleségem előtt igazolást találni. Mikor véletlenül kezembe került az e havi Élet Igéje kommentár és elolvastam, minden félelmem eltűnt. Beláttam, hogy meg kell változnom, méghozzá alaposan és nem is lenne ez lehetetlen. Nyugodtan megmaradhatok továbbra is kereskedőnek. Talán furcsának tűnik, de úgy éreztem magam, mint Zakeus, akit Jézus arra kért, hogy hívja meg a házába. Éppen olyan volt, mintha megleltem volna azt a barátot, akit kerestem. Most mindig így teszek: reggel, amikor munkába indulok, beülök a kocsimba, de nem gyújtom rögtön be a motort. Ott ülök és nyugodtan elolvasom a meditációt.

Minden egyes nap új alkalom kínálkozik, amikor Jézus az ő szavainak megélésére int és nekem mindig új kérdéseim vannak hozzá...

F.L.

POSTAFORDULTÁVAL

Baráti körömben volt egy Carlo nevű fiatal baloldali aktivista, aki munkája miatt más városba költözött. Gyakran írtunk egymásnak. Én közben elkezdtem az Élet Igéjét élni és nem tudtam, hogyan írjak erről Carlonak, mert nagy változáson mentem keresztül. Ami azelőtt érdekelt, most már kevésbé érintett és erről az « ujdonság »-ról nehéz lett volna levélben beszámolni.

Már régóta nem gondoltam Carlora, de ebben a hónapban az Élet Igéje hatására felébredt bennem a kívánság, hogy megírjam neki: Isten iránti szeretetben élek s hogy ezt jobban megmagyarázzam, elküldtem neki a kommentárt is. Arra nem is gondoltam, hog Carlonak ez tetszeni fog-e, vagy sem; át akartam adni neki azt, amit megtaláltam, a régi barátság nevében és abban a bizonyosságban, hogy Isten mindannyiunk Atyja.

Legnagyobb meglepetésemre és örömömre, postafordultával megjött a válasz. Carlo azt írta, hogy figyelmesen elolvasta levelemet és a nyomtatványt és meg akar ismerkedni azokkal, akik az Igét élik.

M.A.

HOGY NE VÉTSÜNK A SZERETET ELLEN

Liverpool környékén, szegénynegyedben dolgozom egy plébánián. Egy nap, amikor egy beteget látogattam meg, ez utóbbi azt mondta, hogy a szomszéd lakásban él egy férfi, aki napok óta rosszul van. Kért, hogy menjek át hozzá, mégha az nem is katolikus.

Első percben azt gondoltam, hogy ez nem az én hatásköröm s mert nem tudtam, mivel kopogjak be hozzá, elhatároztam, hogy talán a jövő hétre halasztom ezt a látogatást.

Amint azonban a bérház lépcsőin lefelé mentem, úgy éreztem, hogy vétek a szeretet ellen. Visszafordultam és becsöngettem az ajtón.

A férfi olyan súlyos beteg volt, hogy már beszélni se tudott. Elimádkoztam a Miatyánkot és beszéltem neki Jézusról. Végül erősen megszorította a kezem.

A következő héten, amikor újra ellátogattam a házba, megtudtam, hogy ez az ember meghalt, még azon az estén, amikor én nála voltam. Felesége, mikor értesült, hogy ott vagyok, részt akart venni a misén, melyet egy pap mutatott be az általam ismert beteg nőnél. Ez utóbbinak a férje is, akire mély benyomást tettek ezek az események, ott akart maradni a misén, pedig már évek óta nem járt templomba.

E. apácanővér
(Anglia)

A BIZOMÁNYI ÁRU

Letétbe helyeztem hat hónapra egy barátom raktárába bizonyos árukat, azzal, hogy adja el. Ez a barátom egy harmadik személynek átadta az árut, mert közben ő maga másfajta kereskedésre tért át. Később tudtam meg, hogy ennek a személynek sem az üzleti életben, sem másutt nem volt jó híre...

Novemberben két ember jelent meg nálam; egyikük nagyhangon azt állította a jelenlévő tanuk előtt, hogy ki kellett bérelnie egy raktárt, kizárólag az én árum számára, amit hónapokkal előbb adtak át neki. Mivel senki se jelentkezett érte, kénytelen volt áron alul eladni, hogy kifizesse a rakbért és az időközben fellépett költségeket.

Váratlanul ért ez a kemény csapás és dühbe gurultam volna, ha nem jut eszembe akkor rögtön az Élet Igéje: nem sze-

rethetem Istent úgy, ahogy azt Ő kéri tőlem, ha nem viseltetem szeretettel felebarátaim iránt. Még ha el is ítélem ennek az embernek a tettét, mégiscsak testvérem ő, akit szeretnem kell. Nagyon nyugodtan tehát azt mondtam neki: « Tarts ki továbbra is álláspontod mellett. Én megbocsátok neked egész szívemből. Te viszont bánd meg Isten előtt, amit tettél, hogy Ő megbocsásson neked! »

Pillanatnyi csend után láttam, hogy megváltozik arckifejezése. Már egészen másképpen viselkedett s némileg habozva bejelentette, hogy meg fogja próbálni újra felvenni a kapcsolatot a vevővel, hátha sikerül visszaszereznie az árut. Majd arra kért, menjek vele, — amit meg is tettem.

Amint kiléptünk az ajtón, magyarázkodni kezdett és igyekezett igazolni magát: « Az események késztettek, hogy ezt tegyem. Nem tudtam, hogy vannak még jó emberek, akik hisznek Istenben... Őszintén meg kell mondanom, hogy a maga áruja még mindig az én raktáramban van és rendelkezésére áll... »

Majd otthagyott, de láttam szemében a megbékélést.

Jacques
(Libanon)

AZ ÖTÖDIK GYEREK

Teresával nagyobb lakást kerestünk, mert növekedőben lévő gyerekeink miatt több helyre volt szükségünk. Teresa betegeskedett, de nem futamodott meg, hogy az újabb kiadásokhoz hozzájáruljon; sőt, esti munkát vállalt: egy bank helyiségeiben takarított.

Alig dolgozott itt pár hónapig, amikor észrevette, hogy ötödik gyerekünket várja: « Isten kéri tőlünk, hogy bebizonyítsuk, valóban igaz gyermekei vagyunk-e » — mondtam feleségemnek. Teresa azonban összeroppant az új anyasággal kapcsolatos gondok alatt. Én meg, hogy igyekezzem támaszt nyújtani neki, a vele szembeni felelősségérzetemet rendkívüli mértékben felfokoztam. Mindketten, bár egészen más módon, megtisztutnak éreztük magunkat és megerősítettük egymást akaratunkban, hogy kizárólag Istenért éljünk.

Teresa orvoshoz ment, aki azt ajánlotta, hogy szakítsa félbe a terhességet: « Három nap alatt mindenen túl lesz ». Teresa nem fogadta meg a tanácsát és hazajött azzal a szilárd elhatá-

rozással, hogy megtartja a gyereket és bizalommal az Atyára bízza magát. Elhatároztuk, hogy együtt veszünk részt az Élet Igéje havi találkozóján, melyet azokban a napokban tartottak meg. A többiek szeretete megerősített minket hitünkben. Elmondhattuk saját tapasztalatunkat és Teresa azzal fejezte be szavait, hogy kettőnk kapcsolata nagyon elmélyült ez alkalommal.

A hónap végefelé találtunk egy lakást, amely megfelelt, mivel elég tágas és lesz benne hely az ötödik gyerek számára is. Kivettük a lakást és azt mondhattuk négy gyermekünknek, hogy új otthonunkba való költözést egy új testvérke érkezésével fogjuk megünnepelni.

S.

MEGTALÁLTATOTT!

Mult novemberben egy barátom kezembe adott egy nyomtatványt. Ezt olvasom benne: « Szeresd Uradat, Istenedet... » Erős indulatot váltanak ki belőlem e szavak. « Szeresd... » Hozzám, éppen hozzám szólnak! Újra és újra elolvasom a Szentírás szavainak magyarázatát, munkába menet és jövet, szabadidőmben, reggel és este; utcán, vagy mikor egyedül maradok és akkor is, amikor emberek között vagyok, ez a nyomtatvány mindig a kezemben van és a szavak visszhangzanak fejemben. Nekem is szeretnem kell Istent teljes szívemből, egész eszemmel, minden erőmből; és szeretnem kell felebarátaimat.

A hónap végefelé egyre inkább kialakul bennem az elhatározás: fel kell támasztanom Jézust, aki évek óta halott bennem. Érzem, hogy nem lesz könnyű feladat, de vállalnom kell. Bátorságra kapok és beszélek feleségemmel is erről, majd elmegyek egy paphoz, akiről az a hír járja, hogy mindenkinek barátja. E papban többet találtam, mint barátot; megtaláltam azt, amiről nem hittem volna soha, hogy egy emberben lakozhat. Minden félelmem elszállt és elmondtam neki életem történetét.

« Szeresd Uradat, Istenedet... » ettől a naptól kezdve megleltem Őt. Most a mindig megújuló elkötelezettségben élek, Isten segítségével és sok ember segítségével, akikben testvéreimet fedeztem fel.

F.S.

Egy hétig gondolkodtam, hogyan éljem meg ezt az Élet Igéjét. Talán nem szeretem Istent? Gyakran gondolok rá, imádkozom hozzá, igyekszem gyakorlatilag is megvalósítani parancsait. De szeretem-e igazán?

Egy nap barátomtól hallom, hogy a « Charitas » csoport másnap Abou Zoubol-ba, a leprások telepére indul látogatóba. Barátom hívott, menjek velük. Én azonban haboztam . Nem volt tervbe véve ez a kirándulás... de éreztem, hogy Isten volt az, aki ezt a testvéremet küldte, hogy utat mutasson, miként szeressem Őt.

Másnap hajnalban keltem és csatlakoztam a csoporthoz. Útközben is aggodalmaskodtam és még mindig haboztam. Féltem mindattól, amit ott látni fogok, amit majd elvárnak tőlünk; féltem a leprától; soha sem láttam még leprásokat, csak Damiano atya filmjében.

De ahogy megérkeztünk, a félelmem eloszlott. A betegek ujjongva fogadtak minket. Körbejártuk az egész területet, hogy mindegyikkel találkozzunk. Visszaemlékeztem arra, hogy mindenkiben Jézust kell látni. És én is igyekeztem ezt tenni, a betegség minden borzalma ellenére.

Hamarosan összebarátkoztunk a betegekkel. Közülük sokan már hosszu idő óta nélkülözik az orvosi kezelést és volt olyan is, akit még senki nem látogatott meg, mióta a telepen él. Azzal kezdtük, hogy mindegyiküket külön köszöntöttük, rájuk mosolyogtunk, meghallgattuk őket. Mikor eljöttünk, szívünkben túláradó szeretetet éreztünk ezek iránt a szegény, elhagyatott betegek iránt. Ugy tűnt, hogy maga Isten választott ki bennünket, hogy segítsünk rajtuk. Készek voltunk bármit tenni értük.

Hazatérve elhatároztuk, hogy egy lepra-szakorvoshoz fordulunk, további felvilágosításokat kérve a betegségre vonatkozólag. Vele egyetértésben jelentéseket kezdtünk írni az egyes betegek állapotáról.

A telepen tett látogatásaink így egyre gyakoribbakká váltak, azonban éreztük, hogy az amit teszünk, nem elegendő, mert az egyszerű találkozásra szorítkozik.

Ezentúl bejárhattunk a telep klinikájára is, ahol a szakorvos vezetése mellett mi magunk kezelhettük a sebeket. Megértettük, hogy ez a munkánk sokkal hatásosabb és eredményesebb a bete-

gek számára. Kapcsolataink elmélyültek velük, mivel érezték, hogy teljesebben szeretjük és elfogadjuk őket a betegségükkel együtt.

Továbbra is rendszeresen kéthetenként járunk hozzájuk.

Egy valamit nem tudok elfelejteni, — azt, amit egy keresztény leprás mondott első látogatásunk alkalmával, múlt novemberben: « Mi bennetek Jézust látjuk, amint a betegeket látogatja ».

Jacques
(Kairó)

8

ISTEN « LETEKINT » RÁD IS

« Letekintett alázatos szolgálójára » (Lk 1, 48).

Tudod, hogy az Evangélium melyik helyén találhatók ezek a szavak? Tudod ki mondta őket? Bizonyára igen.

Mária az emberek szívében van és így a tiédben is: ő úgy vezet bennünket, ahogy csak egy anya tud. Ő mondta ezeket a szavakat, amikor a Magnifikátban magasztalta Istent unokanővére Erzsébet előtt. Dicsőítő éneke így kezdődik:

> « Lelkem magasztalja az Urat
> és szívem ujjong megváltó Istenemben,
> mert letekintett alázatos szolgálójára. »

« *Letekintett alázatos szolgálójára* ».

Az Ószövetség használja ezt a kifejezést, hogy Isten « letekint », és ezzel Isten aktiv szeretetére utal, aki gondol övéire és segítségével közbelép. Itt « letekint » Máriára, hogy elkezdje az emberiség megváltását.

Az « alázatos » szó pedig azt jelenti, hogy kicsiny, jelentéktelen, keveset számító. Ez a feltétele annak, hogy valaki Isten « szolgálója » legyen.

« *Letekintett alázatos szolgálójára* ».

De miért tekintett le Isten Máriára? Hogy kiválassza őt, ezt a fiatal lányt a világ összes hajadona közül és egy hihetetlen feladatot bízzon rá: anyja legyen az Isten fiának, Jézusnak, magának Istennek.

Mária számára ezt rendelte Isten. Általában kevesen vannak azok, akiket Isten nagy dolgokra választ ki. Egy bizonyos értelemben azonban Isten mindenkire « letekint ». Ha nem így lenne, Jézus nem mondhatná mindannyiunknak ezeket a megindító szavakat: « Nektek minden szál hajatokat számontartják » (Mt 10,30).

Igen, rád is « letekint » Isten. Nagyszerű történetet gondolt ki számodra, elkészítette életed csodálatos tervét.

Élheted ezt a történetet, megvalósíthatod ezt a tervet, ha minden nap, minden percben Máriához hasonlóan teljesíted Isten akaratát.

« *Letekintett alázatos szolgálójára* ».

A jeles francia teológus Lagrange mondja, hogy a Magnifikátban a Szűz nem beszél saját alázatosságáról, hanem éli azt.

Mária a legtökéletesebb magatartást tanusítja Istennel szemben.

Itt láthatod, hogy milyen a teremtmény legintelligensebb, legsikerültebb, a hitnek leginkább megfelelő hozzáállása Istenhez.

Nem logikus úgy megjelenni az ég és föld Ura, a világmindenség teremtője előtt, hogy egészen nyitottak vagyunk az ő szavának a befogadására, hogy teljesen rendelkezésére bocsájtjuk magunkat akaratának, hogy egészen tudatában vagyunk kicsiségünknek?

Mária ezt teszi.

Ezzel a hozzáállásával a leghatékonyabb módon működik közre Istennel.

Ezzel a tökéletes magatartásával Mária mintakép minden keresztény számára. Igy minden hivő, te magad is, isteni sorsod főhőse lehetsz oly mértékben, amennyire kész vagy meghalni saját magad számára, hogy helyet hagyj Isten működésének.

« *Letekintett alázatos szolgálójára* ».

Isten különös módon kedveli azokat, akiket a világ félreállít, semmibe vesz és lenéz. Velük kapcsolatban mutatja meg hatalmát. Hiszen írva van: « Isten azt választotta ki, ami a világ szemében balga, hogy megszégyenítse a bölcseket, s azt választotta ki, ami a világ előtt gyönge, hogy megszégyenítse az erőseket, s ami a világ előtt alacsonyrendű és lenézett, azt választotta ki az Isten, a semminek látszókat... » (1 Kor 1,27-29).

Ilyen az az Isten, akiben mi hiszünk. Nem fél attól, hogy csorbát szenved nagysága az emberek szemében, amikor a gyengék, a védtelenek, a szegények oldalára áll. A mi Istenünk olyan, aki összetör mindent, ami a biztonságot, az erőt, az emberi támaszt jelenti, mint például a gazdagság és a rang.

Előnyben részesíti az egyszerűeket, ahogy Máriával is tette. Igy tesz mindazokkal, akik együttműködnek vele, mint az em-

beriség jótevői, vagy azok, akiket arra rendelt, hogy üzenetét elvigyék az embereknek. A szentekről beszélek.

Honnan választotta ki apostolait? Honnan Bosco Jánost, az arsi plébánost, Merici Angélát, Porres Mártont, Galgani Gemmát? Honnan Bernardettet és honnan a fatimai kisgyermekeket?

Ebben az Istenben nyugszik meg a hivők reménye, különösen azoké, akik összetörtnek és tehetetlennek érzik magukat a fogyasztói társadalomban, a hatalmasok által uralt világban, ahol az igazságtalanságok legkülönbözőbb formája található.

Légy akár földműves vagy munkás, halász vagy egyszerű háziasszony szerény alkalmazott vagy gyermek, örülj, mert rokonszenves vagy Istennek.

Ha pedig gazdag vagy, emberek sorsa van kezedben és előkelő társadalmi rangokat viselsz, légy lélekben szegénnyé, légy egyszerű és alázatos, mert Isten nincs messze tőled.

Isten « letekint » rád, ha hasonlítasz Máriára.

Hiszen Ő « *letekintett alázatos szolgálójára* ».

Chiara Lubich

LÁNYOM HALLGAT

Nehéz napjaim voltak, amikor lányom egy olyan fiúval kezdett járni, akit én semmire se tartottam. Megpróbáltam lebeszélni róla, de lányom ellenségesen elzárkózott előlem. Akkor én is támadólag léptem fel, egyetlen alkalmat se mulasztva el, hogy felsoroljam érveimet a fiú ellen.

Olyan feszült lett a helyzet, hogy már a másik két gyerekemmel is elromlott a kapcsolatom. Igazán nyomasztólag hatott rám mindez, amikor lelkembe visszatért az Élet Igéje felhívása, hogy hinni kell Isten szeretetében és minden körülmények között szeretni kell embertársainkat. Elmentem a templomba és kértem a Szűzanyát, fogadtassa el velem Isten akaratát, mint ahogyan ő is elfogadta. Megértettem, hogy lányom irányában egészen másképpen kell viselkednem: szeretnem kell és tiszteletben kell tartanom, ahogyan Isten teszi azt velem.

Aggodalmam és nyomasztó érzésem eltűnt. Igaz, továbbra is bánkódtam, de most már el tudtam fogadni lányom hallgatását, mindaddig, amig ő maga nem határozza el magát a beszédre. Néhány nap múlva lányom odajött hozzám és önként elmondta nekem mindazt, amit én annyiszor erőszakkal akartam kivenni belőle. Ez az eset arra volt jó, hogy kölcsönös bizalom alakuljon ki közöttünk, amit mindketten nagyon értékelünk.

P.L.

SZILÁRD ALAPOKRA ÉPÍTKEZNI

Csak nemrég házasodtunk össze, de hirtelen megromlott közöttünk a kapcsolat. Minden erőmet össze kellett szednem, hogy közeledjek férjemhez, pedig alig néhány napja ezt még könnyen, magától értetődően tettem meg. E hirtelen válság

miatt már azt hittem, hogy házasságunk csődbe jutott. Elmélkedni kezdtem: « Letekintett alázatos szolgálójára » — és erre nem törődtem többé azzal, ami gondot okozott, hanem kitártam karjaim Isten felé.

Szeretetre irányuló új erő született bennem és ezt úgy kell felhasználnom, hogy élem az Evangéliumot és mindenekelőtt szeretem felebarátaimat. Egy olyan új élménybe kezdtem, mely elhatalmasodott rajtam s mely arra késztet, hogy mindig csak előre nézzek. Igy minden percemet békességben élem meg. Bizakodva újra kezdem, ha észreveszem, hogy elhagytam ezt az utat. Ujra fölfedeztem a házasság szentségét és férjemmel újra megtaláltam a kapcsolatot, ezúttal szilárd alapokon. Ezt a próbát kellett kiállnunk, hogy Isten megnyilatkozzék.

F.N.
(Spanyolország)

EGYEZKEDÉS

Öt évvel ezelőtt egy régi üzletbarátomtól azt a megbizatást kaptam, hogy készítsem el egy kisebb épület renoválására a terveket s egyben irányítsam a munkálatokat, melyeket egy mindkettőnk által ismert helyi építkezési vállalatra bíztunk, szabályos szerződéssel.

A munka végeztével elkészítettem az elszámolást és a vállalat az érdekelt félhez fordult, kérve a számla kifizetését. Az én régi barátom azonban nem volt hajlandó fizetni, sőt kijelentette, hogy nem ismer engem. Nekem meg azt mondta: nem ezt várta volna tőlem. Az építkezési vállalat erre beperelte.

A bírósági eljárás során engem is beidéztek tanúskodni. Mielőtt ezt megtettem volna, a becsület kedvéért elmentem régi barátomhoz, hogy közöljem, hajlandó vagyok közbenjárni, hogy elkerülje a felesleges és költséges pereskedést. Még csak nem is fogadott. A tanúvallomásom után is, mindkét fél tanúi és ügyvédei jelenlétében megismételtem felhívásomat, barátom és a többiek (vagyis a vállalat megbizottai) felé fordulva, kérve, hogy békésen egyezzenek ki. Sajnos semmi foganatja se volt.

Az ítéletet éppen ebben a hónapban mondták ki. A tulajdonost a vállalat által végzett munkálatok, a tiszteletdíjak és a perköltségek kifizetésére ítélték. Az érdekelt felek kollégiális

találkozót jelöltek ki, melyen nekem is részt kellett vennem, hogy járandóságomat megkapjam.

« Letekintett alázatos szolgálójára ». Az Élet Igéje arra indított, hogy úgy viselkedjem, mint Szűz Mária. A megadott időpontban megjelentem és ott találtam régi barátomat ügyvédjével, néhány mérnökkel és másokkal. Mindenkinek köszöntem, mert úgy akartam élni, mint Ő, olyan alázatosan, egyszerűen, semmin se akadva fenn. Megkérdezték, tudom-e miért késik a felperes vállalat képviselője és ügyvédje. Azt feleltem, hogy telefonáltak nekem és megerősítették a találkozó időpontját.

Barátom védőügyvédje felajánlotta, hogy kifizetik tartozásukat s megkérdezte, mivel tartoznak. Azt válaszoltam, hogy az akkori költségvetés margójára már egy csökkentett honoráriumot írtam és felhatalmazom további csökkentésre; a kamatokról is lemondok. Egymásra néztek, majd barátom odajött hozzám, megszorította kezem, átölelt és így szólt: « Az autóban idejövet ügyvédemnek mondtam, hogy tőled nem tartok, mert te keresztény vagy, de erre nem számítottam. Magatartásod meghat... igaz barát vagy ». — « Örülök, hogy meg vagy elégedve » — válaszoltam. És ő még hozzátette: « Nincs nálam annyi pénz, hogy meg tudjam neked adni, de íme az előleg. Kedden eljövök és elhozom a többit ». — « Ne aggódj, én várhatok ».

Régi barátom már hétfőn este megjelent nálam, elhozta tartozását és emlékül két kegytárgyat, egyet nekem, egyet a feleségemnek. Ezt közös hitünk irányában tett tanúságának szánta és azt mondta nekem: « Amíg ezt a két tárgyat megőrzitek, mindig érezni fogjátok az én hálámat! »

Egy mérnök

JELENTŐSÉG

Miután elfekvő beteg vagyok egy kórházban, a mozdulatlanság lassan pergő óráiban mindig szívesen olvasgatok. Az olvasottakon elgondolkodom. Gyakran teszem fel magamban a kérdést: miért?

Erőt vett rajtam a meghatottság azon a napon, amikor ezt olvastam: « Isten rád is tekintett ». Lassacskán megértettem, hogy betegségem nem büntetés, amit el kell viselnem, hogy nem távolít el az Atyaistentől, hanem éppen Isten szeretetét jelenti

irányomban; én is az Ő szeretet-akaratának állandó részese lehetek. Ez a lelkemben történt változás életem legnagyobb kegyelme: nem érzem többé a betegség súlyát, csak az örömöt, hogy Isten lánya lehetek.

(Németország)

BARBARA

Gramacho, Rio de Janeiro külvárosainak egyik « barrio »-ja. Marinete és Juliao házaspár tagjai a gramachoi hit-közösségnek, mely « Isten Igéjé »-ből született. Papok és világiak alakították, hogy együtt éljenek.

Lássuk csak, mi történt ezzel a házaspárral decemberben. Solange, Marinete és Juliao lánya, mint ápolónő dolgozik a Duque de Caxias-i klinikán. A kórház kapujában egyik nap egy nagyon szegény, láthatóan szülés előtt álló lány jelentkezik, kérve, hogy legalább a gyerek megszületéséig vegyék fel. Nincs azonban nála semmiféle igazolvány, sem pénz a kórházi költségekre. Nem vehetik fel. Solange súlyos igazságtalanságnak tartja, hogy egy szülés előtt álló nőnek még egy ágyat is megtagadnak. Felkeresi a klinika igazgatóját, beszél az orvosokkal, addig könyörög és erőszakoskodik, amíg az ő felelősségére a lányt fel nem veszik. A lány azonban, alighogy megszülte a gyereket, kijátssza a felügyeletet és megszökik, az újszülöttet a klinikán hagyva. Következésképpen az igazgató és az orvosok előveszik Solangeot, szidják, mint a bokrot. Az ápolónőnek szembe kell néznie ezzel a súlyos felelősséggel. Sírásba tör ki és gondolkozási időt kér. Hazamegy és elmondja idős szüleinek, hogy mi történt.

Már csak néhány nap van hátra karácsonyig. Marinete és Juliao azt gondolja, hogy a Gyermekjézus náluk is megszülethetne. Nem haboznak többé. Elmennek a klinikára és elhozzák a csecsemőt, a világszép kis Barbarát. Ez lesz az ő ötödik gyerekük... aki 15 év után született! Szabályos szülőknek érzik magukat és a nevükre iratják a kislányt, hogy többi gyerekükkel egyenjogú legyen. Karácsony estéjén keresztelik meg Barbarát, akit az egész közösség befogad. Ezentúl Barbarának is lesz otthona és sok-sok testvére.

F.B.

SZENT LUCÁÉRT

Pap vagyok, hitoktató egy középiskolában. A tanítás mindinkább nehezemre esik, főleg a második osztályban, ahol úgy érzem, a hittanóra csak arra való, hogy ellenséges magatartást váltson ki. Már arra gondoltam, hogy otthagyom a tanítást.

December 13-án, szent Luca napján, épp ebbe az osztályba igyekeztem, hogy órát tartsak, amikor eszembejutott, hogy három növendék ennek a szentnek a nevét viseli. Beléptem egy cukrászdába és egy szép doboz csokoládét vettem.

Az osztályba érkezve, odaajándékoztam a csokoládét a három gyereknek, akiket meglepett, hogy megemlékeztem róluk.

Először fordult elő, hogy az osztály szóhoz hagyott jutni, és mindenki komolyan hozzászólt a tárgyhoz. Fel tudtam olvasni az Élet Igéje elmélkedést és a Szűzanya szavai balzsamként hatottak mindnyájukra. Néhány fiú azt mondta, hogy velem együtt akarja megélni az Evangéliumot és mások megkértek, hozzam el nekik a régebbi kommentárokat. Most már nem gondolok arra, hogy otthagyjam a tanítást.

M.T.

AZ « ATEISTA » KOLLÉGA

A hivatalban minden nap ki voltam téve « ateista » kollégám ellenem irányuló támadásainak. Az Élet Igéje megtanított arra, hogy szeressem őt, hogy igyekezzem csöndben meghallgatni, türtőztetve azt a vihart, melyet lelkemben felkavartak támadásai.

Olykor elgondoltam, hátha eljön majd az idő, hogy bebizonyíthatom neki minden ideológián túl a szeretetet, amit iránta érzek? Eközben továbbra se válaszoltam ellenem intézett folytonos kihívásaira. E lelki torna után egy nap úgy adódott, hogy egészen apró udvariasságot tehettem: fölvettem kollégám tollát, mely az íróasztaláról a földre esett.

Alig néhány hónappal ezelőtt még csak nem is gondoltam volna, hogy megtehetek ilyesmit; alárendeltség, alacsonyabbrendűség jele lett volna, olyasvalami, amit méltóságomon alulinak, egyszóval lehetetlenségnek tartottam volna. Most meg egészen természetesen, szinte észre se véve, felvettem a tollat, mintha Jézusnak tettem volna. Talán nem éppen ez, amit Ő akar? Felismerni Őt minden embertársunkban? Amikor a tollat az íróasz-

talra tettem, kollégám megragadta a karom, felémhajolt és az arcomba nézve megkérdezte: « Hogy tudtál ennyire megváltozni? » Igyekeztem dadogni valamit arról az élményről, amit átélek. Beszéd közben azonban rájöttem, hogy képtelen vagyok szavakkal kifejezni életem új valóságát. De legnagyobb ámulatomra kollégám könnyes szemekkel ezt mondta: « Bocsáss meg mindazért, ami a múltban történt. Ezentúl én is az Evangélium szerint szeretnék élni veled együtt ».

N.B.

ÚGY CSELEKEDNI, MINT TE

Ebben a hónapban a bankban sorozatos sztrájkok miatt megakadt a normális munkamenet. Nagyon kimerített a félfogadás, mert a tömegesen várakozó emberek türelmetlenkedtek, bosszankodtak. Nekem külön jó alkalmul szolgált ez arra, hogy próbára tegyem magam és gyakoroljam az alázatot.

Amikor a Szűzanya magatartását igyekeztem átélni, mindig sikerült megértenem a várakozó ügyfelek reakcióját a sztrájkok következtében keletkezett zűrzavar miatt és hajlottam arra, hogy mindenkit szeressek, saját érdekeimet feledve.

A szomszéd ablaknál dolgozó pénztáros, egy igen nehéz nap után azt mondta: « Időnként figyeltelek, hogy milyen gyorsan, hallgatagon intézted az ügyeket s elhatároztam, én is úgy teszek, mint te; most nyugodt és derűs vagyok ».

Ennio

9

JÖJJÖN EL A TE ORSZÁGOD

« Jöjjön el a te országod » (Mt 6, 10).

Hányszor elismételted már ezeket a szavakat életed folyamán. Minden egyes alkalommal elhangzott ez a mondat, amikor elmondtad a Miatyánkot, azt az imát, melyet maga Jézus tanított neked.

Jézus tanításában valóban központi helyet foglal el annak hirdetése, hogy közel van az Isten országa.

Tudod-e azonban, mit jelent « Isten országa »? Azt, hogy Isten király, Isten uralkodik, Isten királyként lép fel az emberiség történetében.

Számodra, modern ember számára az országnak, a királynak ez a fogalma talán kevéssé érthető és kevéssé rokonszenves. Az ember tekintélyre, hatalomra gondol, és eszébe jut vele kapcsolatban egy másik dolog is: a szolgaság. Azért gondolkodsz így, mert ma ez a közfelfogás. Amikor azonban Jézus beszélt, kortársaiban a zsidókban más érzés volt. Számukra « Isten országa » kifejezése volt annak a reménynek, hogy talán itt a földön megvalósul egy eszmény, egy ideál, a teljes igazságosság világa. Ezen nem annyira a jog pártatlan gyakorlását értették, hanem a szegényeknek, a gyengéknek, a nélkülözőknek nyujtott segítséget és védelmet.

« *Jöjjön el a te országod* ».

Ez az ország nem egy másik világhoz tartozó állapot vagy hely, hanem egy olyan esemény, melyre várni kell az idők végezetéig, amikor Isten teljesen és örökre megvalósítja felséges hatalmát, szétzúzza a gonosz uralmát, és egy új világ veszi kezdetét.

Tévedés lenne azonban Isten országát csupán a Mennyországgal azonosítani. Isten nemcsak akkor fog királyi hatalmával közbelépni.

Attól a pillanattól kezdve, amikor az Ige testté lett, Isten országa már elérkezett a földre. Hiszen Jézus is mondja, hogy az ország jelen van, mert őbenne Isten már királyként működik: kinyilvánítja akaratát, és megbocsát az embereknek.

Jézus állandóvá teszi ezt az új kapcsolatot Isten és ember között, melyben korábban csak reménykedtek. Közösséget vállal az emberekkel, különösen a szükséget szenvedőkkel és azt hirdeti, hogy Isten új módon jelenik meg köztünk.

« *Jöjjön el a te országod* ».

Jézus már földrejövetelével legyőzte a rosszat. De végleges diadalt szenvedésével és feltámadásával aratott rajta és ezzel testében megnyitotta az új teremtést.

Igy, ha meg vagy keresztelve, te is részt veszel Jézus szenvedésében és feltámadásában, és te is belépsz az országba. Ehhez azonban az kell, hogy éld a keresztséget.

Isten azt akarja, hogy elismerd Őt Urnak és Királynak, hogy ismerd el és vesd alá magadat az Ő akaratának. Ha megteszed mindazt, amit Jézus parancsol, azaz, amit Ő akar tőled, akkor hagyod, hogy Isten uralkodjon feletted.

Amikor tehát azt imádkozod, hogy: « Jöjjön el a te országod », akkor ez nem valamiféle kimenekülést jelent ebből a világból, egy eljövendő « ország » várásának jegyében, hanem éppenséggel azt jelenti, hogy mostani életed számára kívánsz valamit. Sőt, ki sem lehet mondani ezeket a szavakat anélkül, hogy igent ne mondanál Istennek. És ezáltal belekapcsolódsz Istennek abba a tervébe, amelyet az egész emberiséggel kapcsolatban elgondolt, és magadévá teszed azt.

« *Jöjjön el a te országod* ».

Van azonban valaki, akiben Krisztus az évszázadok folyamán tovább él. Ez az Egyház. Azzal valósítja meg küldetését, hogy minden idők emberének felajánlja Isten országát. Aki elfogadja azt, az kereszténnyé lesz. Ily módon az Egyház eszköze az országnak, és az Egyház valóság jele az ország jelenlétének a világban.

« *Jöjjön el a te országod* ».

Isten nemcsak az egyes emberben akar uralkodni, hanem a közösségben, közöttünk is. Meg fog tehát valósulni az igazi testvériség és valóság lesz az egység, minden ember között, melyet Jézus kért az Atyától halála előtt.

Ahhoz azonban, hogy előkészítsük ezt az egységet, azon kell lennünk, hogy Isten uralkodjon családjainkban, az iskolai tan-

termekben, az üzemekben, összejöveteleinken, az egyetemen, a társadalmi és politikai találkozókon.

Ez az Istennel és egymással való új kapcsolat, amelyet Jézus hozott a földre, a legjobb tanuságtétel a világ felé arról, hogy Isten országa jelen van, és hogy a rosszat le lehet győzni.

Nem üres imádság volt az, amelyet Alfred doktor életével valósított meg, amikor szerencsétlenség érte.

Több mint száz alkalmazottal dolgozó vállalat igazgatójaként, ha erős egyéniség is volt, mégis gyermekként fogadta el Isten országát. Bizonyos, hogy azon a reggelen, mikor hirtelen zihálva ébredt, nem gondolt arra, hogy szívinfarktus éri. Ugy rémlett, hogy már csak néhány perce van hátra. Az erős fájdalmak ellenére, nyugodt, békés maradt. Kevés erejét összeszedve, feleségéhez fordult: « Minden az Isten szeretete. Csak arról van szó, hogy teljesíteni kell az Ő akaratát, alávetni magunkat az Ő felséges hatalmának. Hálás vagyok Istennek, hogy gyarlóságom ellenére e földön élhettem ». Majd a lányával is beszélt, s lelkére kötötte, hogy mindig, mindenekfölött Isten országát keresse ebben az életben.

Négy óra hosszat tartó kezelés és különböző kisérletezések után végül kórházba szállították az intenzív osztályra. Időnként fájdalomtól eltorzult arcán szelid mosoly jelent meg, elárulva azt a mennyei örömöt, mely a beteget elárasztotta. A mentőautó ápolói is észrevették ezt. Egyikük meg is jegyezte, hogy soha nem látott még hozzá hasonló haldoklót.

Néhány nap múlva a súlyos veszély elmult. De Alfred doktor továbbra is új kapcsolatot igyekezett teremteni nyolc szobatársával, akikkel együtt feküdt. Oda is bevitte azt a légkört, amelyben élt.

Otthonába visszatérve azután rájött, hogy ő már búcsút mondott ennek a világnak, amely most mint ujdonság hatott rá: olyan hely ez, ahol elég egyszerűen az isteni akarat szerint cselekedni. És lelkében érezte Isten közelségének eltörölhetetlen bélyegét, amelyet Isten országa magával hoz.

Chiara Lubich

IMÁDKOZZÁL AZÉRT, AKI ELSÜTÖTTE A FEGYVERT

1980 január 31., este 9 óra 50 perc. Az éjjeli műszak munkásai már mind betódultak a Settimo Torinese-i Framtek gyár kapuján. Carlo Ala és Giovanni Pegorin a portásfülkében elfoglalta őrhelyét. Ekkor hirtelen négy fiatal fiú jelenik meg, felhajtott nyakú pulóverbe rejtett arccal. Az őröknek megparancsolják, hogy feküdjenek le a földre és a lábukba lőnek néhány revolvergolyót. Majd a gyár üzemeltetését biztosító metángázközpont felé rohannak, molotovbombákkal felgyújtják, óriási tüzet okoznak és elmenekülnek. Carlo Ala néhány percen belül meghal: a golyó lábában a főütőeret érte. Giovanni Pegorin életben marad...

Carlo Ala, Lina nevű feleségével és három lányával: Cristinával, Caterinával és Maria Piával Chivassotól pár kilométerre, Brandizzoban lakott. Lina és a lányok csodálatos tanúságot tettek keresztény hitükről.

Az édesanya így beszél: « A temetési vállalkozó a szokott frázisokat ajánlotta, ilyesmiket, mint « a fájdalomtól megtörten » ésatöbbi, amikor Maria Pia éppen azokat a képeket nézegette, melyeket férjemmel Lourdesban vásároltunk házasságunk huszonötödik évfordulóján. Az egyik kép hátán, mely a Keresztutat ábrázolja, e szavakat olvasta: « Atyám, bocsáss meg nekik... » Mélységesen megrendültünk.

A reggeli napilap « Átkozott gyilkosok » mondata, mely ott szerepelt a mi fényképünk alatt, mintha mi mondtuk volna, nagyon megsértett bennünket. Olyan fájdalmat okozott, mint egy tőrszúrás. A megbocsájtó szavak a gyászjelentésben helyrehozhatták volna ezeket az általunk soha ki nem mondott és nem is gondolt erőszakos szavakat. Lányaimmal együtt elhatároztuk, hogy a Carlo haláláról hírt adó gyászjelentést, melyet az utcákon

ki fognak ragasztani, pontosan e szavakkal kezdjük: « Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek. Ezt tanította nekünk Carlo Ala... »

Amikor férjemet elhozták, imádkoztunk a koporsó fölött. A szentek neveit felsoroló, hozzájuk könyörgő imádságban nem az jött a nyelvemre, hogy « könyörögj érte », hanem önkéntelenül ezt mondtam: « könyörögj értük » és szívem mélyén a gyilkosokra gondoltam. A gyászmisébe is belevettük ezt az intenciót, mely az emberek nagyrészének nem tetszett. Igy szólt: « Azért, aki rálőtt ». Volt, aki azt tartotta, hogy ez aztán már túlzás, de mi hajthatatlanok maradtunk. Számunkra nagyonis fontos volt, hogy imádkozzunk azért, aki öl: neki van leginkább szüksége Istenre. »

És Cristina ezt mondta: « Az a január 31. az utolsó nap volt, melyen a « Jöjjön el a te országod » igéjét éltük. Mikor telefonon értesítettek, hogy sürgősen menjünk be a kórházba, azonnal eszembe jutott: « Jöjjön el a te országod ». Szinte kézzel érintettem az Isten országával ellentétes valóságot, de éreztem, hogy semmi sem törölheti ki lelkemből az akaratot, hogy megvalósuljék az Ő országa, a halálnál is erősebben győzedelmeskedjék a fölött, ami igyekszik elfojtani.

A.M.

A SZÁLLODÁS

Meglátogattam egy barátomat a kórházban, ahol megismerkedtem szobatársával, egy muzulmán férfivel. Nem volt senkije, pedig szüksége lett volna valakire, aki kimossa fehérneműjét és elhozza a szállodából holmiját, ami ott maradt, amikor őt sürgősen kórházba szállították.

Elmentem a hotelbe és a szállodás mindent ideadott, egyben a számlát is. Megigértem, hogy barátaimtól pénzt fogok kérni és minél előbb elhozom neki az összeget. Erre a szállodás: « De ön nem is rokona! » — « Nem, — feleltem — felebarátja vagyok és segítőkezet akarok neki nyujtani ». A szállodás erre visszakérte a számlát, a végösszegből nagy engedményt adott, majd e szavakkal adta vissza: « Hadd tegyek én is érte valamit! »

Hazamentem a bőrönddel és a sok piszkos fehérneművel. Feleségem kicsit bosszankodott, hogy én egy ismeretlennel törődöm és bizalmatlan volt iránta. Igyekeztem alaposan elmagya-

rázni, hogy mi is történt és hogy mindezt azért tettem, hogy Isten országa megvalósuljon az emberek között. A feleségem is nagyszerűen viselkedett, hagyta, hogy a fehérneműt a mosógépbe tegyem, majd ő maga akarta kivasalni.

Két nap mulva visszamentem a mohamedánhoz, hogy átadjam a holmiját. És mily nagy volt a meglepetésem, mikor megtudtam, hogy a férfi a pénztárcájában pénzösszeget talált egy cédulával, melyen ez állt: « A szállodás küldi, azért, hogy ön továbbfolytathassa útját ».

M.A.

KÜLÖNBÖZŐ TÁJAKRÓL

Az e havi Élet Igéje találkozó után szeretnénk örömünkről tanúságot adni: Libiában mi katolikusok közösséget alakítottunk, mely az ottani egyetlen plébániára támaszkodik. Különböző országokból érkezett emberek tagjai ennek a közösségnek. Számukra az Élet Igéjét angol, francia, koreai és máltai nyelven hirdetik.

G.A.

A TEHERAUTÓ SOFŐR

Teherautó vezető vagyok, tejet szállítok egész Barcellonában. Az Élet Igéje megtanított arra, hogy szeressem az embereket és erre sok alkalom kínálkozik, mivel sokakkal találkozom. Ilymódon, reggel héttől este nyolcig egymásután gyűjtöm a tapasztalatokat. Mindig a kamionon tartottam egy csomag Élet Igéje kommentárt, hogy szétosszam mindazoknak, akikkel szót szoktam váltani. Legtöbben azt mondták, hogy nincs idejük olvasásra, én azonban hónapokig továbbra is adtam mindenkinek egy-egy példányt.

Januárban azonban taktikát változtattam. Most mindenkitől megkérdem: « Akarsz az Élet Igéjéből egy példányt? » Elfogadta egy ötven körüli ember is, aki ezt mondta: « Én távol tartom magam az egyháztól. Szerintem a vallásos propaganda nem más, mint a gazdagok ügyeskedése, akiknek mindenük megvan és akik így akarják elhallgattatni a szegényeket ». Erre én: « Nem igaz, hogy a gazdagoknak mindenük megvan. Mégha meg is van az anyagi jólétük és egészségük, nem jelenti azt, hogy boldogok, mivel a boldogság Jézus Krisztustól jön, abból a sze-

retetből, amit adni tudunk és a minket leláncoló földi javaktól való elszakadásból. »

Ezzel a magyarázattal meg volt elégedve és megtartotta az Élet Igéje kommentárját.

Három fivér sajt- és tejtermék üzletükben a kommentárt kifüggesztették, hogy mindenki olvashassa.

Egy 22 éves lány és egy 15 éves fiú további felvilágosításokat kért tőlem és most a kerületünk Gen ifjúsági mozgalmának tagjaival fel akarja venni a kapcsolatot.

Egy tejesember meg azt mondta nekem: « Eljövök majd néhány összejöveteletekre, nem mintha meg akarnék változni, de szeretném tudni, ti hogyan éltek. »

Egy házaspár nemrég bérelt ki egy üzlethelyiséget s elmondták, hogy a megfeszitett munka akadályozza őket a vallás gyakorlásában, de az Élet Igéje kommentárja emlékeztetőül szolgál, hogy más keresztényekkel együtt, a misén részt kell venniök.

A teherautóval útközben is szereztem néhány szép tapasztalatot.

Egyik délután, kint vidéken vezettem a kamiont, amikor néhány fiatal kért, hogy vegyem fel őket. Az egyik lány felszállt és mindjárt észrevette, hogy a kabin falára bibliai idézeteket ragasztottam fel. Megkérdezte, miért vannak ott? Azt válaszoltam, hogy keresztény vagyok. A lány megjegyezte, hogy ő is feltett néha magának a hittel kapcsolatos kérdéseket, de semmire se jutott. Erre odaadtam neki az Élet Igéjét s hozzátettem, hogy mindjárt elkezdhet e szerint élni.

Másik alkalommal két asszonyt vettem fel, akik lemaradtak az autóbuszról. Egyikük nagyon aggódott beteg apjáért. Gondoltam, hogy hasznára válna az Evangélium vígasza s odaadtam neki az Élet Igéje elmélkedését.

Pár nappal ezelőtt a villanyrendőrnél egy fiatalember kereskedelmi röpcédulákat osztogatott. Átvettem tőle és cserébe az Élet Igéje kommentárját adtam. Mikor megnézte, csak ennyit mondott: « Ismerem én is; e szerint élek! » Megadtuk egymásnak címünket, boldogan, hogy ugyanahhoz a családhoz tartozunk.

M.P.
(Spanyolország)

A FELMONDÁS

A gyárban, ahol dolgozom, több munkásnak fel akartak mondani. A személyzeti osztályra felmondás végett behívták egyiküket, akiről tudtam, hogy szűkös anyagi helyzetben van. Kétségbeesetten jött ki onnan. Tulajdonképpen alig ismertem őt, de tudtam, milyen nehézségekkel küszködik. Eszembe jutott az Élet Igéje: « Jöjjön el a te országod... » Odaléptem hozzá és hívtam, menjünk vissza együtt a személyzeti osztályra.

Igyekeztem megmagyarázni a helyzetét az illetékes tisztviselőnek, majd hozzátettem: « Kevesebb gondom van, mint neki. Feleségem dolgozik. Mondjanak inkább fel nekem. » Ezt hallván, a személyzeti főnök nem tudott mit mondani. Megigérte, hogy felülvizsgálja az ügyet és lehetőleg visszavonják a felmondást, esetleg más munkakörben helyezve el a munkást.

Amikor elhagytuk a helyiséget, kollegám sírva hálálkodott nekem. Hamarosan elterjedt az eset híre az egész gyárban és másik két munkás is ugyanazzal a kéréssel ment a személyzeti osztályra, mint én. Az igazgatóság kénytelen volt felülvizsgálni az elbocsátásokat.

A helyi plébános is értesült a történtekről és vasárnapi prédikációjában megemlítette az esetet, anélkül, hogy neveket mondott volna. A hivek megrendülten hallgatták. Másnap két diák minden megtakarított pénzét elhozta a plébánosnak, kérve őt, adja oda a szükséget szenvedő munkások családjainak.

Bruno

AZ EGYSÉG HETE

Az egyházak egységéért tartott héten egy evangélikus lelkész felolvasta hiveinek a « Jöjjön el a te országod » szentírási igére írt kommentárt. A lelkészt meglepte, hogy a szentírásmagyarázat milyen élénk érdeklődést váltott ki. Azt ajánlotta hiveinek, hogy hónap-hónap után a katolikusokkal együtt éljék az Élet Igéjét, a közösség eggyéforrottsága és az összes keresztény egyház irányában tanusított nyitottság jeleként. A javaslatot egyhangúan elfogadták, mert az egységtörekvés egyre erősebben nyilvánul meg.

(Németország)

56 éves vagyok: Luciano a nevem. Feleségemtől külön éltem, családi életem már rég tönkrement, amikor megismerkedtem F.-el és O.-val, a szomszédban lakó házaspárral. Egyszerű testvérnél vagy barátnál is többet jelentettek, mivel szolidaritásukkal a bennem lévő meghasonlottságot meg tudták szüntetni, a családi kudarcot emiatt higgadtabban tudtam elviselni, sőt még sikerült reménykednem is életem új, pozitiv fordulatában. Nem hagytak egyedül, még akkor sem, amikor kórházban feküdtem.

Egyik alkalommal, mikor meglátogattak, otthagyták nekem az Élet Igéje « Jöjjön el a te országod » kezdetű kommentárját. Különösen Alfred esete rendített meg és arra ösztökélt, hogy úgy cselekedjem, mint ő. Azzal kezdtem, hogy igyekeztem segitségére lenni az egyik béna fiúnak és meg-megálltam a nagyon öregek és magányosak ágya mellett. Ugy éreztem magam, mint aki mindenben szükséget szenved, de ugyanakkor lelkébe fogadja Isten országát.

Egy délután a kórház káplánjához csatlakoztam és elmeséltem neki, mi folyik le bennem. Szinte észre se vettem és elmondtam neki egész élettörténetemet. « Meg akarsz gyónni? » — kérdezte a végén. Erre én: « Már mindent elmondtam magamról. Nincs más hátra, mint Isten bocsánatát kérni minden tettemért. Biztos vagyok megbocsátó kegyelmében és így új életet kezdhetek ».

A káplán ezt követő feloldozó szavai, melyeket most hallottam először olaszul, könnyeket csaltak szemembe. Megkérdeztem a papot, mikor áldozhatnék. « Akár most rögtön is, ha akarod ». — Felemelő érzés hatalmasodott el bennem, mintha engem, a tékozló fiút az Atya átölelt volna.

Amikor újra találkoztam F.-el és O.-val, elmeséltem, mi történt. F. így szólt: « Egy olyan hányatott életben, mint a tiéd, Isten terveit nem lehet mindjárt felismerni! »

L.M.

Braziliában, egy Piracicaba-i plébánián az Élet Igéje gyakorlata buzdítja az itteni nyolc egyházi mozgalom csoportjait. Az Élet Igéje az egyes embereket visszatéríti a Szentíráshoz, de segít abban is, hogy természetfölötti kapcsolatot létesítsen felnőttek és fiatalok, különböző kultúrájú és társadalmi helyzetű emberek között; az Élet Igéje segít az Ő országának megépítésében itt a földön, az emberek között.

M.S.

10

A JÓT NE AZÉRT TEGYÉTEK, HOGY LÁSSANAK BENNETEKET

« Ügyeljetek, hogy a jót ne az emberek szeme láttára tegyétek, azért, hogy lássanak benneteket. Igy semmi jutalom nem vár rátok mennyei Atyátoknál » (Mt 6, 1).

« Ügyeljetek, hogy a jót ne az emberek szeme láttára tegyétek, azért, hogy lássanak benneteket. Igy semmi jutalom nem vár rátok mennyei Atyátoknál ».

Ime, Isten egy új Igéje.

A jócselekedetekről szól. Tudod-e azonban, hogy mit kell itt érteni « jócselekedeten »? Az eredeti szentírási szöveg értelme tulajdonképpen ez: ne az emberek előtt akarjatok igaznak látszani. Az « igaz » szónak nagyon gazdag jelentéstartalma van. Itt arra az igaz emberre kell gondolni, akinek a magatartása tetszik Istennek, aki megvalósítja a keresztény életet, aki Isten parancsolatait lefordítja a gyakorlat nyelvére, aki « teszi a jót » és konkrét tettekben mutatja meg Isten iránti szeretetét.

Ebben az Igében tehát Jézus világosan megmondja, hogy a kereszténységet nem azért kell élned, hogy elnyerd az emberek tetszését.

Jézus idejében az számított első sorban igaz embernek, aki eleget tett különféle vallási kötelezettségeknek: az imádságnak, az alamizsnaosztásnak és a böjtölésnek.

Jézus tehát azt mondja, hogy a kultusz vagy a szeretet ezen megnyilvánulásainak Istenért kell történniök, nem pedig azért, hogy elnyerjük az emberek dicséretét.

« Ügyeljetek, hogy a jót ne az emberek szeme láttára tegyétek, azért, hogy lássanak benneteket. Igy semmi jutalom nem vár rátok mennyei Atyátoknál ».

Itt ugyanis Isten és a hivő közötti bensőséges szeretetkapcsolatról van szó. A Mennyei Atya mélységesen szereti a kereszt-

tény embert, ezért a kereszténynek az Ő jelenlétében kell élnie. Ha ezzel szemben vallásos viselkedéseddel másoknak akarsz tetszeni, akkor hamis szándék irányítja tetteidet és megszakítod kapcsolatodat az Atyával.

Ha az emberek csodálatát keresed, akkor valójában megfosztod a vallásos cselekedetet minden értékétől. És aki azért tesz jót, hogy az emberek megdícsérjék érte, az önmagát keresi és saját magát többre becsüli Istennél. Isten pedig magadra hagy, anélkül hogy elhalmozna viszonzásképpen azokkal az ajándékokkal, melyeket neked készült adni. Azt akarja ugyanis, hogy egészen, léted mélyéig az övé légy.

« *Ügyeljetek, hogy a jót ne az emberek szeme láttára tegyétek, azért, hogy lássanak benneteket. Igy semmi jutalom nem vár rátok mennyei Atyátoknál* ».

Ezekkel a szavakkal Jézus ráirányítja a figyelmet a szándék fontosságára, melynek cselekedeteinket kell irányítania.

Az a szándék a helyes, mely Istennek akar tetszeni, és nem az embereknek. Minden tettnek akkor van értéke, ha Isten előtt tesszük azt; Istennek, magunkon érezve az Atya szerető tekintetét, aki mint ahogy Jézus mondja az Evangéliumban, a « rejtekben » is lát. Minden tettünknek az Atyával folytatott belső, mindig élő párbeszéd gyümölcsének kell lennie.

« *Ügyeljetek, hogy a jót ne az emberek szeme láttára tegyétek, azért, hogy lássanak benneteket. Igy semmi jutalom nem vár rátok mennyei Atyátoknál* ».

Jézus ezzel nem azt kívánja, hogy elzárkózz a nyilvánosság előtt végzett vallásos cselekedetek elől. Ő nem azért jött, hogy egy kizárólag belső vallásosságot, individualista lelkiséget szorgalmazzon. Elkerülhetetlen, hogy a szeretet vagy a kultusz cselekedeteit sokszor mások is lássák. Ez szükségszerű. Elég a vasárnapi misére gondolni, a keresztényi tanuságtételre a munkatársak körében, vagy a jótékonyság gyakorlásában.

Maga Jézus mondta, hogy a kereszténynek a « világ világosságának » és a « föld sójának » kell lennie, de hozzátette: azért, hogy « dicsérjék Atyátokat, ki a mennyekben van ». Istenért történik mindez és nem azért, hogy megcsodáljanak az emberek.

« *Ügyeljetek, hogy a jót ne az emberek szeme láttára tegyétek, azért, hogy lássanak benneteket. Igy semmi jutalom nem vár rátok mennyei Atyátoknál* ».

Ezen a ponton azt gondolhatod: a mai korszellem szerint a templomi imádkozás vagy irgalmas cselekedetek gyakorlása egyáltalán nem vált ki csodálatot az emberekből. Sőt, az effajta magatartást gyakran kigúnyolják. A ma keresztényének nem jutna eszébe, hogy ilyen módon próbálja elnyerni az emberek tetszését.

Igazad van. Jézus szavai tulajdonképpen a korabeli zsidóságnak szóltak, akik egészen más körülmények között éltek, mint mi. Ebben a korban, mint a jeles biblikus teológus Lagrange írja: « A zsinagóga volt az a színház, ahol szert lehetett tenni a szentség hírére ». Aki ott megjelent, ki volt téve a többiek vizsgáló tekintetének és kritikájának, abból a szempontból, hogy vajon « szent » életet él-e.

Ma ez nem így van. Annak a veszélye azonban mindig fennáll, hogy saját magunkat tesszük kirakatba, hogy keressük az emberek megbecsülését, vagy inkább feletteseinknek akarunk tetszeni, mint Istennek, aki mindig jelen van.

Nem vetted például észre, hogy az emberek gyakran mennyire vonakodnak kis szolgálatokat, jelentéktelen feladatokat megtenni a család körében, a munkahelyükön vagy a közösségben, éppen azért, mert senki sem látja őket?

A mai ember számára is megőrizték tehát aktualitásukat Jézus szavai. Jézus meghív bennünket arra, hogy Istennek tegyük, amit teszünk, azt akarja, hogy személyes, hiteles, bensőséges kapcsolatban éljünk vele.

Chiara Lubich

SZEGÉNYEMBER A VENDÉGLŐBEN

A városban való bevásárlás után, mivel ebédidőre már nem érhettem haza, beültem egy vendéglőbe. A menűt tanulmányoztam, amikor arra lettem figyelmes, hogy a vendéglős egy koldust hangos szidalmak közepette ki akar dobni a helyiségből. Úgy éreztem, teljesíteni kell kereszténi kötelességemet. Felálltam és elébe mentem ennek a szegényembernek, aki ugyanúgy Isten gyermeke, mint én. Belekaroltam és asztalomhoz vezettem, leültettem és beszédbe elegyedtem vele. Féltem a tulajdonos felháborodásától, de bíztam Istenben. Valóban semmi sem történt. Amikor a pincér odajött, kértem, hozzon egy második adagot abból, amit én rendeltem. Együtt ettünk. Igyekeztem úgy viselkedni, hogy a szegény ember ne feszélyeztesse magát. De láttam, hogy nem az ismeretlen vendéglő, vagy az idegen asztaltárs (amilyen én voltam) miatt jön zavarba, hanem mert úgy elszigetelődött saját nyomorúságában.

Végül szóltam a pincérnek, hogy hozza a számlát. De ez arra kért, fáradjak a kasszához, ahol a tulajdonos, amikor fizetni akartam, így szólt: « Már minden ki van fizetve: A cég ajánlotta föl az ebédet ».

Erre a szegénynek adtam oda a két menű árát.

Mikor kifelé mentünk, a tulajdonos hozzámfordult: « Ezentúl ebben a vendéglőben mindig lesz valami a betévedő szegények számára ».

A vendéglőből kilépve, öleléssel búcsúztam a szegény embertől, Istennek hálát adva.

H.E.
(Brazilia)

Férjem egészem más természetű ember, mint én. Azokban az években, amikor könnyű volt egymást szeretnünk, ez a különbözőség hozzájárult ahhoz, hogy kölcsönösen gyarapítsuk egymás lelkének gazdagságát, minden megerőltetés nélkül. Aztán érettebb korunkban kapcsolatunknak el kellett volna mélyülnie, hogy életbe vágó kérdéseket érintsen. Egy bizonyos ponton azonban úgy éreztük, hogy elidegenedtünk egymástól, részben amiatt is, hogy én baptista vagyok, míg férjem katolikus. Bizonyos, hogy nem kizárólag vallási különbségből eredt ez a feszélyezett légkör, de ez jelezte az elszakadás lehetőségét. Mindketten nagyon szenvedtünk emiatt. Ebben az időben kaptuk meg az Élet Igéje kommentárját, melyet a katolikus püspök minden családnak elküldött.

A kommentárok felkeltették érdeklődésemet, mivel úgy gondoltam én is élhetném a katolikusokkal együtt a Szentírás szavait. Meg is próbáltam és nyilván megváltoztam egy kicsit, mert most már nem aggasztott annyira az együttélés nehézsége. Egy este elmeséltem férjemnek a történteket és megkérdeztem, jól esne-e neki, ha együtt imádkoznánk. S ezt egyszerű lélekkel meg is tettük.

Lelkem megkönnyebbült. Meg akartam ismerni a katolikus egyház tanítását. Hosszú beszélgetést folytattam egy pappal (akit mellesleg férjem is jól ismert) és egy találkozó keretében bemutattak bennünket a katolikus püspöknek. Megköszöntem neki, hogy havonta elküldi az Élet Igéje magyarázatát és bevallottam, hogy bár baptista vagyok, lelkem mélyén a katolikus egyházhoz szeretnék tartozni, katolikus szertartással szeretnék házasságot kötni. Éreztem, hogy így követhetem becsületesen lelkiismeretem szavát. A püspök férjemmel is beszélt és észrevette, hogy mindketten rászorulunk a hitoktatásra, melyet örömmel magára vállalt.

Most mindketten készülődünk, hogy a templomban házasságot kössünk: húsvét napján lesz az esküvőnk.

(Elefántcsontpart)

SÖPÖRNI

Feleségemmel vidéken lakom és hétvégére vendégül látunk egy fiatal házaspárt, akik gyerekeikkel együtt érkeznek a városból.

Az üvegezett ajtókat már megtisztítottam és éppen nagy gonddal söpörtem a teraszon, ahol legtöbbet fogunk tartózkodni a vendégekkel.

Egyszercsak abbahagytam a munkát és azt kérdeztem magamtól: « Minek söpörsz? — Természetesen azért, hogy a terasz tiszta legyen, — de kinek? Hogy barátaink jól érezzék magukat? Hogy szíves fogadtatásban legyen részük? Hogy a lehullott falevelektől megtisztított környezetben jobban tudjanak pihenni? »

Igen, részben ezért is. De az Élet Igéje figyelmeztet, hogy szándékom nem olyan tiszta, mint az Ige. Én elsősorban arra vágyom, hogy ez a fiatal pár azt gondolja: « Igazán rendes emberek! Milyen szépen tartják a házukat! Micsoda tisztaság! » és még sok ehhez hasonló megjegyzés... mirólunk.

Ezekután, a söprést továbbfolytatva, helyesbítem szándékomat és azért csinálok rendet, hogy a vendégeknek örömet szerezzek, nem pedig azért, hogy dícséretet várjak.

Jacques
(Franciaország)

MEXIKÓ-VÁROS NYOMORNEGYEDEIBEN

Februárban az Élet Igéjével kapcsolatos első tapasztalatainkat összegezte nemrég alakult kis csoportunk, melynek tagjai úgy igyekszenek élni, hogy elnyerjék Isten tetszését, « aki a rejtekben is lát ».

— Megismerkedtünk egy fiatalasszonnyal, aki pár hónapja vesztette el férjét. Kétségbe volt esve, semmi értelmét nem látta már életének. « Az Élet Igéje volt az, a ti szeretetetekkel együtt — mondotta, — ami erőt adott ahhoz, hogy tovább éljek. Istennek hála, hogy ebben a nagy családban mindnyájan testvérek vagyunk, s Jézus köztünk van. »

— Az utcán egy szegény beteg asszonnyal találkoztunk. Elmondta, hogy férje akkor hagyta el, amikor betegsége súlyosabb lett. Pénze se volt, hogy gyógyíttassa magát; most már odáig jutott, hogy sorvadás fenyegeti lábát. Kórházba vittük. Néhány

nap múlva meg akartuk látogatni, de nem találtuk ott. Azt mondták, hogy elfekvő betegek számára nincs helyük, így az asszonyt a női börtön betegszobájában helyezték el. Oda is elmentünk és ott találtuk reményvesztetten. Közös elhatározással otthonunkba vittük. Az sem riaszt el minket, hogy bizonyosan sok áldozatot kell majd hoznunk. Isten nem fogja ezt elfelejteni. Most már a férje is látogatja az asszonyt, ő is örül annak, hogy igaz felebarátokra találtak.

— Mindig lenéztem a nyomorúságos « rancho »-ban élő öregasszonyokat. Női mivoltom lázadozott a határtalan nyomorúság láttán és még arra se volt erőm, hogy ránézzek a szerencsétlen némberekre, annak ellenére, hogy jó kereszténynek tartottam magam. Amikor az Élet Igéjét kezdtem élni, megértettem, hogy Őérte szeretnem kell mindenkit, a vénasszonyokat is. Először egy magányosan élő nagyon idős asszonyt kezdtem látogatni, akit saját lánya is elhagyott. Megszeretett engem és most már azt mondja, hogy lányára lelt bennem.

— Fehérneműt vásároltunk a sarkon egy utcai árustól, egy fiatal nőtől. Szóba elegyedtünk vele és odaadtuk az Élet Igéjét. Azóta, mikor arra járunk, mindig elmondja tapasztalatait. Az utolsó így szól: « Ma reggel elhatároztam, hogy mindenkit szeretni fogok, akivel csak találkozom, anélkül, hogy bírálnám őket; hogy elnyerjem az Ő tetszését. Minden árúmat sikerült eladnom. Istentől kértem ezt a kegyelmet, hogy négy kisgyerekemnek kenyeret adhassak — egyedül én tartom el őket ».

F.U.

MINTHA MI SEM TÖRTÉNT VOLNA

Munkahelyemen a vállalat egyik munkása eltulajdonított különböző nyersanyagokat ötvenezer líra értékben. Egyik munkatársa észrevette és nagy jelenetet rendezett, megmondta a többieknek is. Fenyegetőzött, hogy a főnöktől kérni fogja a munkás elbocsátását. Ismervén a lopást elkövető munkás családi helyzetét és tudván, hogy az elbocsátás csapásként fogja érni őt és családját, megkíséreltem a kollega lelkére beszélni, de minden hiábavaló volt, nem hallgatott rám. Nem tudtam, mihez kezdjek. Kezemet zsebembe dugva, megtaláltam az Élet Igéje lapját: « Ügyeljetek, hogy a jót ne az emberek szeme láttára tegyétek, azért, hogy lássanak benneteket... » A kollegám

íróasztalára tettem, kérlelve Jézust, hogy lépjen közbe. Kollegám később odajött az én asztalomhoz és a többiek előtt azt mondta, hogy a munkás már eléggé megbűnhődött a megszégyenítéssel. Nem szól a főnöknek, lehetőséget adva a munkásnak, hogy tovább dolgozzék, mintha mi sem történt volna.

A.C.

NOLDI

Noldi, egy Suriname-i asszony, hat gyermek anyja, most várja a hetediket. Fel kellett vennie a harcot az ár ellen: az orvos, a szociális gondozó nyomást gyakorolt rá; a felmerülő anyagi gondokkal meg kellett küzdenie; férjével is szembe találta magát, akit meg kellett győznie, hogy szeretettel várja a születendő gyereket. Noldi úgy érezte, nem bírja tovább. De az « Ügyeljetek, hogy a jót ne az emberek szeme láttára tegyétek... » világosan megmutatta az utat, melyet végig kell járnia. Néhány hónappal később az orvosnál a várószobában megismerkedett egy holland asszonnyal, aki épületesnek találta a történetét és kérdezte, mi ad neki ennyi lelkierőt: az Élet Igéje megélése. Alig pár nap múlva Noldihoz pénz érkezett « hogy egész családjával együtt gondtalanul pár hétre pihenni mehessen ».

Mivel én voltam az, aki először adtam Noldinak az Élet Igéjét, a holland asszony hozzám fordult, és ő is kért egy példányt.

Egy Suriname-i apáca

A GYŰLÖLKÖDÉS SZERETETTÉ VÁLTOZOTT

Marioval alig egy éve vagyunk házasok. Mint ahogy az faluhelyen szokás, a férjem családjához költöztünk. Ennek folytán alig költöttünk valamit a berendezkedésre.

Amikor sógorom és menyasszonya is házasságot kötöttek, számukra már nem volt hely a szülőknél és kénytelenek voltak a szomszéd faluba költözni. Az uj otthon berendezéséhez tehát mindent meg kellett vásárolni.

Ez meg is történt.

Én azonban irigykedtem. Nekünk semmit se vásároltak annakidején. Rossz szemmel néztem a fiatal párra, akik mindent megkaptak, amit csak megkívántak és észrevettem, hogy családunk az ő érdekeiket részesíti előnyben és nem az egyes család-

tagokét. Ezek a gondolatok nem hagytak nyugodni, megkeserítették a napjaimat. Amikor azonban az Élet Igéjére gondoltam, rádöbbentem, hogy az én igazam sekélyes igazság és egyáltalán nem hasonlít Jézuséhoz, ahhoz, amelyet az Ő tanítása szerint érvényesítenünk kell.

Mindent megtettem, hogy megszeressem összes rokonomat, főleg a fiatal párt és amennyire csak erőmből telt, segítsem őket. Valóban, volt némi tapasztalatom, hogy mi minden szükséges egy új háztartáshoz és tanácsot tudtam adni a legsürgősebb beszerzésekhez. A legszebb az egészben azonban az, hogy gyűlölködésem szeretetté változott.

Anna Maria

MÉLYSÉGES ELÉGEDETLENSÉG

A bűnügyi tárgyalás anyagát mint mindig, most is úgy készítettem elő, mintha Isten előtt állnék; igyekeztem megérteni a vádlottat, mint embert és csak a tett mérlegelése után kérni az ítéletet.

Azon a hétfőn minden szürkének és szomorúnak tűnt. A tárgyalások egymást követték, az ítéletek szinte rutinos egyhangúsággal peregtek. A délelőtt elmúltával mélységes elégedetlenség vett rajtam erőt. Elégedetlen voltam az igazságszolgáltatással, mely néha túlságosan könnyen intézi el az ügyeket, anélkül hogy minden erőnket, minden tehetségünket latba vetnénk a legmegfelelőbb ítélet meghozatalára. De én nem hagyhatom, hogy ez az elégedetlenség úrrá legyen rajtam, hiszen én azt akarom, hogy Valaki vezessen engem. Ő mutat utat nekem, mert Ő magára vette az emberek gyarlóságát, a legszégyenteljesebbet is, a társadalom igazságtalanságait, azokat is, amelyek megtorlásért kiáltanak. Én is követhetem az Ő példáját.

Néhány nappal később hivatali szobám csöndjét telefoncsöngés verte fel. Egy fiatal, merész hang egy tárgyalás iránt érdeklődött, amely éppen azon a szürke hétfőn folyt le. Az « Europa-1 » rádiótól telefonáltak, ugyanis meglepte őket magatartásom egy büntetett előéletű emberrel szemben.

Azonnal visszaemlékeztem az emberre. 35 éves, de vagy tízzel többet mutat. Hosszú éveket töltött börtönben. Utoljára a rendőrség egy lopott autóban lepte meg. A törvényszékhez intézett kérdésem lehetővé tette, hogy ezt a férfit egészen más meg-

világitásban lássuk. Utolsó büntetése után munkába állt és munkaadója azóta is teljesen meg van elégedve vele. El akart lopni egy autót, — ez igaz. De mi indíthatta erre? Talán családját akarta meglátogatni, talán megszakadt kapcsolatokat szeretett volna felújitani. Most ott állt bírái előtt s látszott, mélyen bántja, hogy megint ide került.

Gyökeresen megváltoztattam a vádbeszédemet és mint államügyész, azt kértem a törvényszéktől, hogy a vádlottat ítélje el, de büntetését évi szabadsága alatt ülhesse le; így nem veszíti el állását. A törvényszék elfogadta javaslatomat.

A telefonáló ujságírónak azt válaszoltam, hogy csak a kötelességemet teljesítettem, a törvényadta lehetőségekkel élve.

Néhány nap múlva a reggeli adásban ugyanez az ujságíró elmondta az esetet és beszámolt a hallgatóknak arról, hogy a vádlottat mennyire meglepte az én vádbeszédem, majd gratulált nekem az ajánlott megoldáshoz.

« A törvényt szívvel és ésszel alkalmazva az igazságszolgáltatást emberibbé lehet tenni », — fejezte be szavait.

Annie
(Franciaország)

VASALÁS

Este a nagymosás után odaálltam vasalni. Sok vasalnivalóm volt, mert előző héten folyton esett és még az a ruha is csak most száradt meg.

Bátyám, mivel látta, milyen jól belelendültem a munkába, ideadta fehérneműjét, vasaljam ki azt is. Semmi kedvem se volt rá, hiszen ő maga is megcsinálhatná, nekem épp elég dolgom van — így morfondíroztam magamban. Aztán eszembe jutott az Élet Igéje, s mégis teljesítettem kérését. Olyan jókedvem lett, hogy hirtelen minden fáradságom elszállt.

Nongluck (buddhista)
13 éves lány
(Tájföld)

A VŐM

Késő éjjel volt. Mikor vőm megérkezett, nekitámadtam: « Ilyenkor kell hazajönni? » Ez az egy mondat elég volt arra, hogy elnémítsam és a közöttünk lévő, régikeletű feszültséget még csak növeljem. Másnap, ahogy visszagondoltam a jelenetre, egyre csak az ő hibáit láttam és tarthatatlannak ítéltem a helyzetet.

Teltek az órák, de munkahelyemen is folyton erre az emberre gondoltam, elképzelve mit is tartogat következő találkozásunk. Az autóbuszban hazafelé menet elővettem zsebemből az Élet Igéje magyarázatát: « a jót ne az emberek szeme láttára tegyétek ». Számbavettem bűneimet, Isten igazságára és az Ő könyörületességére gondolva. Otthon vacsoránál feszült volt a hangulat. Én azonban már elhatároztam magam: nem törődve azzal, mit gondolhatnak a többi családtagok, bocsánatot kérek vőmtől. Meg is tettem.

Azóta egy hónap telt el. Vőmet, mintha kicserélték volna, egészen más ember lett.

L.G.
(Portugália)

TELJESÍTENI AZ IGAZSÁGOT

Szombaton ügyeletes voltam a patikában. Késő volt és csak ritkán jött be valaki gyógyszerért. Egyszercsak egy piszkos, gyűrött ruhájú, nagyon szomorú fiatalember lépett be, velem körülbelül egyidős lehetett.

Kezdeti zavarát leküzdve pénzt kért tőlem taxira, hogy visszamenjen a kórházba, ahonnan a rendőri felügyelet elől szökött meg. Már éppen pénzt akartam adni neki, hogy megszabaduljak tőle, amikor ráesett a tekintetem az Élet Igéje kommentárra, melyet a pultra tettem; megértettem, hogy emberség szempontjából talán elegendő lett volna az, amit tenni szándékoztam, de nem elégséges a Szentírás szerint. Kurtán-furcsán bánhatok az emberekkel, de nem elégíthetem ki Isten igazságát, amely sokkal többet kíván. Hiszen már régen megtanulhattam volna, hogy Jézus Krisztus éppen a leginkább rászoruló emberekben rejtőzik el? Itt volt az alkalom, hogy gyakoroljam az Ő igazságát. Ekkor ráébredtem, hogy a fiú éhes és át van fázva: arra van rászorulva, hogy feltétel nélkül szeressék.

Egy vevő lépett be a gyógyszertárba s őt kértem meg, maradjon ott, amíg én átszaladok a közeli presszóba. Szerencsére még nyitva találtam. Néhány sajtos szendvicset vásároltam és visszasiettem a patikába. A fiúval megosztottam a forró teát, melyet a termoszomban tartok; torokfájása ellen orvosságot adtam neki s hogy ne fázzék, ráadtam a pulóveremet. Végül telefonáltam a rendőrségre, jöjjenek érte és vigyék vissza a kórházba.

F.M.

AZ IGAZI OK

A libanoni háború áldozatait segélyező szervezetnél dolgozom. Az Evangéliumot élve megszerettem az olyan segítségre szoruló embereket, akikben — szenvedésük miatt — különösen megéreztem Krisztus jelenlétét. Az viszont nagyon bántott, hogy csoportom többi tagjai mintha nem osztoznának az én életeszményeimben és nem tudtam, hogyan változtassan meg ezt a helyzetet.

A múlt hónapban elhatároztam, hogy minden egyes kollégám asztalára odateszem az Élet Igéje egy-egy példányát. A legujabb így szólt: « Ügyeljetek, hogy a jót ne az emberek szeme láttára tegyétek, azért, hogy lássanak benneteket. Igy semmi jutalom nem vár rátok mennyei Atyátoknál ».

Másnap a hivatalba érve, megállít egyik kollégám: « Ez a mondat nekem szól. Elhatároztam, hogy ma meg fogok gyónni ».

Két nap múlva, a fáradságos munkában eltöltött nap elteltével, hivat az igazgató: « A maihoz hasonló nehéz munka után este el szoktam mesélni mi mindent csináltam, dicséretet várva környezetemtől. Ma nem szólok egy szót sem... Segítettem sok boldogtalan emberen, de nem azért, hogy mások előtt jó színben tűnjek fel. »

Megörültem ennek, mert amikor úgy éreztem, hogy képtelen vagyok megváltoztatni a légkört, Isten maga tette ezt meg, az Igéjével.

J.C.
(Libanon)

11

AZ ATYA SZERETETE

« Illett, hogy vigadjunk és örvendezzünk, mert ez az öcséd halott volt és életre kelt, elveszett és megkerült » (Lk 15, 32).

Ez a mondat a tékozló fiúról szóló példabeszéd végén található. Bizonyára ismered. Arról szól, hogy milyen nagy Isten irgalma.

Lukács evangéliumának egy egész fejezetét zárja le, ahol Jézus még további két példabeszédben világítja meg ugyanazt a gondolatot.

Emlékszel az elveszett bárány történetére, akinek a kedvéért a gazda otthagyja a többi 99-et, hogy ezt az egyet megkeresse?

Vagy emlékszel az elveszett és megtalált drahma elbeszélésére, ahol az asszony összehívja barátnőit és szomszédait, hogy együtt örvendjenek vele?

« *Illett, hogy vigadjunk és örvendezzünk, mert ez az öcséd halott volt és életre kelt, elveszett és megkerült* ».

Hozzád fordul Isten ezekkel a szavakkal, hogy az összes többi hivővel együtt meghívjon arra, hogy vele együtt örülj, hogy ülj te is ünnepet és osztozz boldogságában, melyet az elveszett és megtalált bűnös ember hazatérése miatt érez.

Ezeket a szavakat a példabeszédben az idősebbik fiúhoz intézi atyja, ahhoz, aki megosztotta vele egész életét, de aki egy kemény munkában eltöltött nap után nem akart bemenni a házba, ahol öccse visszatérését ünnepelték.

A hűséges fiú elé is odasiet atyja, ahogy tékozló fiával tette, és megpróbálja meggyőzni őt.

Szembetűnő azonban a kontraszt az atya és az idősebbik fiú érzései között. Az atyában mérhetetlen szeretet van és nagy öröm, melyet szeretne, ha mindenki megosztana vele. Az idősebbik fiú pedig tele van gőggel és féltékenységgel öccse iránt

és nem akarja őt testvérének elismerni; Ezt mondja ugyanis: « ez a te fiad, aki vagyonodat eltékozolta... ».

Az atyának hazatért fia iránt érzett szeretete és öröme mégjobban kiemeli a másik szeretetlenségét. A fiúnak ez a haragos kitörése elárulja, hogy milyen rideg, hamis kapcsolat fűzi atyjához. Ez a fiú fontosnak tartja a munkát, saját kötelességeinek teljesítését, de hiányzik belőle a fiúi szeretet atyja iránt. Ehelyett inkább úgy engedelmeskedik neki, mintha gazdája lenne.

« *Illett, hogy vigadjunk és örvendezzünk, mert ez az öcséd halott volt és életre kelt, elveszett és megkerült* ».

Ezekkel a szavakkal egy veszélyre figyelmeztet Jézus, melynek te is ki vagy téve. Fennáll ugyanis annak a veszélye, hogy egész életedben arra törekszel, hogy jó ember légy, keresd saját tökéletesedésedet és közben ítéletet mondj kevésbé derék embertársaid fölött.

Ha ugyanis saját tökéletességed körül forogsz, akkor Isten nélkül próbálod megvalósítani magadat, saját magaddal vagy teli és eltölt az öncsodálat. Ugy teszel, mint az atyja házában maradt fiú, aki szemrehányóan sorolja fel saját érdemeit atyjának: « annyi esztendeje szolgálok már neked és soha meg nem szegtem parancsaidat ».

« *Illett, hogy vigadjunk és örvendezzünk, mert ez az öcséd halott volt és életre kelt, elveszett és megkerült* ».

Amikor ezt mondja Jézus, szembeszáll a korabeli zsidó meggyőződéssel, mely szerint a Törvény összefoglalja Isten egész akaratát, és az ember úgy nyerheti el Isten tetszését, ha e szerint él.

Nem elég azonban megtartani a parancsolatokat. Az újszövetségi kinyilatkoztatás szerint Isten szeretet, aki megteszi az első lépést az ember felé, tekintet nélkül arra, hogy az ember rászolgált-e erre vagy sem. Azt szeretné, ha az ember kinyílna felé és igazi életközösséget alakítana ki vele.

Azt hiszem, te is érzed, hogy a Szeretet Istennel való kapcsolat legfőbb akadálya éppen a farizeusok élete, meg azoké, akik tetteket és érdemeket halmoznak, pedig Isten a szivüket szeretné.

« *Illett, hogy vigadjunk és örvendezzünk, mert ez az öcséd halott volt és életre kelt, elveszett és megkerült* ».

Jézus azért mondja ezt, hogy te is így viselkedj a bűnös emberrel szemben, akit az úgynevezett « jó » keresztények elitél-

nek. Legyen benned is az a határtalan szeretet, mellyel az Atya viseltetik az emberek iránt.

Ahogy az idősebbik fiúval is meg akarta osztani a fiatalabbik hazatalálása fölött érzett örömét, az Atya tőled is azt kéri, hogy változtasd meg hozzáállásodat: testvéreddé kell fogadnod azokat az embereket is, akiket eddig semmibe vettél, lenéztél és fölényesen bántál velük. Ez igazi belső megtérésre vezet, mert megszabadít attól az elképzeléstől, hogy jobb vagy, mint a többiek, kiirtja belőled ezt a faji előítélethez hasonló magatartást és képessé tesz arra, hogy elfogadd a megváltást, melyet Jézus készített számodra, mint Isten szeretetének ingyenes adományát.

Chiara Lubich

KÉT TELEFONHÍVÁS

Feleségemet telefonhoz hívja egy kétségbeesett lány; munka nélkül maradt. Feleségem, Marisa túlzottan szívére veszi az ügyet: átlapozza az ujságokat, végigböngészi az apróhirdetéseket, némelyiket aláhúzza, majd ide-oda telefonálgat. Én csak figyelem, majd morogni kezdek: « Az a lány nem tudja megvenni az ujságot és kikeresni az őt érdeklő hirdetéseket? »

Feleségem azonban rám se hederít, tovább intézkedik míg végül el nem helyezi a lányt.

Kénytelen vagyok elgondolkozni feleségem magatartásán és kezdem belátni, milyen kevéssé szeretem én embertársaimat.

Néhány nap múlva telefonál egy fiú, ő is dolgozni szeretne, de meghatározott munkakörben: a nyomdaiparban. Felhívok egy ismerős nyomdászt és legnagyobb meglepetésemre hajlandó felvenni a fiút, sőt még ő hálás, mert éppen szüksége volt egy munkásra. Feleségemmel egymásra nézünk és rájövünk, hogy kettőnk között is új érzés született. Annak gyümölcse, hogy ki tudtunk lépni a szürke hétköznapokból és segitettünk másokon, felebarátainkon.

B.

KITÖRNI AZ ELSZIGETELTSÉGBŐL

Mindig jó katolikusnak tartottam magam. Istennel és az emberekkel békességben éltem. Mióta azonban lányom kábitószerekkel él, kezdtem elveszíteni biztonságérzetemet és megértettem, hogy — ha továbbra is kereszténynek akarom nevezni magamat — ki kell törnöm szellemi elszigeteltségemből és közelednem kell embertársaimhoz.

Megismerkedtem két fiatalemberrel, lányom barátaival, akik kábitószer tartása miatt most töltötték le börtönbüntetésüket.

Isten szeretetére gondolva elébük siettem, hogy szeressem, befogadjam őket és ne itélkezzem fölöttük. Mély barátság alakult ki közöttünk. Lányom is megtalálta velem a régi kapcsolatot, a két fiú pedig újra bele tudott illeszkedni saját családi körébe.

M.

FOGADTATÁS ÉS VENDÉGLÁTÁS

Pézier bácsi 78 éves. Hat hónap óta egyedül él. Felesége féloldali szélhüdéssel kórházban fekszik. A háztartást nem láthatja el többé és nem dolgozhat földecskéjükön, ahol zöldséget termelt.

A két öregnek nincs gyereke és rokonaik több, mint 500 kilométernyire élnek. Pézier bácsinak szomorú gyerekkora volt s ez még most is kihat a természetére. A szeretet hiánya és a nyomorúságos élet miatt öregkorára zsugori különc lett. Most meg dühösen a feleségét szídja, hogy az meg mert betegedni.

Érvei nem tűrnek ellentmondást, együgyű okoskodása miatt a faluban az emberek többsége elítéli és szerencsétlen flótásnak tartja.

Márciusban az Élet Igéje három helyre érkezett meg, olyanokhoz, akik mind jól ismerik Pézier bácsit. Mindhárman őrá gondoltak, amikor az elmélkedés végén ezt olvasták: « Jézus azt kívánja tőled, hogy ne a magad mértéke szerint ítélj: legyen benned is az a határtalan szeretet, mellyel az Atya viseltetik az emberek iránt... Testvéreddé kell fogadnod azokat is, akiket eddig semmibe vettél, lenéztél ».

Mikor összetalálkoztak, elmondták egymásnak, hogy mindhárman ugyanazt gondolták. Elhatározták, hogy másként fognak viselkedni Pézier bácsival, ezentúl családtagnak fogják tekinteni

Mostanában Pézier bácsi gyakran látogat el hozzájuk és az, aki ajtót nyit neki, nem akar rögtön megszabadulni tőle, mint annakidején. Meunierék házában éppen elég dolga akad az asszonynak a három gyerekkel, de maguk a gyerekek azok, akik az öreg nyakába ugranak és játszani akarnak vele. Adamné és Salletné asszony, ahányszor csak ráérnek, elkísérik Pézier bácsit a kórházba, hogy meglátogassa feleségét.

Külső változás alig történt, de a fogadtatás és a vendéglátás megváltozott: most szívvel csinálják.

Yvonne
(Franciaország)

FRANCESCA

Jól emlékszem arra a napra, melyen lányom bejelentette, hogy gyereket vár: rettenetesen bántott a dolog, — nem a születendő gyerek miatt, hanem azért, mert lányomat így tönkretették. Gyűlöltem azt, aki teherbe ejtette. Megszületett a kislány, de Francesca, a lányom nem tudta elfogadni a leányanya szerepét. Uj társaságba keveredett, kábítószerrel kezdett élni. Életem e kétségbeesett korszakában került kezembe az Élet Igéje magyarázata. Minden hónapban elolvastam és beláttam, hogy ha a Szentírás szerint akarok élni, belső magatartásomat kell megváltoztatnom.

Egy nap összetalálkoztam azzal az emberrel. Szörnyű harc dúlt bennem, de valami felsőbb erő arra késztetett, hogy megbocsássak neki. A Szentírást igazán meg akartam élni, így odamentem hozzá és beszédbe elegyedtünk. A lányom felől kérdez, hallotta, hogy kábítószerrel él, s ezt nagyon sajnálja. Azóta megértette, hogy mennyi bajt okozott neki és az eset következtében megjavult a viszonya feleségével és gyerekeivel.

« Örülök neki », mondtam és én is visszanyertem lelki nyugalmamat. De még mindig marad Francesca, a megoldatlan problémáival. Tehetetlennek éreztem magam. Nem tehettem mást, mint Isten oltalmába ajánlottam őt és szerettem teljes szívemből, anélkül hogy ítélkeztem volna felette. Néhány hónap mulva Francesca egy olyan csoportba került, mely a kábítószerrel élők áldozatkész megmentésével foglalkozott. Végtelen hálát éreztem Isten iránt, hogy lányom az új csoport befolyása alatt lassanként leszokott a kábítószerekről. Most már Francescával együtt élem az Élet Igéjét.

Egy toszkán anya

SZEGÉNY VOLT ÉS BETEG

A plébánostól megtudtam, hogy kerületünkben egy súlyosan beteg asszony minden ápolást és gyógykezelést nélkülöz. Meglátogattam és igyekeztem Jézust szeretni benne. Az elhanyagolt, rendetlen lakásban az asszony a fájdalmas betegség ellen lázadozva, szitkozódva feküdt ágyában.

Szóltam néhány Élet Igéjét élő ismerősnek és a plébániáról is jöttek néhányan, akikkel együtt meg tudtuk szervezni az orvosi kezelés biztosítását és az asszony látogatását. Azután nagy-

takarítást rendeztünk a lakásban, hogy az asszony férje és 12 éves lánya is rendes körülmények között éljen.

Az asszony állapota egyre súlyosbodott. Egyik nap, amikor éppen ott voltam nála, azt hittem rögtön meghal; úgy gondoltam, nem titkolhatom el előtte, hogy halálán van. Elimádkoztam a rózsafüzért, majd közöltem vele, hogy milyen súlyos az állapota. Felolvastam az Élet Igéje e havi elmélkedését, mely azt mondja, hogy fogadjuk el azt « a megváltást, melyet Jézus készített számunkra ». Később az asszony maga kérte, hogy hívjak papot, mert meg szeretne gyónni. A plébános a beteg szobájában misét mutatott be a családtagok és az asszonyt ápoló csoport részvételével. A szociális gondozónő, aki a község megbízásából az otthonokban látogatja a betegeket, csodálkozott, hogy ez az asszony egyre derűsebb lélekkel tudta elviselni betegségét. A férje és a lánya is megváltozott.

Nemsokkal ezután az asszony meghalt. Utolsó percéig érezhette az őt körülvevő szeretetet.

Pár nappal a temetés után a férj telefonált, hogy köszönetét fejezze ki mindazoknak, akik gondját viselték feleségének és tanújelét adták annak, hogy megélik a kereszténységet. Majd hozzátette: « Szeretném én is mindig megkapni az Élet Igéjét, hogy veletek együtt élhessem meg; persze csak egyszerű kezdőként »

L.B.

HÉTVÉGE A FIAMMAL

Fiam négy éve elköltözött tőlünk. Ez alatt az idő alatt kapcsolatunk úgy elmérgesedett, hogy már nem is beszélünk egymással.

Pár napja tudtam csak meg, hogy egy éven át kábítószert szedett, most pedig le szeretne szokni róla.

Múlt héten gyakorlati kérdéseket kellett elintéznem vele, tehát elutaztam abba a városba, ahol most él. Előzőleg mindent elolvastam, amihez csak hozzájutottam a kábítószerrel kapcsolatos problémákról, a narkósokról, hogy felkészüljek az esetleges beszélgetésre fiammal. Azt gondoltam, hogy így felkészülve, jobban fogok tudni segíteni rajta. Utazás közben azonban nyugtalan lettem, mit is mondhatunk majd egymásnak. Ekkor

az Élet Igéjére gondoltam és világosan megértettem, hogy Isten szeretetével szívemben, az Atyára kell bíznom a megoldást.

Ezen a hétvégén hosszasan el tudtam beszélgetni fiammal. Elmesélte a terveit, beszélt életéről, elmondta, hogy milyen eszmékben hisz újra, most hogy elmúlt a kábítószer veszedelme. Semmi szükség sem volt arra, hogy én kioktassam, egyetlen vágyam volt csak, hogy szívemre ölelhessem.

Szombat-vasárnap majdnem szünet nélkül együtt voltunk. Hétfőn fiam elkisért, hazajött velem és nálunk ebédelt. Azután pedig visszautazott a városba, ahol lakik.

Felhasználtam az alkalmat, mikor unokáktól és unokaöccseitől csókkal búcsúzott, hogy én is megcsókoljam fiamat. Szemébe néztem és láttam, hogy rámmosolyog.

F.M.C.

RÁADÁS AZ EBÉDHEZ

Az autópályán előzés közben egy autó meglökte a mi kocsinkat, amely veszedelmesen ide-oda csúszott. Szerencsére a jobboldali sávban nem jött semmi. A balesetet okozó autó továbbra is hol a saját sávjában, hol a mienkben csúszkált, irányt vesztve. Borzasztóan megijedtünk. Mikor végre sikerült megállni, fel akartuk írni az adatokat a biztosító számára. A másik kocsiból egy fiatalember szállt ki imbolyogva, alig állt a lábán. A szeme is zavaros volt, talán kábítószerektől.

— Rosszul van? — kérdeztük.

— Egyáltalán nem érzem jól magam.

— Akarja, hogy mi vezessük a maga kocsiját is?

— Jobb lesz, köszönöm. Vigyenek el a legközelebbi presszóig. Egyikünk erre beült az ő kocsijába.

— El akar jönni hozzánk ebédelni?

— Bizony ennem kéne valamit- mondta.

Igy aztán mindnyájan a rendházba mentünk. A fiatalember hallgatagon asztalhoz ült. A nővér, aki a konyhát vezeti, a hús mellé hurkát is felszolgált. Mielőtt neki láttunk volna, imádkoztunk és hálát adtunk Istennek. A fiatalember kivett egy hurkát, aztán megint szedett a tálból és harmadszor is. Lassanként felengedett irányunkban.

— Most már jól érzem magam. Két hónapja nem ettem húst. Köszönöm szépen. Mosogassunk el, segítek.

Amikor egyedül maradtam vele, megkérdeztem, hogy hívják: Renato. Láttam a bekötött csuklójáról, hogy öngyilkosságot kísérelhetett meg. Elmondta, hogy három hete elhagyta a feleségét. Előzőleg tiz hónapig folyton csak utaztak, ő, a felesége és a gyerek. Kinyitotta a táskáját, melyben egy csomó idegnyugtató orvosság között megláttam egy kést, meg rengeteg fényképet.

— Maga apáca, talán nem mutathatom meg ezeket a fotókat.

Ekkor a felesége szépségéről kezdtük beszélgetni, majd Istenéről, aki a mi emberi szépségünket teremtette.

— Hiszek Istenben, bár nem úgy, mint maga. Nem akarok feleségemtől távol élni, fiamat is szeretném már látni.

Mindnyájan kikisértük a kapuig. Az autóba ülve még visszafordult és ezt mondta nekem:

— Ha mindenki úgy bánna az emberekkel, mint maga bánt velem, a világ szép lenne és boldogok lennénk.

Visszamenve, az egyik apácajelölt ezt mondta:

— Milyen megértően bánt vele; milyen dicséretes tett... szép volt a nővértől!

— Nem gondolja, hogy nekünk apácáknak elemi kötelességünk, hogy mindig így cselekedjünk?

— Alapjában véve igaza van.

Pár nap múlva levelezőlap érkezett Renatotól. Havasi gyopárral volt diszítve. Renato köszönetét fejezte ki és elküldte barátai címét, akik jelenleg befogadták, mint ahogyan már a múltban is tették. Egy olyan otthon, ahol bajbajutott fiatalokat segítenek meg, ... s amelynek a címét én már két éve hiába kerestem.

Azonnal telefonáltam neki, hogy mindezt elmondjam. Renato felesége jött a telefonhoz. Meghallgatott, majd ezt mondta:

— A Szentlélek akarta, hogy találkozzanak Renatoval. Várjon egy pillanatig mindjárt hívom, hadd mondja el ezt ő maga is.

Végül, mikor férjével befejeztem a beszélgetést, felesége mégegyszer beleszólt a kagylóba:

— Renatót mélyen érintette a maguk fogadtatása. Megértettük, hogy mindnyájan a szerzetesi élet mellett tanuskodnak. Mikor találkozhatnánk?

Jeanne nővér
(Franciaország)

A szomszédos megyében lakó barátnőnk tudatta velünk, hogy a mi városunk börtönébe el szokta küldeni az Élet Igéjét egy rabnak. Elhatároztuk, hogy felajánljuk neki, hogy az őt elzáró falak ellenére vegyen részt az Élet Igéjét élő csoportunkban.

Körülbelül ugyanebben az időben, csoportunk egy másik tagja találkozott a börtön káplánjával, akitől megkérdezte, mikor van látogatási idő s mily módon lehet kapcsolatot teremteni az elítéltekkel. Ez a találkozás őszinte légkörben folyt le és a vártnál nagyobb eredményt hozott: a káplán örült, hogy megismerkedett velünk és elmondta problémáit; különösen a misék zenei kíséretére vonatkozólag. Alain barátunk mindjárt felajánlotta, hogy gitárjával zenét szolgáltat. Meg is egyeztek, hogy a börtönigazgatótól engedélyt kérnek, hogy Alain időnként gitározhasson a miséken.

Eközben levelet küldtünk a börtönbe Francisnak, hogy tudassuk vele, a csoportunk gondolatban mindig vele van. Válaszként hosszú levelet kaptunk, melyben Francis beszámol életéről, Istennel való találkozásáról és az Élet Igéjétől kapott segítségről: « Lassanként megértettem, hogy Isten az egyedüli, akiben nem csalatkozom. Mint minden emberi teremtmény, gyenge vagyok, bűnös vagyok, de Isten mindig alkalmat ad arra, hogy megtisztuljak ».

Aztán az történt, hogy Elisabet, aki Francisnak szokta küldeni az Élet Igéjét, látogatási engedélyt kapott arra a napra, amelyen Alain gitározott a misén. A mise szép volt, de Francis előző éjjel felvágta az ereit egy kétségbeesett pillanatában és még mindig kábult volt a sok nyugtatószertől, melyet beadtak neki.

Vele együtt imádkoztunk. Egy hét múlva levelet kaptunk tőle, mely szerint már jobban van: « Isten ezernyi apró jelben terjeszti világosságát. Elisabet puszta jelenléte a misén a jel volt számomra. Apró jelek, apró tettek, nagy szeretet... »

Az Élet Igéje-csoport találkozója után mindegyikünk megírta neki, hogyan éli meg a Szentírást. És ő így válaszolt:

« El tudjátok-e hinni, hogy napjaim túl rövidek? Nem múlik el két nap se, hogy valaki ne kérné, fessem le, vagy fessek virágokat, egy képet, ilyen vagy olyan alkalomból. Különösen az arcképeken dolgozom sokat, hat-kilenc órába is telik, amíg elkészülnek. Súlyos tévedés lenne azt hinni, hogy börtönben nem

lehet jót cselekedni. Itt is van szenvedés, nyomorúság és itt is állandóan kérik, hogy osszam meg azt, amim van, vagy hogy tegyek szívességet, akár csak egy rajzzal is. A fizetség gyakran csak egy mosoly. »

Megtudtuk, hogy nemsokára megtartják Francis ügyében a tárgyalást. Az a veszély fenyegeti, hogy három évet kap. Elisabet, aki minden hónapban meglátogatja őt, elmegy a tárgyalásra. Maga Francis számol be az ítéletről: Három évi börtön, amiből kettőt kell leülnie, a harmadikat felfüggesztették. Vigaszul szolgált neki Elisabet jelenléte a törvényszéki teremben.

Mivel már kilenc hónapot előzetes letartóztatásban leült, egy év és három hónap múlva visszanyeri szabadságát. Egy év és három hónap az előkészületekre, hogy újrakezdje az életét.

Amíg a szabadulásra vár, sok-sok levél indul még útjára és sok ajándékrajz készül.

Dominique
(Franciaország)

KÉT NŐ

Egy kollégám mesél egy lányról, aki a prostitució és kábítószerek útjára lépett. Szeretnék segíteni ezen az ismeretlen lányon s ezért beszélek róla barátaimnak. Megtárgyaljuk, mit tehetnénk érte és pár nap múlva megtaláljuk a megoldást, melyet maga a lány is örömmel fogad. Én azonban még ezt se találom kielégítőnek. Szerintem túl keveset tettünk azzal, hogy megmentettük a prostitució és a kábítószerek rabságából; saját tapasztalatból tudom, milyen kirobbanó örömöt érzünk, amikor felismerjük, hogy bűnösök vagyunk és készek vagyunk a megtérésre. Jézus, az Isten-ember mindegyikünkért halt meg. Ez a lány, akárcsak magam is, megérdemli az Ő halálát; nem adom meg magam. Többször találkozom vele, éreztetem hogy atyai barátja vagyok, míg egy nap, bensőséges párbeszéd során beszélek neki a Szentírásról.

És ezzel a XX. században élő lánnyal az történt, ami Jézus idejében. A pap ugyanazokat a szavakat mondta: « Bűneid bocsánatot nyernek... Menj békével! »

* * *

A szomszéd faluban egy közmegbecsülésben álló lány élt. Baráti kör vette körül és boldognak látszott. Mindenki csak jót

mondott róla, azonban egyszerre minden megváltozott. Szájról szájra járt a hír, hogy a lány « félrelépett » s emiatt a faluban az emberek megvetették. Én is jól ismertem ezt a lányt. A többség farizeusi magatartása ellenére, Istenben bízva, ezentúl még jobban kimutattam barátságomat iránta. Ha igazán szeretem, nem ítélhetem el. Ő maga mondott el nekem mindent egyik hosszú beszélgetésünk során. Továbbra is többször találkoztam vele.

Ezalatt nagy akaraterővel, lelkében bizalommal megszakította bűnös kapcsolatát; újra olyan lett, mint régen volt, sőt még jobb is. Ujraszületett benne a reménység, az életkedv és el akarta mesélni mindenkinek személyes élményét Isten szeretetéről.

M.L.

12

BOLDOGOK, AKIK HISZNEK

« Boldogok, akik nem látnak és mégis hisznek » (Jn 20,29).

János evangéliumának utolsó lapjain találhatók ezek a szavak. Talán emlékszel is rá, hogy Jézus mondja ezt Tamásnak, annak az apostolnak, aki nem volt jelen, amikor a Mester feltámadt és első alkalommal megjelent tanítványainak. A tanítványok azonban elmondták neki: « Láttuk az Urat », ő pedig kétkedve felelte: « Hacsak nem látom kezén a szegek nyomát... nem hiszem ».

Tamás mintaképe mindazoknak, akik hozzá hasonlóan nem közvetlenül Jézustól kapják a feltámadás örömhírét, hanem az apostolok, vagy utódaik a püspökök tanuságtételén keresztül. Tamás valójában megjeleníti a Jézus korát követő összes nemzedéket, akik mind abban a helyzetben vannak, hogy anélkül kell hinniök, hogy láthatnának.

Igy Jézus neked is mondja ezt a boldogságot, és mindannyiunknak, akik hiszünk az evangéliumban.

« *Boldogok, akik nem látnak és mégis hisznek* ».

Tamás abban a szerencsében részesült, hogy később láthatta az Urat. Őt arra hivta Isten, hogy Jézus apostola legyen és tanuságot tegyen arról, amit saját szemeivel látott. A feltámadt Jézus megjelenése olyan mély benyomást tett rá, annyira megnövelte hitét, hogy nem érezte szükségesnek, hogy tapintással is bizonyosságot szerezzen. Amikor megértette annak mélységét, hogy ki Jézus, lelke mélyéből törnek elő ezek a csodálatos szavak: « Én Uram, én Istenem ».

« *Boldogok, akik nem látnak és mégis hisznek* ».

Mi az, amit most akar tanítani neked ezekkel a szavakkal Jézus?

Szívedbe akarja vésni, hogy te is részese vagy ugyanannak a valóságnak, amit az apostolok is átéltek, jóllehet nem láttad

őt szemtől szembe. Azt akarja mondani, hogy nem vagy hátrányban azokkal szemben, akik látták őt, mert megvan benned a hit, és ez azt jelenti, hogy képes vagy új módon látni Jézust. A hit lehetővé teszi, hogy megközelítsd őt, hogy igazán megértsd őt, hogy találkozz vele szíved legmélyén. Hittel felfedezheted őt két vagy több testvéred között, akik egyek az ő nevében, vagy az Egyházban, akiben tovább él.

Hited azok tanuságtételén alapszik, akik szemükkel látták Jézust. Ezt a tanuságtételt adták tovább századokon át. Akárhány évszázad múlt is azonban el, te mégsem távolodtál el Krisztustól és jelenlétének kegyelmétől. Jézus, mielőtt visszatért Atyjához, imádkozott övéiért, akiket a világban hagyott, és így megemlékezett rólad is: « Nemcsak értük könyörgök, hanem azokért is, akik szavukra hinni fognak bennem ».

« *Boldogok, akik nem látnak és mégis hisznek* ».

Jézusnak ezek a szavai felhívást jelentenek számodra, hogy ujítsd meg hitedet, hogy ne várj különleges jeleket vagy bizonyítékokat ahhoz, hogy a lelki életben előre tudj haladni, hogy ne kételkedj Krisztus jelenlétében saját életedben és a történelemben, akkor sem, ha úgy tűnik, hogy távol van.

Jézus azt akarja, hogy hagyatkozz rá élő hittel és bizalommal Isten gondviselésére. Azt akarja, hogy higgy az ő szeretetében, akkor is, ha nehéz helyzetben vagy és problémáid megoldása lehetetlennek tűnik.

« *Boldogok, akik nem látnak és mégis hisznek* ».

Jézusnak ezek a szavai végül meghívást is közvetítenek számodra, hogy ne zárkózz be szűk kis emberi logikádba és ne hagyd, hogy az emberi ész korlátai bezáruljanak körülötted. Meghívás ez arra, hogy elfogadj mindent, ami fölülmul téged, így a hit nagy igazságait, mint például Isten, Krisztus vagy a feltámadás titkát. Olyan titkok ezek, melyek meghaladják az emberi intelligencia képességeit és a tudomány hatáskörén kívül helyezkednek el.

Chiara Lubich

ELJUTOTTAM A KERESZTSÉG FELVÉTELÉHEZ

Egy Hollandiában élő indonéziai fiatal lány írja: « Mialatt a keresztség felvételére készültem, kísértésbe kerültem, hogy hagyjak mindent abba, ugyanis a keresztény vallás, melyet elhatározásom alapján követni akartam, olyan igazságokat mutatott fel, melyeknek nem volt szellemi gyökerük az én kultúrámban. Ezekben a pillanatokban az Élet Igéje élése segített meg engem, mert a szeretettől indíttatva, bensőmben lassanként egész életem megvilágosodott és egybehangolódott a hit titkaival.

Boldogan vettem fel a keresztséget, mert éreztem, hogy a kegyelem teljessége tölt el engem és rajtam keresztül egész népemet ».

L.S.

MÁS SZEMMEL

Mikor először olvastam el az Élet Igéje kommentárját « Boldogok... akik mégis hisznek » tetszett nekem, de úgy gondoltam, hogy nehéz ezt gyakorlatilag megvalósítani.

Akkoriban rossz napjaim voltak: elvesztettem lelki nyugalmamat, sok mindent nem tudtam megérteni, — elbátortalanodtam és kiábrándultnak éreztem magam. Az Élet Igéje kommentárja ott feküdt az éjjeliszekrényemen...

Több mint két hét telt el, amíg elhatároztam, hogy újra elolvasom; végülis nem tartottam helyesnek, hogy elutasítsam az Evangélium megélését. És megértettem, hogy nincs más hátra: szeretni kell mindig, mindenkit, saját növendékeimen kezdve, akik miatt gyakran elvesztem a türelmemet. Szeretnem kell a munkámat, amely minden nap teljes odaadást kíván.

Ilymódon lassan, szinte érszrevétlenül megbékéltem, nem

mintha a régi problémáim megoldódtak volna, de most már más szemmel néztem őket, — a szeretet szemével, amely nem tesz különbséget szomorú, vagy vídám események között.

F.B.

A BEOMLOTT HÍD

A hivatalban a titkárnő megbetegedett s két hónapra felvettek valakit helyette. A helyettessel rögtön rokonszenvesnek találtuk egymást. Az új titkárnő néhány éve ment férjhez, két gyereke van. Miközben együtt dolgoztunk, megtudtam tőle, hogy két hónapja beadta a válókeresetet; ebben az elhatározásában egy új « viszonya » is siettette. Fájdalommal vettem ezt tudomásul és úgy éreztem magam, mint aki tehetetlenül vergődik egy olyan helyzetben, amelyen nem tud segíteni... De imádkozni tudtam érte, Istenre bízva őt és kérve az Ő segítségét.

A munkában is igyekeztem úgy megélni minden pillanatot, hogy minél többet segíthessek neki. Egyszer aztán alkalom nyílt arra, hogy teljesen őszintén, nyíltan beszélgessünk. Megmondtam neki, hogy bár megértem, de nem tudom osztani gondolkodásmódját. Talán mégis el lehetne kerülni a válást s ebben én is segítségére lehetnék.

Felháborodottan elutasított. Ugy éreztem, mintha a kettőnk kapcsolatát jelképező híd összeomlott volna; de folytattam a munkát, mintha mi sem történt volna. Éreztem, hogy a lényeg mégis az, hogy továbbra is szeressem őt, ahogyan eddig is tettem és vele együtt szenvedjek.

Néhány nap múlva a helyettes titkárnő nem jött hivatalba. Visszatérte előtt viszont nekem kellett elutaznom. Közben multak a hetek.

Amikor újból hivatalba mentem, együtt ebédeltünk. Beszélt magáról, saját problémáiról: « Sokat gondolkodtam és beláttam, hogy a válásommal nagy hibát követhettem volna el. » Elhatározta, hogy visszatér férjéhez.

Jóidő múltán, mikor helyettesítő munkája már rég végetért, véletlenül az utcán találkoztam vele... Én már szinte meg is feledkeztem róla. Ő azonban rögtön megállított: « Köszönöm amit akkor mondott nekem. Maga volt az egyetlen, aki nem beszélt rá, hogy váljak el a férjemtől ».

Szinte kézzel tudtam érinteni azt az igazságot, hogy nem az számít, mennyi időt töltünk el egy emberrel, hanem az, hogy mennyi szeretetet adunk neki.

Christiane
(Franciaország)

TANULJUNK MEG JÓL ÉLNI

Mióta felfedeztem az Élet Igéjét és szokásommá vált meghallgatni, megismerni és megélni azt, sokkal biztosabbnak érzem magam. Nem habozok már annyit, ha döntenem kell, mert benső erőt érzek magamban.

Eközben azonban sok fájdalmas csapás ért. Fiam, három évi házasság és egy gyerekük születése után megbetegedett és súlyos operáción esett át. Különböző komplikációk léptek fel s ezek következtében megbénult mindkét karja. Az elkövetkező évek sok nehézséget hoztak. Míg aztán egy nap fiam felesége felkeresett és azt mondta: « Nem bírom tovább, elmegyek! »

Azt hittem akkor, hogy minden összeomlik körülöttem. Elsősorban a gyerekre gondoltam, aki anya nélkül nőne fel és fiamat féltettem, aki éppen akkor, amikor legnagyobb szüksége lenne ápolásra, bátorításra, hogy tovább éljen, — egyedül marad.

Elmentem otthonról, kint esett az eső. A régi bizonytalanság és félelemérzés újra erőt vett rajtam. Ebben a pillanatban egy belső hang megszólalt: « Én vagyok az, ne félj! »

A következő vasárnap meghallgattam az Élet Igéje magyarázatát; velem volt kisunokám is, aki mellettem hallgatta. Mindketten elhatároztuk, hogy jól fogjuk eltölteni a napot. Este unokám, alig hogy hazatért barátaitól, a nyakamba ugrott és megkérdezte: « Jó voltál ma, nagymama? » Feleletet se várva folytatta: « Tudod nagymama, ahányszor csak hívott a papa, mindig odamentem hozzá. És aztán mindent megettem, ami csak a tányéromon volt, még ha nem is ízlett. És aztán még azt is hagytam, hogy a barátaim azt a játékot játsszák, amit ők akarnak » — « Mindig? » — kérdeztem némi csodálkozással, hiszen ismertem a természetét s tudtam, hogy ilyenkor erőt kell vennie magán. Egy pillanatnyi csend után hozzátette: « Nem, nem mindig. Kétszer nem tettem meg ».

Elszégyelltem magam, hogy ő ilyen jól élte meg a napját, mindig őrködve azon, hogy minden erejével a jót akarja.

Az évek múltával férjem is elkezdte az Élet Igéjét olvasni; lányom is, akinek nagyon nehéz élete volt, követte apja példáját. Az Élet Igéje családunk számára az a hang lett amely segít az értékek újra felfedezésében.

A kommentárt odaadtam fiamnak is, akinek azonban Isten továbbra is megoldatlan probléma marad. És elküldöm fiam feleségének is, attól a naptól kezdve, melyen a gyerek kezében találta és hirtelen megkérdezte: mi az? És ezt a választ kapta: « Arra való, hogy megtanuljunk jól élni ».

Laura
(Németország)

MEGOLDHATATLAN PROBLÉMA?

Panelházban lakunk. Mivel három kisgyermekem van, gyakran lemegyek velük a játszótérre, a homokozóba, hadd játsszanak a szabad levegőn. Itt más anyákkal találkozom és beszélgetünk. Különös rokonszenvet éreztem egy algériai fiatalasszony iránt, akinek két kisgyereke van. Egy kétéves kislány és egy nyolc hónapos fiucska. Jól megértjük egymást, gyakran vagyunk együtt. Meglehetősen küzdelmes az élete, egyedül érzi magát és azt hiszem jól esik neki, ha elbeszélgethet valakivel. Szükség esetén kölcsönadunk egymásnak gyerekholmit, ezt-azt.

Egyik legnagyobb problémája a szűk lakás. Többször próbált nagyobb lakást szerezni, de mindig akadnak nála sürgősebb és súlyosabb esetek, így az ő kérvénye eltemetődik az akták alatt.

Egy nap nagyon levertnek találtam; észrevette, hogy másállapotban van és abortálni akart. Első szavam egy anya kiáltása volt: « Oh nem, ez lehetetlen! » Aztán megértettem az ő aggodalmát, problémáit és már nem tudtam mit mondani. Csak annyit kérdeztem, mit szól hozzá a férje. Férje, mint mondta, szabadon hagyta dönteni. Igyekeztem kétségbeesésében vigasztalni, de nem erőltettem a dolgot, nehogy még rontsam a helyzetét.

Nehéz szívvel mentem haza, mert tudtam, nem tehetek semmit. Ahogy férjem hazaérkezett, rögtön beszámoltam neki az esetről. Mindjárt ezt mondta: « Segíteni kell rajta. Vannak ismerőseim a városnál, telefonálok nekik, hogy adjanak azonnal nagyobb lakást az asszonynak. Menj át hozzá és mondd meg, mi igazán segíteni akarunk rajta és barátságunkkal mindig támogatni fogjuk ».

Átmentem az algériai asszonyhoz, de előbb jól meggondoltam, hogy mit mondjak neki. Máris erősebbnek éreztem magam, mert már ketten voltunk, akik megosztottuk vele gondjait. Meglepődött, hogy máris lát megint. Meghallgatott, majd újra felsorolta problémáit, de hozzátette: « Igaz, ha tényleg nagyobb lakásba költözhetnénk, azt hiszem, megtarthatnám a gyereket. De maga is láthatja, ilyen körülmények között ez lehetetlen ».

Ekkor beszélni kezdtem saját életemről; még ha nem is könnyű egymásután három gyereket a világra hozni, sokkal több öröm van velük, mint amennyi a gond!

Éreztem, hogy az asszony görcsös aggodalma kezd felengedni. Meghatottan átölelt és búcsúzóul megvallotta nekem: « Tudja, a mi vallásunk szerint, ha megfogant egy gyerek, azt többé nem szabad elvetélni ».

A következő napokban a városházán férjemmel mindent megtettünk a nagyobb lakás ügyében. Még ha kilátástalannak is látszott a dolog, hinni akartunk Isten szeretetében és Őrá bíztunk mindent. Az Ő Igéje tartotta bennünk a lelket a legnehezebb pillanatokban is.

A fiatalasszonyt barátságunkkal hozzásegítettük ahhoz, hogy elhatározza, megtartja a gyereket. Mi is nagyon örültünk neki. Pár nap mulva hivatalos értesítést kaptunk a várostól, mely szerint a gyerek megszületése előtt nagyobb lakást utalnak ki a kérvényező családnak.

Odile
(Franciaország)

KRISZTUSBAN SZÜLETETT

Paullal együtt részvettem egy ifjúsági csoport találkozóján, melyen az e havi Élet Igéjét olvasták fel: « Boldogok, akik nem látnak, mégis hisznek... » A találkozó végeztével megtudtuk, hogy Paul apját szívrohammal kórházba szállították. Taxiba ültünk, hogy rögtön odamenjünk. Hong Kongon keresztülmenve, Paul sokmindent elmesélt apjáról, elmondta, milyen becsületes, egyenes jellem s neki köszönheti, hogy embert faragott belőle. Amikor 1968-ban Paul azt kérte, hogy a Focolari mozgalomba lépve Istent követhesse, apja, bár nem volt megkeresztelve, beleegyezését adta. Egy ilyen becsületes, mélyen gondolkodó

ember eljuthat utolsó órájához anélkül, hogy megismerje a kinyilatkoztatás világosságának teljességét? Az Élet Igéje megerősítette lelkünket: hinnünk kell.

A kórház zsúfolásig tele volt betegekkel. Paul apját közvetlen az egyik kórterem ajtaja mögött találtuk, amint az ápolónő a folyosón elhelyezett műszeren ellenőrizte a szívműködést, amely javuló tendenciát mutatott. A beteg mellett ott volt Paul egyik nővére is. Az apja megörült, amikor engem meglátott, de azt mondta: « Miért fáradt ide miattam? » — « Pault úgy szeretem, mint testvéremet, Önnek tehát bizonyos fokig fia vagyok » — ezt feleltem. Paul megmondta apjának, hogy én katolikus pap vagyok. Erre az apa: « Meg szeretnék keresztelkedni ». Azt válaszoltam, hogy erre még van idő, majd ha jobban lesz, rendezünk egy igazi szertartást. Az apja azonban erősködött: « Most akarok megkeresztelkedni » — Paullal zsebkendőt és egy kis törülközőt terítettünk apja vállára. Majd kezemben egy pohár vízzel, megkérdeztem tőle: « Milyen nevet akarsz felvenni a keresztségben? » — « Mario » — felelte. Lassan ejtve a szavakat, hogy az apa jól megértse, ezt mondtam: « Mario, megkeresztellek az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében ».

Mario boldogan fordult hozzánk: « Most menjetek, mert számotokra az idő aranyat ér ». Paullal együtt megigértük, hogy nemsokára visszajövünk. « Közben misét mondok és utána elhozom neked az Oltáriszentséget, magát Jézust ».

Mise alatt erősen éreztük Mario jelenlétét « aki meghalt és ujjászületett Krisztusban ». Mikor visszatértünk a kórházba, az orvos elénk jött és azt mondta Paulnak: « Tíz perccel ezelőtt meghalt az apja. » Ránézek Paulra. Nyugodtan fogadja a hírt. Emlékeztetem az imádságra, melyet épp az imént a mise végén mondtam: « Atyám, készítsd elő az örök boldogságra azokat, akik megújultak a keresztségben ».

Philip
(Hong Kong)

A MÉRTÉK UTÁN KÉSZÜLT KABÁT

Az üzletbe a napokban betért egy idős hölgy, akin csak egy könnyű esőköpeny volt. Azt mondta, nincs télikabátja. Tudtam, hogy a raktáron van három télikabát, de egyik se az ő mérete. Nem bírtam ebbe belenyugodni, ezért Jézus nevében teljes bi-

zalommal az Atyához fordultam és kértem, segítse meg ezt az asszonyt. Nemsokkal ezután bejött az üzletbe egy vevő, aki észrevette, hogy valami nyomja a lelkem. Megkérdezte, mi bajom van. Rögtön felajánlotta, hogy otthon még megvan anyjának teljesen új télikabátja, melyet közbejött halála miatt soha nem viselhetett. Miközben hazament a kabátért, nekem sikerült megtalálnom az asszonyt. Feladtuk rá a télikabátot, mely olyan jól állt neki, mintha mérték után csinálták volna.

M.B.

A SÁL

« Hegyeket elmozdítani » — ilyen ez a hónap! Újra elmentem a plébániára, ahol ostoba pletykák miatt már rég nem jártam. Fel akartam venni a kapcsolatot valakivel, akinek már jóideje nem köszöntem. Bár mise alatt épp mellettem ült, nem adta jelét, hogy megismert volna. A szertartás végén köszönteni akartam, de elment, anélkül hogy rámnézett volna. Szerencsére a padon felejtette a sálját. Visszahívtam és odaadtam neki. Hónapok óta elsőízben beszélgettünk, mindkettőnk nagy örömére.

P.S.

CATANDUANESBEN

Marina egy Catanduanes nevű kietlen, szegény szigeten lakik a Fülöp-szigetek közepetáján. A Manila-i mozgalom keretében ő is elkezdett tapasztalatokat gyűjteni az Élet Igéjével kapcsolatban. Csoportot alakítottak a sziget asszonyaiból, hogy együtt éljék az Élet Igéjét. Erről az élményéről számolt be nekünk:

« Egy borzalmas tájfun néhány óra leforgása alatt mindenünket elpusztította, a kókuszfákat és mindent, ami kenyeret adott nekünk. Földönfutókká lettünk, beteg gyerekekkel, gyógyszer nélkül. Megtudtam, hogy éppen február 15-én, kislányom születésnapján hozzák ide a Szűzanya képét. Nagyon örültünk, de ugyanakkor szégyenkeztem, hogy nem tudjuk vendégül látni azokat, akik majd a rózsafüzért együtt imádkozzák velünk. Az Élet Igéje megtanított arra, hogy ne aggodalmaskodjam. Igyekeztem mindent úgy tenni, ahogyan azt Isten kívánja tőlem, Jézusra bízva magam. Február 13-án, pontosan két nappal az ünnep

előtt, postán pénz érkezett a manilai közösségtől, akik értesültek a helyzetünkről. A szeretet a legjobb pillanatban érkezett. Most tapasztaltuk, hogy a szeretet az a valóság, amely egyesít bennünket ».

G.V.
(Manila)

13

AZ « ÚJ » PARANCSOLAT

« Uj parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást! (Jn 13,34-35).

Talán te is szeretnéd tudni, hogy mikor mondta ezt Jézus. Akkor beszélt így, amikor szenvedése megkezdésére készült. Búcsúbeszédet mond, mely egyben végrendelete is. Ebből valók ezek a szavak.

Gondolhatod, hogy éppen ezért milyen fontosak.

Az emberek nem felejtik el soha azt, amit apjuk halálos ágyán mondott. Mennyire így kell akkor lennie ennek Isten szavaival. Vedd tehát te is komolyan Jézus szavait és próbáljuk meg együtt mélyebben megérteni, hogy mit is akar mondani.

« *Uj parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást!* »

Jézus a halálra készül, és amit mond, abból lehet érezni, hogy ez hamarosan be fog következni. Küszöbön álló távozása ugyanis mindenek előtt egy probléma megoldását teszi szükségessé. Hogyan maradhatna itt az övéi között, hogy vihetné előbbre az Egyházat?

Hiszen tudod, hogy Jézus jelen van a szentségekben. Igy például megjelenik a szentmisében az eucharisztiában.

Jézus megjelenik azonban ott is, ahol élik a kölcsönös szeretetet, megvalósul Jézus jelenléte, és érezteti hatását. Az ilyen közösségen keresztül Jézus továbbra is közölheti magát a világgal, és továbbra is befolyást gyakorolhat rá.

Mi a véleményed? Nem csodálatos ez? Nem támad fel benned a vágy, hogy azonnal elkezd élni ezt a szeretetet a többi kereszténnyel, felebarátaiddal együtt?

János evangélista írja le ezeket a szavakat. Az ő számára a szeretet parancsa az Egyház elsőszámú, legfontosabb parancso-

lata, hiszen az Egyház hivatása éppen az, hogy kommunio, közösség, egység legyen.

« *Uj parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást!* »

Jézus rögtön ezután így szólt: « Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt ». Ha Jézus tanitványai igazi megkülönböztető jegyét akarod keresni, ha tudni akarod, milyen jelről lehet megismerni őket, csakis a kölcsönös szeretet megélésében kell ezt megtalálnod. A keresztények e jelről ismerik meg egymást. És ha ez hiányzik, a világ nem fogja többé az Egyházban felfedezni Jézust.

« *Uj parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást!* »

A kölcsönös szeretet egységet teremt. De mire képes az egység? « ... Legyenek mindnyájan egyek — teszi még hozzá Jézus — hogy a világ higgyen... » Az egység Jézus jelenlétét tanusítva magával ragadja a világot, hogy kövesse Őt. Őbenne hisz a világ, ha az egységgel, s az egymás iránti szeretettel szembesül.

« *Uj parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást!* »

Ugyanebben a búcsúbeszédben Jézus « magáénak » vallja ezt a parancsot. Az Övé, tehát különösen kedves a szemében.

Nem úgy kell értelmezned, mintha csak egyszerűen egy lenne a sok szabály, rendelkezés, parancs közül. Jézus itt egyfajta életmódra utal, azt akarja mondani, hogy erre állítsd be létedet. Valóban, az első keresztények erre a parancsra alapították életüket. Péter mondta: « Mindenekelőtt tartsatok ki egymás odaadó szeretetében » (1 Pt 4,8).

Mielőtt dolgozni, tanulni kezdenél, mielőtt misére mennél, mielőtt bármibe belekezdenél, bizonyosodj meg affelől, hogy kölcsönös szeretet uralkodik-e közted és a veled élők között. Ezen az alapon mindennek értéke van. Enélkül az alap nélkül semmi sem tetsző Istennek.

« *Uj parancsot adok nektek: Szeressétek egymást! Amint én szerettelek benneteket, úgy szeressétek ti is egymást!* »

Jézus még azt is mondja neked, hogy ez a parancs « új ». « Új parancsot adok nektek ».

Mit jelent ez? Talán eddig nem ismerték ezt a parancsot?

Nem. « Új » azt jelenti, hogy az « új időknek » szól.

Miről van tehát szó?

Gondold meg. Jézus meghalt értünk. Tehát egészen a legvégsőkig szeretett bennünket. De milyen szeretet volt az övé? Biztosan nem olyan, amilyen a mienk. Az ő szeretete « isteni » szeretet volt, és az ma is. Azt mondja: « Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket. » Ugyanazzal a szeretettel szeret tehát bennünket, mellyel Ő és az Atya szeretik egymást.

És ugyanazzal a szeretettel kell nekünk is szeretnünk egymást, hogy megvalósithassuk az « új » parancsot.

Ilyen szeretettel azonban, mint ember, nem rendelkezhetsz. Boldog lehetsz azonban, mert részesedsz benne, mint keresztény. De ki az, aki megajándékoz vele? A Szentlélek önti lelkedbe és minden hivő lelkébe.

Van még egy hasonlóság az Atya, a Fiú és köztünk, keresztények között. Éppen azért, mert mindannyian ennek az isteni szeretetnek vagyunk részesei. Ez a szeretet az, amelyik bekapcsol bennünket a Szentháromság életébe. Ez a szeretet az, amelyik Isten fiaivá tesz bennünket.

Mint valami nagy áramkör, ez a szeretet köti össze a mennyet és a földet. Ez a szeretet emeli a keresztény közösséget Isten magaslatára, és ez hozza le az isteni valóságot a földre, oda, ahol a hivők szeretik egymást.

Mi a véleményed? Nem istenien szép mindez? Nem gondolod, hogy rendkívüli módon lenyügöző a keresztény élet?

Chiara Lubich

ELLENŐRIZNI

A minap azzal a kollégámmal találkoztam, akinek minden hónapban rendszerint átadom az Élet Igéjét. Megvallja élete problémáit: ő maga református, felesége nem hivő, állandó meg nem értés, kapcsolat hiánya van közöttük, különböző az életfelfogásuk. « Nem bírtam tovább — mondja — összecsomagoltam és elköltöztem egy hotelba. Tiz napig kínlódtam így. Nem tudtam, mihez kezdjek. Már azon a ponton voltam, hogy veszem a kabátom és felkeresem önt, az egyetlen személyt, akiről azt gondoltam, segíteni tudna rajtam. Féltem az igazságtól, hogy másoktól is halljam; aztán megéreztem, hogy nincs jogom másokra hárítani a felelősséget. Alapjában véve nagyon jól tudtam, mit kell cselekednem. Visszaültem hát és kezembe vettem az Élet Igéje utolsó kommentárját, ahol ezt olvastam: « Ellenőrizzed, van-e közted s a veled élők között kölcsönös szeretet. Ha igen, akkor ezen az alapon mindennek van értéke. Enélkül az alap nélkül Istennek semmi sem tetsző ».

Nehéz ezt elfogadni, de világos, hogy ezt kell tennem. Most ismét feleségem mellett élek; nem mindig könnyű, de visszanyertem lelki békémet és képes vagyok újra szembenézni az élettel ».

G.H.
(Hollandia)

A LEGSZEGÉNYEBB

E. tisztelendő atya elmondja az általa vezetett közösség egyik élményét:

« Plébániánk szép ajándékot mondhat magáénak: egy hét tagú vietnami családot. Már hosszú ideje vártuk őket.

A plébániai közösség jótékonysága lendületesen nyilvánult meg, amikor egyre több adomány érkezett. Ötszobás szép lakást rendeztek be a menekültek számára. A Karitásztól is kijöttek megnézni és megjegyezték: « Valóságos királyi lakosztállyal várják a menekülteket. Biztosak vagyunk benne, hogy jól fogják itt érezni magukat ».

Ebben a jótékonysági versengésben olyan emberek is résztvettek, akik nem járnak rendszeresen a plébániára, vagy egyenesen nem is vallásosak. Kézzel tapinthatóan éreztük a jótékonyság és felebaráti szeretet csodáit.

Minél szorosabb kapcsolat alakult ki közöttünk, annál fényesebben ragyogott a világosság: minden probléma megoldódott.

Személyesen is átéltem egy csodálatos élményt. Mivel munkát kerestünk két vietnami menekültnek, elkísértem őket könnyűfémipari gyárakba, a személyzeti osztályra. Előre elhatároztam magamban, hogy szeretettel fogok viseltetni mind a munkát keresők, mind a munkaadók irányában. Kezdeti nehézségek után mindketten el tudtak helyezkedni.

Délután vissza kellett mennem, most már egyedül, a személyzeti főnökhöz. Kezét nyújtotta, majd őszintén kiöntve lelkét, elpanaszolta fájdalmas családi helyzetét... Akkor ébredtem rá, hogy ő az igazi szegény, szegényebb a vietnami menekülteknél is ».

LEGALÁBB EGY-KÉT SZÓVAL...

Múlt éjjel veszekedtem férjemmel. Mint már annyiszor, most se lehetett vele józanul beszélni. Erőszakos ember. Szeretem őt, van egy hétéves fiúnk, de vannak pillanatok, amikor nagyon nehéz, — sőt lehetetlen — mindenekfelett szeretnem őt, odaadó szeretettel, ahogyan alapjában véve egy igaz kereszténynek kellene tennie felebarátjával, sőt még ellenségével is. De térjünk vissza a valósághoz: a legnagyobb megaláztatás az volt, hogy férjem végül még meg is vert.

Másnap a kékes-lilás ütésnyomokat látva sírásra fakadtam (de igazában azért voltam kétségbeesve, hogy férjem miattam ragadtatta el magát). Ekkor lépett be a szobába fiam, Matthew. Rámnézett: « Anyu, emlékszel, hogy azt mondtad, ha az iskolában megüt egy társam, meg kell bocsátanom neki? » — « Igen » — válaszoltam, de nem hagytam abba a sírást. Elpanaszoltam, hogy apja egy lehetetlen ember, ezt ő még nem értheti meg.

A következő nap fiam ujrakezdte: « Anyu, nem tetted meg, amit tegnap megbeszéltünk; megint nem válaszoltál papának, amikor szólt hozzád ». Ekkor megkérdeztem: « Adj tanácsot, szerinted mit tehetnék? » És Matthew erre azt mondta: « Ha papa beszél hozzád, válaszolj neki legalább egy-két szóval ». Megkíséreltem. Fiam megértő magatartása erőt adott ahhoz, hogy megtegyem.

Úgy éreztem, hogy ujjászülettem és végre sikerült régi énemet levetnem. Meg tudtam bocsátani férjemnek és a magam részéről is bocsánatot kértem tőle.

J.W.
(Ausztrália)

RÁDIÓ DOUALA

Jean, a Douala-i Gen ifjúsági mozgalom tagja, iskolából hazafelé menet meglátott az árokban egy sebesült, ájult embert. Ösztöne azt súgta, hogy szaladjon el, mert — azt gondolta — ha odamegy, a végén még bajba keveredik, esetleg őt vádolják be. Tett is pár lépést, hogy elmenjen, de aztán eszébe jutott a mondat: « Amit legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek ». Rögtön visszafordult, felsegítette a földről a sebesültet és taxit hívott. A taxis segítségével beültette az embert az autóba, maga is beszállt, hogy a legközelebbi kórházba kisérje. A taxi vezetője megkérdezte: « A bátyád? » « Nem ». « Akkor miért kiséred el ezt az embert a kórházba? » « Jézusért teszem » — válaszolt a fiú. A taxisofőr erre némán vezetett tovább, majd segített bevinni az embert a kórházba. Végül nem fogadott el semmit a fuvarért és elment.

Az elsősegélyt nyújtó orvos levette a sebesült ingét és odaadta Jeannak. Ebben a pillanatban az ing zsebéből kiesett valami a földre. Egy pénzzel teli boríték volt. Jean kísértésbe jött, hogy felvegye és elmenjen. De azt mondta magában: ha Jézust láttam eddig ebben az emberben, most nem lophatom meg. Leült hát egy székre és megvárta, míg az orvos végez. Amikor a sebesült magához tért, első dolga volt, hogy az ingét keresse. Jean rögtön megértette, mit akar és odaadta neki a borítékot a pénzzel. A férfi megköszönte, Jean meg hazament.

Egy hét múlva Jeanra az utcán maláriaroham jött rá: útközben érezte, hogy besötétül előtte a világ s úgy fájt a feje, hogy

majd elájult. Nem volt képes tovább menni. Intett egy taxinak, hogy kórházba vitesse magát, de az nem állt meg. Ekkor egy kocsi hirtelen lefékezett mellette. « Nem ismersz meg? » — kérdezte a vezető. — « Nem emlékszel, hogy felsegítettél az árokból és kórházba vittél, mikor leütöttek, hogy elrabolják pénzemet? Az általad megőrzött pénzen vettem ezt az autót, mellyel most kórházba kísérhetlek téged ».

Az orvos első szava ez volt Jeanhoz: « Ha csak egy kicsit is késlekedsz, valószínűleg már nem lehetett volna segíteni rajtad ».

* * *

Jean esetét kommentálva Rádió Douala a vallási rovatban megjegyezte, hogy sokan élnek át hasonló tapasztalatokat, melyek az « új parancs » szerint élő keresztények mindennapjainak részét képezik. Olyan tapasztalatok ezek, melyek hozzájárulnak gondolkodásmódunk átalakításához és egy olyan világ építéséhez, melyet az Evangélium termékenyít meg.

M.L.
(Kamerun)

MESSZIRŐL JÖTT

Miséről jövet találkoztam egy asszonnyal, aki kis gyermekét az orvosi rendelőbe hozta. Messziről jött s itt nem ismert senkit, nem tudta hol szálljon meg éjjelre. Meghívtam magamhoz; két napig maradt nálam. Jó alkalom volt ez arra, hogy hűséges maradjak az Igéhez.

Egyszer aztán nekem is el kellett mennem egy faluba, ahol nem ismertem senkit, de az ottani keresztények minden további nélkül befogadtak és vendégül láttak.

M.A.
(Afrika)

PÁR LÉPÉS ELŐRE, JÓ IRÁNYBAN

Egy idő óta csak saját problémáimmal törődtem. Feleségemre hagytam, hogy ő tartsa fönn a kapcsolatot ismerőseimmel, mentsen ki társadalmi elkötelezettségeim alól, nagy elfoglaltsá-

gomra hivatkozva. De éppen ezidőtájt feleségemnek egy egész hétig tanítania kellett a szomszéd faluban, így rendesen csak estefelé ért haza.

A legjobbkor jött meg az új Élet Igéje, hogy ráébresszen kötelességemre! Könnyen megfeledkeztem arról, hogy családunkból mások felé is nyitva álló kis szeretetközösséget kell alakítani. Elmondhatom, hogy most mindent újrakezdtem. Én látom el a gyerekeket, én válaszolok, ha csöng a telefon és eleget teszek minden kötelezettségünknek. Örültem, hogy rá tudtam bízni néhány elintéznivalót tízéves, nagyobbik fiúnkra, — elég volt emlékeztetnem arra, hogy anyja és magam is, mennyi mindent tettünk ebben a hónapban.

Meggyőződtem, hogy bárki felismerheti a keresztényeket arról, miként élik meg a szeretet parancsát.

R.B.

ELFOGADNI GYARLÓSÁGUNKAT

Megtudtam valamit egy rendtársnőmről, ami zavart keltett lelkemben s ezért meg akartam szakítani vele minden kapcsolatot. De aztán megvizsgáltam lelkiismeretemet: miért viselkedem így? Nincs erre semmi alapos okom. Azért háborodtam fel, mert rendtársnőm gyarlósága miatt kénytelen voltam beismerni saját magam és minden rendtársnőm esendőségét... sőt minden keresztényét, minden emberét... Jézus pedig úgy szeretett minket, hogy magára vállalta minden bűnünket, emberi gyarlóságunkat, hogy mindezt szeretetté alakítsa át: Ő, aki Isten, meg tudta ezt tenni. Ez az egyetlen út az életben is, nincs más lehetőség. A mi szerzetesi életünknek akkor van értelme — gondoltam, — ha hiszek abban, hogy úgy szeretve, ahogyan Ő szeretett minket, beismert bűneink és gyarlóságunk romjaira fel tudjuk építeni a Vele való egységet. E közösségnek az általa végbevitt Megváltás jelképének kell lennie. A feltámadott Krisztus jelképe, aki az egymást szerető keresztények között él; ellentmondás lenne azt állítani, hogy én, vagy rendtársnőim másoknál jobbak vagyunk. Aztán meg Jézus mindig szeretett engem, akkor is, amikor nem érdemeltem meg. Elszégyelltem magam és elhatároztam, hogy minden hibájával és gyengeségével együtt ezentúl szeretni fogom rendtársnőmet.

Összetalálkoztam vele s mindjárt ki is tudtam mutatni sze-

retetemet, szívességet téve neki. Boldogan fogadta, nem volt más vágya, mint hogy ő is úgy szeressen, ahogyan Jézus szeretett bennünket.

A. nővér
(Afrika)

14

NAGYON SZERETNI

« Bocsánatot nyert sok bűne, mert nagyon szeretett » (Lk 7, 47).

Megtapasztaltad már, hogy milyen az, amikor az ember megszabadul a bűneitől egy gyóntatószékben? Talán nagyon nehezére esik, de utána boldognak, könnyűnek és szabadnak érzi magát mint a madár és szeretne végtelenül szeretni, szeretni, szeretni. Szeretni Istent és soha többé meg nem bántani és szeretni felebarátainkat.

Ha így van, akkor megéreztél magadban valamit abból, ami végbement annak a bűnös nőnek a szívében.

Délelőtt volt. Minden valószínűség szerint hallotta Jézust beszélni egy zsinagógában vagy a falu valamelyik terén. Miről beszélhetett? Hirdette Isten országát, ahol bocsánatot nyerhet minden bűnös.

Mélyen felkavarta őt Isten szeretete, hiszen annyira személyesen érintette meg és a vele való egységre hívta őt.

Elindult, hogy felkeresse Jézust. Tudta, hogy egy farizeus, Simon házában ebédel, ezért odasietett. Megállt Jézus mellett és könnyeivel kezdte öntözni annak lábát, majd saját hajával letörölte és bekente egy alabástrom edényből vett illatos olajjal.

« *Bocsánatot nyert sok bűne, mert nagyon szeretett* ».

A bűnös asszony magatartása mély hálát fejez ki. Az Evangélium azt mondja: « nagyon szeretett ».

Meg van róla győződve, hogy Jézusban megtalálta a szabadulást. Az illatszer a tisztelet jele, amikor pedig megcsókolja lábát, ezzel azt akarja mondani: megmentetted az életemet.

Nem törődik azzal, hogy meglátják a haját, ami egy keleti nő számára szégyen. Neki ez nem fontos.

A farizeus Simon természetesen nem érti sem őt, sem Jézust. A törvény szerint tilos az érintkezés a bűnösökkel.

Jézus tehát megmagyarázza neki a két adósról szóló példabeszédben, hogy az szeret jobban, akinek többet engedtek el.

« *Bocsánatot nyert sok bűne, mert nagyon szeretett* ».

Jézus így helybenhagyja a bűnös nő viselkedését. Van azonban olyan mondanivalója is, ami személyesen Simonnak szól: « Betértem házadba, s nem adtál vizet a lábamra. Ez a könnyeivel áztatta és a hajával törölte meg ».

Simon, aki elhanyagolta a vendégszeretetnek ezeket a megnyilvánulásait, igaznak véli önmagát, mert betartja a törvényt. Mégis hiányzik belőle mindaz, ami ebben az asszonyban megvan: a hála és a szeretet. Simon nem tapasztalta meg ezt a magával ragadó élményt: nem érezte azt, hogy a megbocsájtó Isten megszabadítja őt és nem érez különös szeretetet Jézus iránt sem. Nem veszi észre sem azt, hogy neki is meg kell térnie, sem azt, hogy a bocsánatot nyert bűnös nő közel van Istenhez.

« *Bocsánatot nyert sok bűne, mert nagyon szeretett* ».

Van aki csak úgy értelmezi ezeket a szavakat, hogy mivel nagyon szeretett, sokat engedtek el neki. Ebben a történetben azonban az asszony szeretete az elnyert bocsánat következménye. Hálája annak a jele, hogy sok bűnt engedtek el neki. Jézus is azt mondja: « Akinek keveset bocsátanak meg, kevésbé szeret ».

Nem így van ez velünk is?

Éppen azért, mert megtapasztaljuk Isten szeretetét, aki megbocsájtásával elsőként közeledik felénk, éppen azért van erőnk nekünk is szeretni és újra kezdeni.

« *Bocsánatot nyert sok bűne, mert nagyon szeretett* ».

« Nagyon szeretett ». Amikor a bűnös nő látja, hogy Isten szereti őt, ő is elkezd szeretni. Ezzel megtestesítője és modellje a keresztény embernek, akinek a kötelességeit a szeretetben lehet összefoglalni: szeretni Istent és a felebarátot.

A bűnös nőnek ez a megtérése Istenhez, az ő szeretetéhez nem csupán egy kivételes eset, mely legfeljebb a nagy konvertiták életében fordul elő. Nem. Ez a tanítás mindenkinek szól. Isten nem távolodik el a bűnöstől, ahogy a farizeus Simon gondolta, hanem keresésére indul mindannak, ami elveszett. Különösen azok felé fordul szíve, akiknek legnagyobb szükségük van az irgalomra. Ezért vádolják Jézust is azzal, hogy « vámosok és bűnösök barátja ».

Ezzel a szeretettel ébreszt Isten szeretetet az emberben, ezzel teremt kapcsolatot közte és az ember között. Élő, személyes és nem merev, rideg kapcsolatot. Ez az Istenhez fűződő viszony a feltétele annak, hogy kereszténynek hívhassanak bennünket.

Chiara Lubich

A GYÖNGYSZEM

Szolgálatban vagyok. A rendőrség értesít, hogy az éjszaka folyamán letartóztattak egy 18 éves fiút. Nyolc nap alatt hat motorkerékpárt lopott. Ez alkalommal tetten érték. Kérdik, mik a további utasítások.

Nehéz napom van; a fiú neve nem szerepel a nyilvántartott bűnözők között.

Habozok, mérlegelem az ügyet, majd végül üzenek, hogy vezessék elő. A vizsgálat lezárult. Az a szándékom, hogy haladék nélkül, már holnap ítéletet mondjanak felette. Lehet, hogy ez a gyors ügyintézés megfékezi a többi bűnözőt is.

Amikor azonban nyílik az ajtó és a rendőrök behozzák hivatali szobámba a fiút, majdnem egy gyereket látok magam előtt, aki reszket félelmében. A tervbevett kihallgatás beszélgetéssé alakul át, mely eleinte nehezen indul, mert ő fél, én meg nem akarok még jobban ráijeszteni.

Lassanként mond néhány szót, mely sok szenvedésről árulkodik. Talált gyerek volt s azok, akik felnevelték, ma már öregek és különváltan élnek. A fiú mai napig se találta meg önmagát.

A katonaságnál önkéntesként szolgált s a polgári életbe visszatérve kilátástalanság fogadta. A munkáját nem szereti, barátai nincsenek.

Nyomasztólag tud hallgatni.

Hogy miért lopott? Nincs rá logikus magyarázata, mintha pillanatnyi belső válság kényszere alatt tette volna.

Ezekután nem lehet elhamarkodott ítéletet mondani felette. Elsősorban meg kell kisérelni a belső válságot föloldani. De hogyan? Tizennyolc éves, már nagykorú, nem lehet nevelőkre

bízni, akik mostantól kezdve figyelemmel kísérnék. Igy hagyni? Szó sem lehet róla! De mit mondhatnék, aminek hasznát venné?

Csendben nézem a fiút, hivatásom által felállított korlátokon túl szeretetet érzek iránta. Eszembejut egy XX. századi példabeszéd, amit nemrég olvastam valahol. Megkérdem: « Elmondhatok egy történetet? » A fiú meglepődik. « Tudja-e, hogyan születik egy gyöngyszem? A tenger fenekén egy homokszem behatol a kagylóba és fájdalmat okoz neki. A kagyló könnycseppjei lassan egy kis gyöngyöt formálnak. Múlik az idő. Végül a kagylóból semmi se marad. De a helyén ott van a csodálatosan szép gyöngyszem... Ez az élet története. Igy leszünk mi emberek ».

A fiú figyelmesen végighallgatott. Majd a jövőjéről beszélünk. Bizalmon alapuló egyezséget ajánlok fel neki: egy év múlva fognak ítélkezni felette, addig saját felelősségére új életet kezdhet. Soha nem merte volna hinni, hogy lehetséges ez a megoldás. Hívom, ha van kedve, keressen fel máskor is. E szavakkal búcsúzik: « Azt hiszem, tényleg el fogok jönni ».

Múlnak a hónapok s én gyakran gondolok rá.

A tárgyalás kitűzött napja előtt néhány héttel kopogtat a hivatali szobám ajtaján: « Emlékszik még rám? Tudja, nem felejtettem el soha, amit mondott. Igaz életbölcsesség volt minden egyes szava! »

Kérdésemre, hogy volt-e azóta megint baj vele, mint akinek elevenére tapintottak, felpattan: « Dehogyis! Ma az életemnek már van értelme. A múlt évben még bűnöző « barátaim »-at akartam utánozni, de azóta felnőttem. Megtaláltam tetteim értelmét és még annál is sokkal többet. »

S.W.
(Franciaország)

A SÖRÖZŐBEN

Egy söröző̈ben dolgozom, — a szükség vitt rá. Férjem elhagyott, két kislányunkkal egyedül maradtam. Rendszerint csak férfiak látogatják ezt a helyet. Bejönnek, inni kezdenek, berúgnak, kötekednek, egymásnak esnek... Én nem ítélem el őket. Túlságosan is ismerem a szenvedést, a magányt, a kísértést, a kétségbeesést.

Eleinte szerettem volna az Evangéliumról beszélni nekik, de aztán beláttam, hogy inkább meg kell élnem azt. Nem könnyű egy asszonynak beszédbe elegyedni velük. Meg aztán félre is érthettek volna.

Figyelem őket nap, mint nap és találgatom, mi lehet a látszat mögött. Hallgatom a beszélgetésüket, kiszolgálom őket szeretettel és van úgy, hogy a légkör megváltozik egy kicsit.

Egyik nap, amikor kettőkor épp kinyitom a söröző̈t, már ott találok egy embert az ajtó előtt. Régebben csak ritkán jött és keveset ivott, de egy idő óta egyre többet iszik. Mivel még rajta kivül nincs senki más, felhasználom az alkalmat és megkérdem, miért iszik annyit, mi történt vele. Mindjárt kiönti a szívét: « ... Feleségem nemrég halt meg, gyerekeim nem törődnek velem, szörnyen egyedül érzem magam és akkor csak iszom, iszom, hogy betöltsem az űrt, hogy felejtsek... » A táskámból előveszem az Élet Igéjét és nekiadom: « Vidd el — mondom neki — olvasd el, ha egyedül érzed magad ». Azon a délutánon a férfi alig ivott valamit, majd pár napig nem is jelentkezett.

Mikor visszajött, megköszönte az Élet Igéjét és megkérdezte, megtarthatja-e: « Oly sok szép gondolatot találtam benne. Most újra erőt tudok venni magamon... Hogy őszinte legyek, meg kell mondjam, nincs már nálam a kis füzet... találkoztam egy hozzám hasonló, kétségbeesett fiúval, aki ráadásul még rokkant is volt. Arrafelé ment, mint én. Odaadtam neki az Élet Igéjét és elmondtam neki mindazt, amit tőled hallottam ».

Most ez az ember minden hónapban egyszer bejön a söröző̈be, hogy az új Élet Igéjét elkérje.

W.S.
(Hollandia)

MINT A FARIZEUS

A *favela* egyik utcáján haladva, hozzám szegődik egy részeg. Ösztönösen meg szeretnék szabadulni tőle, mert farizeus módra azt tartom, hogy ez a részeges alak rossz hatással lehet munkámra, melyet barátaimmal együtt végzünk ebben a szegénynegyedben.

Hirtelen azonban eszembe jut az Élet Igéje, rádöbbenek, hogy ez a szerencsétlen egy olyan ember, akinek épp ebben a pillanatban van legnagyobb szüksége a szeretetre és kézzelfogható segítségre. Otthonában talán aggódva várják, — jut eszembe.

Türelemmel kérdezgetve sikerül kivennem belőle, hol lakik. Hazakísérem s otthon felesége elmondja, hogy amikor ennyire lerészegszik, epilepsziás rohamot szokott kapni, ami súlyos életveszélyt jelent számára.

Igy értettem meg, milyen fontos volt segítséget nyujtanom neki... amikor véletlenül az utcán megláttam. Találkozásunk óta baráti viszony alakult ki köztem és a család között. A férfi azóta nem részegedett le, igyekszik kerülni a rossz társaságot, mely fő oka volt visszaeséseinek.

V.B.
(Argentina)

A KOMMENTÁRT KERESVE

Adriana négy gyerekével egyedül él, mert férje két hónappal ezelőtt elhagyta. Férje tizenöt naponként jön megnézni a gyerekeket. Adriana egy ilyen alkalommal férje zsebébe csúsztatja az Élet Igéje kommentárját. És vajon hová kerül a végén? A férj a megszokott kocsmában kártyázik barátjával s ez utóbbinak a kezébe kerül a nyomtatvány, mikor cigarettát keres és a paklival együtt kirántja Adriana férjének zsebéből... az Élet Igéje kis füzetét is. Mindjárt látni akarja, miről van szó. Kimegy a kocsmából, elolvassa az írást, elköszön barátaitól és hazamegy. Otthon felesége előtt így mentegetőzik: « Nem érzem jól magam, rögtön lefekszem » és az ágyban újra elolvassa a kommentárt. Másnap reggel az éjjeliszekrényen hagyja. Mikor később hazajön, hiába keresi, eltűnt. A gyerekek papírcsónakot csináltak belőle, hogy a vízben játsszanak!

A férfi megkéri hát feleségét, menjen el azonnal Adriánához és kérjen egy ugyanolyan kis füzetet, mint az volt, melyet férje zsebébe tett. A történetnek azonban még nincs vége.

A férj barátja nem jár már kocsmába, munka után azonnal haza szokott menni, hogy nap mint nap résztvegyen a család életében. Rájött, hogy bocsánatot csak akkor lehet nyerni, ha nagyon szeretünk. Adriana reméli, hogy egy szép nap az ő férje is rájön erre.

I.M.
(Brazilia)

ISTEN BOCSÁNATÁVAL VISSZANYERJÜK ÁRTATLANSÁGUNKAT

A « Kramer kontra Kramer » című filmet nézve úgy sírtam, mint egy gyerek. Mikor kijöttem a moziból, feltettem magamban a kérdést, hogy tulajdonképpen mi volt ennek az oka s néhány nap múlva újra elmentem megnézni a filmet.

Ezúttal felfedeztem valamit: Billy és apja meg tudják egymásnak mondani, hogy « szeretlek téged », de azt is, hogy « bocsánatot kérek tőled ». Ez a két indíték teszi erőssé kapcsolatukat. Mintha pontosan nekem találták volna ki a film e jeleneteit, mert jól tudom, hogy képes vagyok megbocsátani másoknak, de bocsánatot kérni bárkitől is, már nehezemre esik. Még akkor este felhívtam egy barátnőmet, akivel nézeteltérésem volt. Ezt felelte: « Én már megbocsátottam neked, de a hívásod mégis jól esett ».

Másokkal is ez a tapasztalatom. Sokmindent tisztáztunk és most megkönnyebbült a lelkem. Valóban, mikor bocsánatot kértem másoktól, olyan volt, mintha Isten bocsánatát nyertem volna el. Az volt az érzésem, hogy Isten éppen ezt várta tőlem, hogy együtt örülhessen velem.

A rákövetkező héten hazatérve a kocsimmal a garázsban meglöktem és kissé megkarcoltam egy ott álló autót. Dühös lettem, mert alig tiz napja fényeztettem a saját kocsimat. « Ez az én szerencsém! » — és szitkozódtam a másik kocsi ellen, amely ráadásul még tilos helyen állt. Mivel azonban a garázsban senki se volt, egy kicsit távolabb parkoltam és fölmentem a lakásba vacsorázni. Nem volt nyugodt a lelkiismeretem. Telefonáltam egy barátomnak, hogy elmeséljem ezt a kis kalandomat... és a beszélgetés után újra lementem a garázsba, hogy a másik kocsin a szélvédőre az ablaktörlő alá tegyem a papírt az adataimmal. A másik autó azonban már elment.

Nem voltam túlságosan büszke magamra. Másnap szükségét éreztem, hogy Isten bocsánatát kérjem. Bementem a templomba és meggyóntam.

A pap egy mondata különösen mélyen érintett: « Isten annyira szeret bennünket, hogy bocsánatával visszanyerjük ártatlanságunkat ».

Mielőtt kijöttem volna a templomból, odaadtam a papnak az Élet Igéje magyarázatát, hogy lássa, mi indított arra, hogy

ezt a lépést megtegyem. Nagyon megörült ennek, én pedig határtalanul megkönnyebbültem.

Henry
(Franciaország)

MÉG SOHA SEM TETTEM EZT MEG

Pénzt adtam kölcsön valakinek s minden nap elmentem hozzá, hogy visszakérjem. Ezekután kettőnk kapcsolata természetesen elromlott. Mikor azonban az Élet Igéjét elolvastam, elengedtem minden tartozását és őszintén megbocsátottam neki.

Egyik szomszédasszonyomra is haragudtam, mert tönkretette néhány holmimat. Neki is megbocsátottam teljes szívemből.

Az új életben a legfontosabb lépést akkor tettem, amikor szeretni kezdtem ellenségeimet, amit eddig soha sem tettem.

T.
(Afrika)

VÉRVIZSGÁLAT

A kórházban a 102-es ágyhoz hívnak, ahol vért kell vennem egy vizsgálathoz. Egy asszony fekszik a 102-es ágyban, Teresa a neve. Köszönök neki. Az asszony a rá váró műtétre tereli a szót. Észreveszem, hogy elfelejtettem odavinni valamit, ami a vérvételhez szükséges. Bocsánatot kérek Teresától és azt mondom: « Amíg rám vár, olvassa el ezt a lapot... mindjárt jövök ». És otthagyom az Élet Igéje e havi magyarázatát: « Sok bűne bocsánatot nyer, mert nagyon szeretett ».

Mikor visszatérek, Teresa kérdéseket tesz fel az imént olvasott írással kapcsolatban. Istenről kezdek beszélni neki, Istenről és az Ő szeretetéről. Megvallja, hogy szeretne gyónni, áldozni a műtét előtt, de nem tudja, kihez forduljon... 22 évvel ezelőtt áldozott utoljára, esküvője alkalmából. Megígérem, hogy gondoskodom róla, ismerek egy papot, aki biztosan eljön majd hozzá. Igy is lett, másnap Teresa kibékült Istennel és lelkében megnyugodott.

Húsz nap mulva, mielőtt elhagyná a kórházat, elbúcsúzik tőlem és kéri, hogy küldjem el neki minden hónapban az Élet Igéjét lakhelyére, egy belső-brazíliai városba.

V.M.
(Brazília)

15

MEGHALLGATNI ÉS ÉLNI AZ IGÉT

« Pedig csak egy a szükséges » (Lk 10, 41).

Emlékszel mikor mondta Jézus ezeket a híres szavakat?

A két nővér, Márta és Mária házában. Mária odaült Jézus lábához és hallgatta Jézus szavait, Márta pedig sürögve forogva végezte a háziasszonyi teendőket, majd egyszercsak odafordult Jézushoz és méltatlankodva azt mondta neki: « Uram, nem törődöl vele, hogy húgom elnézi, hogy egyedül szolgáljak neked? Szólj neki, hogy segítsen nekem. » Jézus így válaszolt: « Márta, Márta sok mindenre gondod van és sok minden nyugtalanít, de csak egy a szükséges. Mária a jobbik részt választotta, nem is veszti el soha. »

« *Pedig csak egy a szükséges* ».

Néha úgy értelmezik ezt a részt, hogy Jézus ellentétet lát a két nővér viselkedésében. Az egyiké, Máriáé helyes, kevésbé az viszont a másiké, Mártáé. Lehet, hogy te is így gondoltad. Eszerint Mária cselekszik jól, aki hallgatja Jézust, és Márta rosszul, aki dolgozik. Itt azonban nem erről van szó. Jézus nem marasztalja el Márta tevékenykedését. Márta ugyanis szolgál, és Jézus azért jött, hogy a szolgálatot hirdesse, melyre ő maga adott nekünk példát.

Mit akar hát mondani az Evangéliumnak ez az elbeszélése?

Jézus felhasználja ezt a helyzetet, hogy rámutasson arra, ami a legfontosabb az ember életében.

« *Pedig csak egy a szükséges* ».

Mire tehát?

Arra, hogy hallgassuk Jézust. Lukács számára azonban, aki leírja ezt a jelenetet, ez azt is jelenti, hogy amit hallunk, azt meg is kell élni.

Mária tehát a keresztény ember, így a te példaképed is. Hallgatja és megéli Isten Igéjét. Mária nem a szemlélődő élet szim-

bóluma, ahogy gyakran gondolják, szembe állítva vele az aktív életet, melyet ebben az elképzelésben Márta testesít meg. Mária nem elmélkedik, hanem hallgatja Jézust és él.

Jézus azt akarja ezzel mondani neked, hogy a legtöbbet az számít, ha meghallgatod és lefordítod az élet nyelvére az Ő szavait.

Minden egyéb, bármennyire is fontos legyen számodra, akkor kerül a megfelelő helyre, ha a második helyre teszed.

Az első hely Istent és az Ő Igéjét illeti meg. Ezzel szemben minden gondod és vágyad háttérbe kell hogy szoruljon.

« *Pedig csak egy a szükséges* ».

Ez az egyetlen szükséges dolog megvan Máriában. Megvan benne a vágy, hogy tanuljon Jézustól. Teljes nyitottság van benne Isten szavának, az Ő akaratának a befogadására. Ezt tükrözi magatartása is: « odaült az Ur lábához », mondja az Evangélium, éppen úgy, ahogy egy tanítvány teszi, aki mesterére figyel.

Ez az, amit neked is tenned kell: befogadni az Igét és hagyni, hogy belsőleg átalakítson. De nemcsak ezt. Hűségesnek is kell maradni hozzá, meg kell tartani szívedben, hogy formálja életedet, ahogy a föld is megtartja belsejében a magot, hogy kicsírázzon és gyümölcsöt hozzon. Egy új élet gyümölcseit, az Ige termését kell tehát teremni, eltökélt szándékkal. De nemcsak akkor, amikor minden könnyű, hanem a megpróbáltatások, fájdalmak idején, amikor a legnehezebb következetesnek lenni.

« *Pedig csak egy a szükséges* ».

Bátorság tehát!

Eddig emberek szavaiból éltél.

Jelentőséget tulajdonítottál ezerféle dolognak, amit ez az élet kinál és nem értetted meg, hogy egy más célért születtél.

Már csupán az a tény, hogy ember vagy, Krisztushoz, Istenhez kapcsol, aki érted testesült meg.

Az a tény azután, hogy keresztény vagy, egy pontosan meghatározott felelősség elé állít: mindenek fölé kell helyezned azt, hogy hallgatod és megvalósítod Jézusnak, Mesterednek szavait.

Próbáld meg tettekre váltani magasztos, egyetemes, egyedülálló igéit, egyiket a másik után. Gyökeres változást fogsz tapasztalni magadban, alapjaiban fog megváltozni gondolkodásmódod, akarásod, cselekvésed. Ugy fog tűnni számodra, hogy az élet

csodálatosan gazdag. És ez valóban így is lesz. A legfőbb jót fogod tenni magad és mások számára. A társadalom körülötted meg fog változni. Az Evangélium forradalma maximálisan hatékonynak fog bizonyulni a mai világ minden szükségének és sürgető problémájának megoldásában. Ezen felül pedig megmented saját magad és meghódítod azt az életet, mely nem múlik el soha.

Ugye mindez nem kevés?

Chiara Lubich

ELFOGADNI ISTEN AKARATÁT

Elszoruló szívvel olvasom a helység nevét, ahová az idén elemi iskolai tanítónőnek kineveztek. Szeretném nem elhinni: az ország egyik legszegényebb vidékén, a Sierra Oriental hegyei között egy elveszett kis falu lesz rendeltetési helyem. Rémülettel látom már előre, milyen nehéz körülmények között kell majd dolgoznom... Ez az első állásom. Ha valami nálam is nagyobb erő nem kényszerítene, nem is fogadnám el. Kérem Istent, hogy segítségével teljesíthessem az Ő akaratát. Mi más lenne az élet értelme, ha nem az, hogy igaz tanúságot tegyek azok előtt a nyomorúságban élő emberek előtt? Ugy érzem, ez a kihívás Istentől jön... Örömmel kell tehát erre az ismeretlen helyre mennem.

Néhány nap mulva anyámmal, aki ragaszkodott ahhoz, hogy elkísérjen, egy meredek hegyoldalon kapaszkodunk fölfelé. A távolsági busz megállójánál, hat órás utazás után egy szikár, napbarnított, munkában megkeményedett arcú ember várt ránk.

Megindulunk a kiszikkadt földön alig kivehető ösvényen a férfi után. A bőröndjeinket is ő viszi, nehezen tartunk vele lépést. Már órák óta gyaloglunk, de hiába keresem a falut, az élet nyomát; köröskörül csak bokrokat és eget látok. Egyre meredekebben kell kapaszkodnunk. Nem vagyok hozzászokva a gyalogláshoz, a lábamat is fájlalom és úgy érzem, mindjárt elájulok. De leginkább anyám miatt aggódom, aki mindennek ellenére, egyetlen megjegyzést sem tesz, szó nélkül jön mellettem.

Minden egyes lépésnél elismétlem: « Érted Jézus, Teérted ».

Több mint három órás gyaloglás után a hegytetőre érve egy régi, megkopott, szegényes épülettel találjuk magunkat szemben: az iskola! Körülnézek. Hol van itt a falu központja? Sehol senki. És hol vannak a gyerekek? Rendszerint mind együtt

szokták várni az új tanítónő érkezését... Az ember, aki alig nyitotta ki a száját az úton, most néhány elszórt kunyhóra mutat.

Megállapítom, hogy az iskolát rendbe kell hozni s ehhez legjobb lesz azonnal hozzáfogni: másnapra kéretem a gyerekek szüleit.

Ugy várom őket, mintha Jézust várnám — ezt mondogatom magamban, mert csakis Jézust akarom szeretni bennük.

A szülőkkel és gyerekekkel való első találkozásom csüggedéssel tölt el. Közönyösek, nem beszélnek, de szemüket rám szögezik. Hiába igyekszem beszélni hozzájuk, nem válaszolnak. Magatartásuk mögött bizalmatlanságot, félelmet, reménytelen szenvedést sejtek. Lassanként megismerem helyzetüket. Belátom, hogy megértéssel kell közelednem hozzájuk, mert csak így szerethetem konkrét módon őket.

Kevés család él itt, a lakosság még az ötven főt se éri el. Van, aki csak kis kunyhóban lakik földecskéjén, ahol kukoricát, burgonyát, babot termel s ha nagynehezen sikerül, még némi zöldséget is. Mások valóságos viskókban laknak, melyek fala kaktuszsövényből van, a tető pedig fonott gallyakból. Ha gyerek születik, lyukat vájnak a földbe, hogy a csecsemő melegen legyen: ez a bölcsője. Világítás nincs. Ivóvizet messziről kell hozni egy forrásból. Tavasszal olvadáskor meg zuhanyozni lehet a hegyekből lecsurgó kis vizesések alatt. Most viszont az esővizet használják, melyet különböző módszerekkel tárolnak.

Itt fenn a hegyen mindennek csak egy értelme van: « Érted, érted, Jézus ». A szomorúságnak is ez az értelme, hiszen a várostól messze nem találkozhatom azokkal, akikkel a múltban megosztottam eszményeimet, életemet. Biztos vagyok abban, hogy továbbra is egyek vagyunk s ez akkora erőt ad nekem, hogy képes vagyok eddig ismeretlen nehézségekkel is megbirkózni.

Anyám velem maradt, osztozik sorsomban és lassan-lassan, a falubeliékével is. A kis iskola egyik szobájában ütöttük fel tanyánkat; a korhadt padok deszkáiból csináltunk két ágyat. A szeretet segít abban is, hogy a bizalmatlanság és hidegség feloldódjék velünk szemben.

Növendékeimen keresztül sikerült a családokat is megismernem. Micsoda nyomor! Belépek az egyik úgy-ahogy összetákolt kunyhóba: egyetlen helyiségben, a legnagyobb nyomorban él ott

öt emberi lény: a tüdővészes apa, az anya és három gyerek, — mind egy ágyban alszanak.

Még soha nem éreztem ennyire a tehetetlenségemet.

Errefelé nincsenek orvosok s ez az ember nem részesül semmiféle gyógykezelésben. Anyámmal elhatározzuk, hogy lemegyünk a legközelebbi városba, mégha a meredeken gyalog is kell leereszkednünk, illetve az esős idő miatt inkább lecsúsznunk.

Elintézzük, hogy az embert beutalják a kórházba. De már késő. A beteg már nem szállítható. Pár nap múlva meghal. Az egyedül maradt anyának és a három kis gyereknek mindennap ennivalót viszünk és amennyire tőlünk telik, némi pénzt is adunk s ruhát, meleg holmit, hogy ne fázzanak...

Szinte varázsütésre, ezzel az epizóddal minden megmozdul. Most már tudunk segíteni azokon, akik rászorulnak.

A gyerekek eljönnek és mindegyik hoz valamit: ki egy kis babot, kukoricalisztből sütött lepényt, ki egy marék lisztet. Másnap kiosztjuk mindezt a legínségesebb családoknak.

Anyám megjegyzi: « Érdekes, minél többet adunk, annál többet kapunk. Minden nap több bab, több liszt, több lepény lesz és már mindenkinek jut belőle! Nem hittem volna, hogy vannak ilyen szegény vidékek, de annyi bizonyos, hogy Jézus nem adhatott volna szebb ajándékot nekünk! »

A napokban az volt az érzésem, eljött a pillanat, hogy a szülőkkel a tisztasági problémákról is beszéljek. Megvallom, zavarban voltam, mert nem tudtam, hogy érintsem ezt a témát anélkül, hogy megsértsem őket. Annál nagyobb örömmel láttam másnap, a beszélgetés után, hogy a gyerekek mind megmosdatva érkeznek az iskolába! Ime, mi mindenre képes a szeretet, Isten akaratába való megnyugvás az élet minden pillanatában.

A « régi énem » néha azt szeretné mondani « elég ebből! », de ilyenkor hangosabban mondok « igen »-t Jézusnak.

Éppen ma tudtuk meg, hogy egy anya szülés közben meghalt, három tehetetlen kisgyereket hagyva maga után. Összenéztünk anyámmal és máris megértettük egymást. A gyerekek nappal nálunk lesznek és apjuk esténként munkája végeztével hazaviheti őket.

F.U.
(Mexiko)

SZERETET A KÓRHÁZBAN

Főápolónő vagyok egy Den Haag-i szanatóriumban. A munkakörülmények igen nehezek, úgy érzem, mintha meg lenne kötve a kezünk. A betegek egyre inkább egy « rendszer » részeit képezik csak s néha sírhatnékom van, amikor látom, hogyan bánnak velük. Egyikük a napokban meg is mondta: « Manapság senki se akar a pokolról beszélni, de az idős betegeket körülvevő magány rosszabb a pokolnál is ». Ez a mondat késztetett arra, hogy felvegyem a harcot az ár ellen, még ha állandó erőfeszítésembe kerül is.

Tíz óra körül lehetett az idő. Egy hatágyas teremben kerestem az egyik ápolónőjelöltet, mikor a folyosóról hallom a kiáltást: « Kávészünet! » Hirtelen mindenki eltűnik és a betegek ottmaradnak, úgy ahogy abban a pillanatban voltak, minden további segítség nélkül s még csak nem is tiltakozhatnak.

Ekkor éreztem, hogy döntenem kell; ott kell maradnom a segítségre szoruló betegek között.

Egy spanyolfal mögött fekvő asszonyhoz mentem, aki így panaszkodott: « Nézze, hogy hagytak itt! ». Rendbehoztam az ágyát és akkor láttam, hogy rosszul van. « Már napok óta rosszul érzem magam, — mondta — de senki se hallgatott meg ». Jól megfigyeltem a tüneteket, majd az orvosnak írásban jelentést tettem. Néhány perc mulva az orvos másfél liter vérrel vérátömlesztést rendelt el.

Másnap odamentem az asszonyhoz. « Most már jobban vagyok, — mondta, — Isten küldte magát tegnap hozzám, mert imádkoztam, hogy valaki hallgasson végre meg ». És aznap, az asszony számára a kórház már nem tűnt pokolnak.

E.
(Hollandia)

EGY ÓRÁNYI IDŐ

A bankban, ahol dolgozom, az a szokás, hogyha valamelyikünk orvoshoz megy, aznap már nem is jön vissza.

Nekem is fogorvoshoz kellett mennem és a kollégák búcsúzóul utánam szóltak: « Holnapi viszontlátásra! »

A fogorvosnál hamar végeztem, mert fogaimon nem talált hibát, — így egy teljes órányi időm maradt. Az igazat megvall-

va, első gondolatom az volt, hogy ezalatt sok mindent elintézhetnék, amit időhiány miatt mindig halogattam. De aztán feltettem magamban a kérdést: mi fontosabb, az Isten akarata, vagy az enyém? Lelkiismeretem egészen világosan azt válaszolta, hogy ebben az órában a bankban van a helyem. És vissza is mentem oda.

Mikor kollégáim megláttak, elcsodálkoztak. Egyesek még gúnyos megjegyzéseket is tettek...

Iróasztalomhoz ülve megrémültem, mert akkor vettem észre, hogy egy igen fontos okmányt kint felejtettem, ahol bárki hozzáférhetett volna, ahelyett hogy a páncélszekrénybe tettem volna. Ijedten állapítottam meg, hogy már megint milyen gondatlan voltam, de ugyanakkor megkönnyebbültem, hogy lelkiismeretem szavát követve, most mindent helyre tudtam hozni és nem történt nagyobb baj.

S.B.

KERESZTÉNYKÉNT ÉLNI

A konyhában tevékenykedtem, hogy mindent előkészítsek férjem születésnapjára, mikor hallom, hogy csöngetnek. Egy volt háztartási alkalmazottunk csöngetett be, hogy segítségemet kérje, mert kisfia nagybeteg lett. Első gondolatom ez volt: « Adok neki egy kis pénzt, így mindjárt elmegy és talál magától is orvost. Különben én nem tudom befejezni az előkészületeket ».

Az Élet Igéje azonban más megoldást ajánlott. Leültettem az asszonyt és megnyugtattam, hogy minden lehetőt meg fogok tenni. Felhívtam orvos sógoromat, sajnos azonban nem találtam otthon. Különböző közkórházakba telefonáltam ezután, de egyikben se tudtak helyet adni a gyereknek. Majd egy magánklinikára telefonáltam, jól tudván, hogy ez esetben a kicsi gyógykezelését nekem kell kifizetnem. Míg a titkárnőtől felvilágosítást kértem, meghallottam a telefonban sógorom hangját a távolból. Pár perce érkezett oda. Beszéltem vele és elértem, hogy a kisfiút beajánlja a közkórházba, ahogyan eleinte reméltem. Mindez összesen tizenöt percembe került. Visszatértem a konyhába azzal az örömteli érzéssel, hogy kereszténykent tudtam élni.

Egy anya
(Fülöp-szigetek)

Jean a nevem, 23 éves vagyok.

Kiskoromtól kezdve erősen éreztem Isten hívását, hogy szenteljem egészen neki az életem. Pap szerettem volna lenni. Később elhalványult bennem ez a törekvés, de keresztény hitem mellett továbbra is kitartottam. Soha nem haboztam hitem megvallásában, bár néha bírálat, vagy gúny tárgya voltam, mohamedán környezetemben. Mikor katonai szolgálatomat teljesítettem, emlékszem, gyakran egyenruhában szaladtam el vasárnap misére. A templomban feltűnést keltettem; katonaruhámat látva, néhány keresztény hivő attól félt, hogy kém vagyok.

A katonaságtól leszerelve egy ékszerüzletben kaptam munkát. Itt megismerkedtem a kereskedelem negativ oldalával, mely csak a pénznek tulajdonít fontosságot. Sokszor voltam szomorú és újra éreztem a vonzást, hogy Isten kedvéért váljak meg a világtól. Esténként elalvás előtt a Szentírást olvastam. Meg akartam érteni, többet akartam tudni, de gyakran homályosnak, nehéznek, szinte érthetetlennek tűnt az, amit olvastam. Az oldalak tarkállottak a pirossal aláhúzott részektől, melyekre magyarázatot kértem egy paptól, de válaszai nem elégítettek ki. Sok minden még mindig nem volt elég világos.

A nyáron elmentem Mariapoliba. Magam sem tudom hogyan, ott engem is elkapott az ár. Mindenki szerette a másikat, én is szerettem őket, nem tehettem mást. Csak másfél napig éltem ebben a légkörben, de a végén más ember lettem, bensőmben megváltoztam.

Hazatérve, este szokásom szerint kezembe veszem a Szentírást, s elkezdem olvasni. Minden világos lett! Mindent értek! Hová lettek a homályos részek, a meg nem oldott kérdések? Eltűntek! Megkeresem a pirossal aláhúzott sorokat, újraolvasom, de most már itt sem találok rejtélyeket. Minden megvilágosodott, hiszen csak e szerint kell élni, mást nem kell tenni. Igy kezdődött az én új élményem, amely egyre közelebb visz ahhoz az Istenhez, akihez gyerekként vonzódtam és aki most legutóbb is világosan és erőteljesen újra tudtomra adta az akaratát: adjam át magam egészen Neki.

J.
(Törökország)

Bosszúsan állapítottam meg, hogy férjem szép rozsdaszínű pulóvere összement a mosásban. Férjemmel egyetértésben elhatároztam, hogy ezentúl nekem lesz jogom a pulóverre, mivel 14 éves lányom gyakori zsákmányolása folytán az én ruhatáram szegényes lett.

De amit eddig se tudtam elkerülni, most is megismétlődött:

— Mutasd magad anyu, apu pulóvere van rajtad? Milyen jól áll! nagyon csinos... az én nadrágomhoz is illene.

— Ne is próbálj kunyerálni, elszedted minden holmimat, ezt megtartom magamnak!

— Jól van anyu, csak egy napra add kölcsön.

— Nem.

Ez a huza-vona egy hétig tartott, míg egy reggel látom lányomat, amint az *én* pulóveremben készül elmenni hazulról. Igazam tudatában dühbe gurultam és a pulóver máris repült a mosógépbe. Lányunk meg haragtól sápadtan ment iskolába. Míg rendbeszedtem magam, rosszkedvűen morfondíroztam: « Hogy lehet valaki ilyen szemtelen! »

Az Élet Igéje pontosan ezt a pillanatot választotta, hogy szívembe nyilalljon: « Élj az Ige szerint! »

Micsoda? Hogy adjam oda az én pulóveremet? Ez aztán már túlzás! Ha másért nem, már csak azért sem adhatom, mert lányomat észre kell tériteni. Még nevelésre van szüksége, meg kell vele értetni a dolgokat. « Szeress! » Ne is beszéljünk róla. Neki egy egész szekrényre való pulóvere van és én nem szeretem az ő holmiját viselni. Mégis: « Pedig csak egy a szükséges! »

Megtört az elhatározásom és amikor lányunk hazatért, széles mosollyal ezt mondtam:

— Neked adom.

— Oh, anyu, köszönöm, de nem kell ideajándékoznod. Viselem én egy kicsit, aztán majd visszaadom neked.

Már 15 napja, hogy ő hordja...

Annie
(Franciaország)

Éppen ebben a hónapban határoztam el, hogy buzgóbban fogok imádkozni, igyekszem elmélyíteni kapcsolatomat Istennel, több időt áldozva egyedül Neki, hogy jól éljem az Élet Igéjét.

Vasárnap reggel áthidalhatatlan akadály miatt nem mehettem misére. Nagy izgalom vett erőt rajtam és akkor sem nyugodtam meg, amikor kisunokám bekapcsolta a tévét, hogy a mise közvetítését lássam. Arra gondoltam, hogy miután úgysem áldozhatok, érdektelen a misét tévén hallgatni.

De unokám kedvéért leültem, hogy meghallgassam a misét, bár továbbra se figyeltem oda. Ekkor eszembe jutott az Élet Igéje és szándékom az Istennel való kapcsolat elmélyítésére s azt mondtam magamban: « Mit izgulsz mindenért? » Ennyi elegendő volt ahhoz, hogy másképpen viselkedjem. Kényelmesen elhelyezkedtem a tévé előtt, hogy jól tegyem meg azt az « egy szükséges » dolgot.

Egy nagymama

16

A SZŰK KAPU

« Igyekezzetek a szűk kapun bejutni, mert mondom nektek, sokan akarnak majd bemenni rajta, de nem fognak tudni » (Lk 13,24).

« Igyekezzetek a szűk kapun bejutni, mert mondom nektek, sokan akarnak majd bemenni rajta, de nem fognak tudni ».

Lukács evangéliuma szerint így válaszol Jézus egy zsidónak, aki azt kérdezte: « Uram, ugye kevesen üdvözülnek? ».

A zsidók körében volt egy bizonyos pesszimizmus az örök üdvösség kérdését illetően. Egyikük, aki Krisztus után az első században élt, így ír: « A Magasságbeli sokak számára teremtette ezt a világot, de kevesek számára az eljövendőt ». Egy másik helyen pedig így vélekedik: « Többen vannak azok, akik elvesznek, mint azok, akik megmenekülnek, ahogy több az áradat is egy cseppnél. »

Ez a zsidó is valószínűleg környezete befolyása alatt állott, ezért tette fel ezt a kérdést Jézusnak.

Jézus, más helyzetekhez hasonlóan, nem akar vitába bocsátkozni afelől, hogy sokan vagy kevesen fognak-e üdvözülni. Sokkal inkább azt szeretné, ha beszélgetőpartnere döntést hozna.

Igy közeledik ma feléd is. Nem annyira azt akarja, hogy sokat töprengj, hanem hogy határozd el magad a cselekvésre, hogy lépj be a « szűk kapun ».

« Igyekezzetek a szűk kapun bejutni, mert mondom nektek, sokan akarnak majd bemenni rajta, de nem fognak tudni ».

Jézus kapuról beszél, a kapu képét használja fel. Ez a kapu egy teremhez vezet, a lakoma terméhez. Ezen a kapun keresztül lehet bejutni a messiási lakomára, a mennyországba. Ahhoz, hogy ide bejuss, szűk kapun keresztül kell bemenned, melyet a « ház ura » egy előre nem várt pillanatban be fog zárni. Való-

ban az életben rendelkezésedre álló idő rövid és kérlelhetetlenül vége fog szakadni. Ezért tehát igyekezned kell, hogy belépj a szűk kapun, el kell kezdened azon munkálkodni, hogy sürgősen megtérj Istenhez, mielőtt túl késő lenne.

Ahhoz azonban, hogy megtérj és meg is maradj Istennél, meg kell tanulnod szembenézni a szenvedéssel, el kell fogadnod és át kell ölelned a fájdalmat. Sok próbatételen kell átesned, ahogy azt az Evangélium is megköveteli: ez a szűk kapu.

« *Igyekezzetek a szűk kapun bejutni, mert mondom nektek, sokan akarnak majd bemenni rajta, de nem fognak tudni* ».

Valaki azt gondolhatná, hogy a « szűk kapu » kifejezéssel Jézus követőitől szigorú aszketikus gyakorlatot követel, bűnbánati cselekedeteket, önostorozást, hosszúra nyújtott böjtölést stb. ..., melyre csak kevesen képesek. Ez azonban nem így van. A « keskeny út » és « szűk kapu » kifejezést valóban Jézus követésére használják. Ő pedig azt mondta, hogy aki utána akar menni, az tagadja meg magát, vegye fel keresztjét, mert ez Isten akarata. Ez az út nem könnyű, de mindenki járhat rajta.

« *Igyekezzetek a szűk kapun bejutni, mert mondom nektek, sokan akarnak majd bemenni rajta, de nem fognak tudni* ».

Hallottad? Sokan nem fognak tudni bemenni rajta.

Máté evangéliuma is megemlíti, hogy Jézus beszélt erről a kapuról. Emlékszel? « A szűk kapun menjetek be! Tágas a kapu és széles az út, mely a romlásba visz — sokan mennek be rajta. Szűk a kapu és keskeny az út, mely az életre vezet — kevesen vannak, akik megtalálják. »

Jézus itt is arra hív meg, élj olyan keresztény életet, mely megfelel az Evangélium követelményeinek, hogy légy tiszta, szegény, irgalmas, szelíd, szomjazd az igazságot, mindenhova békét vigyél és kész légy arra is, hogy üldözést szenvedj. Ezt a kívánságát juttatja kifejezésre Jézus a hegyi beszédben, melynek mintegy összegzéseként beszél a szűk kapuról.

Azt szeretné, ha visszautasítanád a kényelmes élet kísértését és nem löknéd el magadtól a keresztet. Ha az a veszély fenyeget, hogy elsüllyedsz a középszerűségben, akkor vedd észre Jézus bátorítását és válaszd a keskeny utat. Jézus végülis azt akarja, hogy váltsd tettekre az Evangéliumot. Biztos, hogy nehéz vállalkozás, de bele kell vágni, mert az Evangélium az út, az az út, mely elvezet téged az életre.

Chiara Lubich

A FÁJDALOM

A fájdalmat mindig nehezen viseltem el. Nem mintha életem során nem lett volna benne részem, de a legnagyobb erőfeszítéssel igyekeztem mindig elkerülni. Néhány hónapja férjemmel felsoroltuk mindazt a sok szépet és jót, amivel Isten megajándékozott: családot, gyerekeket, egészséget. Aztán hirtelen minden megváltozott, mikor én beteg lettem.

Mikor megtudtuk, hogy súlyos az állapotom, mindent megtettünk gyógyulásom érdekében, hogy a betegséget feltartóztassuk. De aztán meg kellett adjam magam, a « szűk kapu » elé kellett állnom: elfogadni nap mint nap a fájdalmat, a tényt, hogy beteg vagyok, hogy néha egész nap tétlenül ágyban kellett feküdnöm. Elfogadni, hogy erőm elhagy, hogy mindig közelebb kerülök a halál valóságához. Igen, a halál, ez az a szűk kapu, melyen által kell mennem.

Oly hidegnek, ridegnek találtam ezt a szót, főleg, ha arra gondoltam, hogy itt kell hagynom 12 gyerekemet és férjemet... Ezekben a napokban azonban megértettem, hogy a halál csak átmenet, ezen a kapun kell átmenni ahhoz, hogy találkozzunk Istennel. Jól kell megélni ezt a valóságot. Most már nem félek, biztos vagyok abban, hogy a kegyelem hozzásegít, mikor eljön az órám, szeretetben és békében élem majd meg azt. Egyetlen tulajdonom a jelen pillanat és Isten terve, melyet az Ő szeretetében híve kell megvalósítani.

Sok látogatóm van és vannak, akik eleinte nem tudnak mit mondani, mintha zavarban lennének. Ilyenkor én rögtön igyekszem tudtukra adni, hogy mit élek meg és a találkozás örömteli alkalom lesz.

M.L.
(Hollandia)

KINEK KELL RENDET RAKNIA, A FÉRFINAK VAGY A NŐNEK?

Új hivatalba kerültem: egyetlen nő a sok férfikolléga között. Ugy éreztem, szinte fojtogat a mindenütt uralkodó rendetlenség. Azt mondtam magamban: « Azért van ilyen rendetlenség, mert itt mindenki férfi. De ez nem mentség számukra; egy közhivatalban meg kéne tanulniok rendet tartani. »

Nem akartam beletörődni, hogy elsőként én fogjak a rendcsináláshoz, nehogy ezzel is alátámasszam a hiedelmet, hogy az ilyesmi a nők dolga. Az Élet Igéje azonban (az igazi jótékonyság « szűk kapuja ») az efféle okoskodást eltüntette és világosság gyúlt bennem. Szeretettel szívemben, nem ítélkezve, apránként mindent helyre raktam. Most már maguk a kollégáim is rendet tartanak.

H.D.S.
(Fülöp-szigetek)

MEGTALÁLTAM ISTENT

Egyik reggel cseng a telefon. Egy ismerős lány telefonál, akinek gyereke született egy nős férfitől. Nemrég visszatért a faluba, miután évekig másutt dolgozott. Itt már senkit se ismert, de én felajánlottam barátságomat. Időnként meglátogattam; ilyenkor elpanaszolta, hogy a családban a gyerek születése óta rossz szemmel nézik és a munkahelyén is nehézségei vannak. Nevenapjára vittem neki egy csokor rózsát. Most meghatottan köszöni meg telefonon és elmondja, hogy én voltam az egyetlen, aki gondoltam rá. Az augusztusi Nagyboldogasszony ünnepre minden jót kíván és hozzáteszi: « Mondanom kell neked valamit, egy csodálatosan szép dolgot — megtaláltam az Istenhez vezető utat! Neked mondom el, mert te megértesz engem. Most már belátom, hogy rossz irányban tévelyegve is Istent kerestem. Már derűs a lelkem és minden nehézséggel szembe tudok nézni ».

Anna

KÉT LEHETŐSÉG

Munkahelyemen öt másik társammal együtt szombaton utasítást kaptunk, hogy teremtsünk rendet a műhelyben. A tágas műhely tele van vashulladékkal, a takarítás tehát a munkások

számára fáradságos, gyűlölt munka. Reggel héttől negyedtizenegyig keményen dolgoztunk, de a műhelyben most tisztaság uralkodik. Ezután elmentem az orvosi rendelőbe, injekcióra.

Alig hogy visszatértem, egyik felettesem hivatott és sürgős munkával bízott meg, melyet a déli szünet, fél kettő előtt be kellett volna fejezni. Miközben magyarázta, hogy miről van szó, láttam amint társaim mosakodnak és készülődnek haza, mivel a munkát idő előtt befejezték.

Két kapu előtt találtam magam. Az első, széles kapu az lett volna, hogy visszautasítom az újabb feladatot, megmagyarázva, hogy szakmányban dolgozunk és azt a munkát már befejeztük. Viszont az újabb munka olyan sürgős volt, hogy az én visszautasító válaszom miatt társaim se mehettek volna haza, s természetesen nekem is ott kellett volna maradnom. A második, a « szűk kapu » abban állott, hogy elfogadjam a megpróbáltatást és társaim kedvéért elvégezzem egyedül a munkát, hogy ők előbb hazamehessenek. Igy hát a szűk kaput választottam, melyről az Élet Igéje beszél.

M.A.
(Afrika)

MA SEMMIT SE VÁSÁROLOK

Egyszer csak ráébredtem, hogy nem élem teljes mértékben a kereszténységet, mert olyan kicsinyességekre adtam sokat, mint az elegáns öltözködés, szórakoztató képesujságok, fölösleges tárgyak vásárlása. A minap épp az ujságárus felé tartottam, hogy újabb képregényt vegyek és megint elgondolkoztam azon, ami egy idő óta nyomja a lelkemet. Észrevettem, hogy a folytonos olvasás miatt elhanyagolom barátaimat, szüleimnek gondot, sajátmagamnak kárt okozok és főleg, nem követem Jézust. Eszembe jutott az Élet Igéje e havi mondata: « Igyekezzetek a szűk kapun bejutni ».

Ezen gondolkoztam, míg oda nem értem az ujságárushoz.

« Milyen ujságot veszel ma? — kérdezte az elárusító lány. És én: « Nem tudom... de... ma nem vásárolok semmit! » és eljöttem. A lány még máig is csodálkozik, mert azóta csak ritkán megyek az ujságárushoz.

Egy 12 éves fiú

A nyáron az Alpokban geológiai felméréseken dolgoztam. Olyan munka ez, amelyet ketten szoktak végezni és nekem az a « szerencse » jutott, hogy Christiane-nal dolgozzak együtt; azért mondok « szerencsét », mert az Élet Igéje e havi magyarázata a « szűk kapu »-ról szólt. Reggelente, mikor készülődtem, hogy a hegyekbe menjek, egyetlen kívánságom volt, hogy megszabaduljak Christiane-tól, előző napi viselkedésére gondolva. Szerintem nagyon rossz természete van, alig bírtam elviselni, annál is inkább, mert a három hónapos munka alatt békességben szerettem volna lenni. Ezt mondogattam magamban: Ugy kell neki, miért nem igyekszik rokonszenvesebbé tenni magát? De egy halk hang minden reggel ezt súgta nekem: kezdj mindent újra és ma szeresd Christiane-t egy kicsit jobban, mint tegnap. Másfél hónapig hol jobb, hol rosszabb volt a helyzet, nap mint nap igyekeztünk bizonyos együttélési formát kiépíteni, ami valami csekélység miatt mindig rombadőlt.

Néhány éjszakán át Christiane rosszul aludt. Reggel beültünk a kocsijába, hogy felmenjünk a hegyre. Christiane idegesen vezetett és egy teherautót megelőzve, hatvanas sebességgel hirtelen egy frissen kaszált réten találtuk magunkat. Miután láttam, hogy a lány ijedtében még 300 méter után sem vette le a lábát a gázról, nyugalmamat megőrizve, halkan azt mondtam neki: « Ha gondolod, meg is állhatunk... »

Ott rögtön megfogadtam, hogy nem mondok ítéletet e fölött a « hiba » fölött, egyszerűen átvettem a kormányt és folytattuk a napot.

Az utolsó héten, a jelentés elkészítésével voltunk elfoglalva, mikor szüleimmel telefonon beszélve értesülök egyik legkedvesebb barátom, Yves haláláról, aki a hegyekben baleset áldozata lett.

Christiane észreveszi, hogy csapás ért és osztozik bánatomban: mindazt, amit eddig tettem érte, most ő viszonozza az utolsó héten. Gyakorlati segítséget nyújt a jelentés megfogalmazásában, felolvassa, amit írt, jóváhagyásomat kérve.

Christiane-nak sikerült legyőznie saját rossz természetét: nekem is sikerült kissé elhamarkodott, erőszakos megítélésemen túltennem magam. Munkánk így rendes kerékvágásba került, az egyszerű együttműködés szellemében.

Gilles
(Franciaország)

Állandó ápolásra szoruló apámmal egyedül élek. Mióta az Élet Igéjét követem, eddig szinte kibírhatatlan kapcsolatunk megváltozott. Most már át tudok menni az igaz szeretet szűk kapuján. Ebben a szeretetteljes légkörben apám sem olyan keserű már, mint régen volt. Mostanában el is mehetek hazulról, anélkül, hogy ez bántaná és mikor hazajövök, derűs békességben fogad.

J.
(Németország)

17

TARTS SZÁMVETÉST

« Aki tornyot akar építeni, nem ül-e le előbb, hogy kiszámítsa a költségeket, vajon futja-e pénzéből, hogy felépítse? » (Lk 14,28).

Jézus azt tanácsolja, hogy tarts számvetést, mielőtt fontos vállalkozásba fogsz. Gyakorlatilag azt akarja mondani, hogy kereszténységed nagyon komoly dolog, amit nem lehet könnyedén venni.

Ez a figyelmeztetés két példabeszédet vezet be, melyeket biztosan te is jól ismersz. Az egyik a toronyépítésről, a másik a hadba vonuló királyról szól.

Röviddel ezelőtt Jézus arról beszél a tömegnek, hogy annak, aki az ő tanítványa akar lenni, el kell szakadnia mindentől, a családjától és saját életétől is. Majd hozzáfűzi, hogy a kereszténység lényeges feltétele a kereszt hordozása.

A toronyról szóló példabeszédben Jézus helyesli annak az embernek a magatartását, aki költségvetést készít, nehogy kinevessék, ha nem sikerül felépítenie a tornyot. A háborúba induló király esetében pedig annak szükségességét hangsúlyozza, hogy számba kell venni a katonákat, mert ha kevesen vannak, békekövetet kell küldeni.

« *Aki tornyot akar építeni, nem ül-e le előbb, hogy kiszámítsa a költségeket, vajon futja-e pénzéből, hogy felépítse?* »

« Igy hát aki közületek nem mond le mindenéről, amije csak van, nem lehet a tanítványom. » Ez a végkövetkeztetése annak, amit Jézus az ő követésének feltételeiről mondott. Tényleges, valóságos, konkrét lemondás ez némelyek számára, akik erre kaptak hivatást. Lelki lemondás mindenki számára.

Mindent, mindent, mindent, amit szíved birtokol el kell mozdítanod helyéről. Az első helyet szívedben Istennek és az ő törvényének kell adnod. Minden mást érte kell szeretned. Igy

hozzátartozóidat, az anyagi javakat, munkádat, tanulmányaidat, a művészetet, karrieredet, otthonodat, egészségedet...

Azért, hogy fel tudd építeni kereszténységed tornyát, meg kell vizsgálni, hogy megvan-e szívedben ez a készség, és a teljes elszakadás. Ha nem így van, akkor ez hivatásod kudarcát jelenti, nevetségessé tesz. Olyan ez, mintha valaki tízezer katonával akarna legyőzni húszezret. Ez biztos vereség.

A kereszténység olyan dolog tehát, ami sokat követel tőled. Nem veheted könnyen.

« *Aki tornyot akar építeni, nem ül-e le előbb, hogy kiszámítsa a költségeket, vajon futja-e pénzéből, hogy felépítse?* »

Lehet, hogy elolvasol egy olyan könyvet, mely számodra vonzó módon mutatja be hitünket, vagy meghallgatsz egy lelkesítő prédikációt vagy megtapasztalod az elkötelezett keresztények közösségét és első lelkesedésedben úgy döntesz, hogy te is Krisztus követője leszel. Jól meggondoltad azonban ezt a döntést?

Talán hagyod, hogy az első váratlan kísértések visszasodorjanak előző életed kis isteneihez: a gazdagság utáni sóvárgás, a hírnév vágya, az intellektualizmus hamis fényei, az ateizmus divatjának csábítása, a fogyasztási javak hajszolása... Lehet, hogy az első fájdalmas megpróbáltatáskor már nem tudtál hű maradni ahhoz, amit Krisztus kér tőled. Vagy éppen egy felszínesebb, kevésbé elkötelező, a pogány életvitelhez igen hasonló élet mellett döntöttél.

Ha mindebből valami téged is érint, veled is hasonló történt, akkor talán neked is őszinte, alázatos szívvel újra el kell olvasnod Jézus szavait:

« *Aki tornyot akar építeni, nem ül-e le előbb, hogy kiszámítsa a költségeket, vajon futja-e pénzéből, hogy felépítse?* »

Igen. Jól meg kell gondolnunk. Jól kell hogy elkészítsd a számvetést. Tisztában kell lenned azzal, hogy mit jelent kereszténynek lenni.

Természetesen Jézus itt nem azt akarja mondani, hogy aki úgy érzi, hogy nem tudja vállalni döntése következményeit, az felmentést nyer. Nem szabad félreértened Őt! Az embernek nincs más választása Krisztussal szemben, nincs más útja a megváltásnak. Hiszen Jézus azt mondta: « Aki nincs velem, ellenem van. »

Nem: Jézus azért beszél a toronyépítőről és a hadba vonuló királyról, hogy teljesen világosan lásd, mit jelent kereszténynek lenni. A keresztény embernek van egy nagy eszménye, ideálja, amit minden más fölé helyez, amiben számára minden értelmet nyer. Ez az ideál Isten. Őérte éli a keresztény életét.

Te is ezt akarod? Mondd ezt el neki. És próbálj meg hű maradni hozzá. Helyezd Őt és az ő igéjét szívedben a fő helyre.

Chiara Lubich

A MEGFELELŐ AUTÓ

Férjemmel már régen álmodoztunk arról, hogy veszünk egy autót. Végre kitünő alkalmi vétel kínálkozott: egy használt autó, amely azonban szép volt és éppen olyan színű, amilyet mi akartunk. Pontosan annyiba került, amennyit mi hónapok óta összegyűjtöttünk.

Reggel, amikor elindultam, hogy a szerződést aláírjam, az ajtó előtt beleütköztem egy unokafivérembe, aki elmondta, hogy fiát kórházba szállitották, de neki nincs pénze az orvosi kezelésre. « Nekem sincs — gondoltam — hiszen a táskámban lévő pénz már el van költve ». Az Élet Igéje azonban sokkal pontosabban végeztette el velem a számítást. Emlékeztetett arra, hogy a legkisebb cselekedetet is úgy veszi Jézus, mintha neki tettem volna, ezért hát minden további gondolkodás nélkül átadtam unokafivéremnek, amit kért.

Férjem azt hitte, hogy a hivatalból hazatérve, ott találja a ház előtt az autót. Első pillanatban csalódást érzett, hogy nincs ott, de azután, mikor elmeséltem neki, mi történt, helyeselte viselkedésemet.

Néhány nap múlva, a bizományi cég egy másik kocsit ajánlott megvételre, ugyanolyan szépet és hasonló színűt, mint az első, de ez még olcsóbb is volt. Megvettük és nagyon meg vagyunk vele elégedve.

S. és J.
(Fülöp-szigetek)

HÁROM LÁNY ÉS HÁROM FIÚ

A pótvizsgán néhány társam egy pornográf füzetből fotókat mutogatott. Bensőmben erős indulatot éreztem, hogy viselkedésük ellen azzal a « szeretet-offenzivával » küzdjek, melyet az Élet Igéjét élő és terjesztő csoportommal tervbe vettünk.

Nem tudtam, hogyan kezdjem; odamentem hozzájuk (hárman voltak fiúk és hárman lányok), akiknél a füzet volt, hogy megmondjam véleményemet a tartalmáról. Ahogy beszéltem, rádöbbentem, hogy szavaimat ezek a fiatalok egyáltalán nem értik meg. Igyekeztem az Élet Igéje szellemében cselekedni és mindegyikükért magamra vállalni a Keresztet, főleg azokért, akik durva, kihívó szavakkal válaszoltak az én közeledésemre. Így új kapcsolat született társaimmal, akik később lehiggadtak és tökéletesen megváltoztatták magatartásukat. Megértettem, hogy az igazi szeretetnek megfelelő gyökere kell legyen bennem, hogy a jó győzedelmeskedjék. A füzet ugyanis az én kezembe került és megsemmisítettem.

A.M.G.

AZ IGAZGATÓ

Évek óta egy közhivatalban dolgozom, egy idős igazgató közvetlen alárendeltjekén. Már első naptól kezdve megértettem, hogy el kell hallgatnom meggyőződésemet, csak lélekben élhetem meg hitemet, mert főnököm dühödt ellensége az egyháznak és a vallásnak.

Mindig kerültem a vitát ebben a témakörben, bár néha voltak olyan megjegyzései, melyek igazán megbántottak. Amennyire csak lehetett, igyekeztem elereszteni a fülem mellett a szellemeskedéseit s például arra is vigyáztam, hogy ne lássák meg, milyen ujságokat olvasok.

Olykor azonban minden polémikus él nélkül, elmondtam neki felfogásomat az igazságról, mégpedig úgy, hogy elmeséltem mások tapasztalatait, akik hittel szívükben szembenéztek a nehézségekkel.

Évek múltán az igazgató is beszélt egyszer magáról. Magányosan él, sok csalódás érte; kollegái meg áskálódnak ellene, ki akarják fúrni. Én a magam részéről igyekeztem úgy dolgozni, hogy a mi alosztályunk jól működjék.

Az Élet Igéje ösztönzött, hogy ezt Istenért és ne saját karrieremért tegyem.

Minap az igazgató bejött a szobámba és nézegetni kezdte az ujságokat, melyeket összehajtva tartok az asztalomon. A halomból kihúzta az Osservatore Romano-t és megjegyezte: « Jó ujság. Szeretem a stílusát, gyakran megveszem én is, mert nagytudású, kulturált ujságírók írják. » Én megköszöntem Istennek mindazt, amit az elmúlt években főnököm lelkében művelt.

A.M.

ÉPÍTÉS

Az egyetemi kollégiumban a diákokon kívül ott él a személyzet is. A konyhán dolgoznak, vagy takarítanak. Mi diákok úgy bánunk velük, mintha nem is lennének emberi lények. Elhatároztam, hogy bennük is, mint mindenkiben, Jézust fogom látni. Egységet akarok kialakítani mindenkivel és hogy ezt megteremtsem, az önkiszolgálóban például rámosolygok a pult mögött állókra, megköszönöm, vagy megdícsérem a főztjüket. Mikor befejeztem az étkezést, összegyűjtöm a tálcákat, hogy a takarító személyzetnek kevesebb munkája legyen. Egy nap felajánlottam, hogy kimegyek a konyhára segíteni az edényt és az evőeszközt helyrerakni. Először azt hitték, hogy ki akarom őket gúnyolni, de erősködtem, hogy komolyan gondoltam s ennek végül nagyon megörültek. Attól kezdve új viszony alakult ki közöttünk, amelyre továbbra is építhetünk.

L.H.
(Németország)

MEGEDZŐDNI A HITBEN

« Azért tetszik nekem az Élet Igéje, mert amellett hogy szellemi gyakorlat, mégsem bigott dolog. Tagja vagyok a katolikus ifjúsági mozgalomnak s mindig az volt a problémám, hogy megtaláljam az egyensúlyomat: vagy fejest ugrottam a társadalmi tevékenységbe, vagy órák hosszat imádkoztam. Most megleltem lelkem egyensúlyát. Szeretném rendszeresen kapni az Élet Igéje füzeteit, nemcsak a magam, hanem társaim számára is ».

* * *

« Miért nem küldöd többé azt a kis 'nyomtatványt'? Nehogy azt hidd, hogy nem érdekel, csak azért mert soha nem írtam meg, miként élem meg. Még csak a kezdet kezdetén vagyok... de várj csak, majd én is célba érek! »

* * *

« Mindig azt kérdeztem magamban: Hogyan éljem meg a Szentírást? Irdatlan nagy dolognak tűnt, amivel meg se birkózhat az ember. A tőletek kapott magyarázatokból most megértettem, hogy Isten Igéi magasztosak, de ugyanakkor egyszerűek. Mást se kell tenni, mint élni őket, egyiket a másik után! »

* * *

Az Élet Igéje segít, hogy megedződjünk a hitben. Nekünk, fiataloknak meg kell tanulnunk hinni és a Szentírást megismerni. Boldog vagyok, hogy minden hónapban összemérhetem magam a Szentírás egy mondatával, hogy ilymódon megéljem és belemélyedjek értelmébe.

(Németország)

18

MEGALÁZKODNI

« Aki magát felmagasztalja, azt megalázzák, aki magát megalázza, azt felmagasztalják » (Mt 23, 12).

Biztosan ismered Jézusnak ezeket a szavait. Nagyon fontosak. Több helyen is találkozhatunk velük az Evangéliumokban.

Az Ószövetség is ismer hasonló gondolatokat.

Jób könyvében például ez áll: « Ő (Isten) megalázza a gőgös büszkeségét, de segítségére siet az alázatosnak ».

« *Aki magát felmagasztalja, azt megalázzák, aki magát megalázza, azt felmagasztalják* ».

Észrevetted te is? Abban a világban, ahol nem ismerik el Istent, megfordul a dolgok rendje. Az én, az erősebb alapvetően igazságtalan törvénye érvényesül.

A hatalmaskodók, a zsarnokok, az erőszakosak, a gazdagok, a magabiztosak azok, akik uralják és elnyomják a gyengéket és a szegényeket.

Ezeknek a szegényeknek a bizodalma Istenben van, aki egy napon megfordítja ezt a helyzetet. Erről énekel Szűz Mária a Magnifikátban: « letaszította trónjukról a hatalmasokat, az alázatosakat pedig fölemelte ».

Az biztos, azt hiszem ezt te is érted, hogy ez a gyökeres változás nem az osztályharc eredménye lesz. A hivők nem emberi forradalomtól várják a helyzet megváltoztatását, hanem Isten közbelépésétől, hiszen olyan forradalomról van szó, mely az ember bensejét érinti.

Ennek hallatára talán a belenyugvás, a passzivitás, a felelősség elől való menekvés jut eszedbe. Szó sincs azonban erről. A hivők nem áltatják magukat azzal, hogy az ember képes csupán saját erejéből kijutni ebből a szerencsétlen helyzetből, a bűnből, az egoizmusból. Ezt az állapotot éppen azzal hozta létre,

hogy saját magát helyezte a középpontba. A hivők meg vannak győződve arról, hogy el kell ismerni Istent, tőle kell várni a megváltást, a rend igazi helyreállítását. Sőt azt gondolják, ha közösséget alakítanak ki Istennel, akkor az emberekhez fűződő kapcsolatuk is igazi és hiteles, az egyenlőség kapcsolata lesz.

« *Aki magát felmagasztalja, azt megalázzák, aki magát megalázza, azt felmagasztalják* ».

« . . . Aki magát megalázza, azt felmagasztalják ».

Ezek a szavak pontosan visszatükrözik azoknak a helyzetét, akik nyitott szívvel, Istentől várják a megváltást. Az ilyenek alázatosak, tudják, hogy semmivel sem dicsekedhetnek, mert minden Istentől van. Ez az érzés tölti el a tékozló fiút, aki visszatér Atyjához, vagy a vámost — ha emlékszel rá —, aki az önmagát igaznak tartó farizeussal ellentétben mellét verve hátul megáll a templomban.

Igen, aki ilyen, azt kedveli Isten és felemeli, felmagasztalja őt.

« *Aki magát felmagasztalja, azt megalázzák, aki magát megalázza, azt felmagasztalják* ».

Kétségtelenül lehet ezeket a szavakat úgy értelmezni, hogy Jézus figyelmezteti azokat, akik a gőg bűnébe esnek, illetve buzdít, hogy ne legyünk becsvágyóak.

Jézus azonban valami többet akar mondani neked egy erkölcsi tanításnál. Nem csak az alázza magát meg, aki nem akar nagyravágyó lenni, hanem az is, aki kicsinynek, keveset érőnek érzi magát Isten előtt és az Ő kezébe helyezi életét.

Szeretnél egy példát? Ilyenek a gyerekek, akik olyanná lesznek, mint a gyerekek. Jézus az, aki példát ad neked erre.

Aki megalázza magát, az rendelkezésére bocsájtja magát Istennek és Isten megváltja és felmagasztalja őt.

« *Aki magát felmagasztalja, azt megalázzák, aki magát megalázza, azt felmagasztalják* ».

Ki az, aki tökéletesen, a legvégsőkig megvalósította önmaga megalázását? Jézus, aki saját magát alázta meg, engedelmeskedvén egészen a halálig. De utána feltámadt: íme a felmagasztalás.

Neked is meg kell járnod az ő útját. Jézus azt akarja, hogy alázatos és jó légy, mint ő, hogy megadhassa neked a dicsőséget. El kell hogy töltsön a bizonyosság, hogy ahogy Ő föltámadt, úgy te is föl fogsz támadni.

« *Aki magát felmagasztalja, azt megalázzák, aki magát megalázza, azt felmagasztalják* ».

Azt kérdezed: hogyan lehet jól élni ezt az alázatosságot?

Nézd: Isten mindent, amit felebarátunknak teszünk, úgy veszi, hogy neki tettük. Alázatosnak lenni felebarátainkkal szemben pedig azt jelenti, hogy *szolgálunk* nekik. A közömbösség, a követelőző fellépés, a másokon való uralkodás, jogaink állandó érvényesíteni akarása helyett szeretnünk kell embertársainkat úgy, hogy szolgáljuk őket, azon az áron is, hogy engedünk, veszítünk és le tudunk mondani saját időnkről és saját dolgainkról is.

Hogy mikor következik el a felmagasztalás? Minden bizonnyal az új világban, a másik életben.

Aki azonban az Egyházban él, már részesül ebben az életben, mert megtapasztalja a dolgok rendjének megfordulását. Ha ugyanis a keresztény közösségben a hivők egymást szolgálják, akkor az is igaz, hogy mindannyian egyenlőek. De nemcsak ez: a legnagyobb közöttük olyan, aki szolgál.

Ez tehát már megváltozott helyzet. Az Egyház, melynek kebelében élik, megvalósítják ezt az igét, már most *jele* az eljövendő világnak az egész emberiség számára.

Chiara Lubich

EGY CSIRKE, MEG EGY DISZNÓ

Nem éreztem jól magam s ágyban feküdtem, mikor hallom kint az egyik csirkét lármázni. Felkeltem, hogy megnézzem, mi történik. Egy nyest kapta el a csirkét. Mire odaszaladtam, már megdöglött. Nem tudtam, kié volt a csirke, hát bevittem a házba. Este megkérdeztem a szomszédokat, nem az övék-e. Az egyik szomszéd felesége átjött. Elmondtam neki, mi történt, de nem volt hajlandó elhinni. « Te ölted meg a csirkémet, mert kárt okozott a veteményes kertedben ». És dühösen elszaladt, anélkül, hogy a csirkét elvitte volna.

Néhány nap múlva a falu elöljárója hivatott. A szomszédasszony bevádolt nála, hogy megöltem a csirkéjét. Hangoztattam a magam igazát, de az elöljáró nem hitt nekem. Igy hát, csakhogy visszatérjen a békesség a faluba, megfizettem az asszony csirkéjét.

Nem sokkal ezután egyik este befelé tereltem az ólba a disznókat. Észrevettem, hogy hiányzik az egyik. Keresni kezdtem a ház körül és megláttam, amint az a bizonyos szomszéd, az asszony férje aki bíróság elé citált engem, valamivel meg akarja etetni a disznómat: méreg volt! « Mit csinálsz? » — kiáltottam rá. « Semmit ». « Nem igaz, megmérgezed a disznómat! » A disznó másnap meg is döglött. Nagyszerű alkalom lett volna, hogy bosszút álljak ezen a szomszédon, a falu elöljárója elé idézzem, hogy mindenki lássa, miféle népség.

Az Élet Igéje viszont arra tanít, hogy szeretnem kell és meg kell bocsátanom. Ha bíróság elé viszem a szomszédom, mindig gyűlölet marad majd közöttünk. Igy hát inkább azt az utat választom, melyet az Élet Igéje sugall és « megalázom magam ». Nem törődöm többé az üggyel és lelkem megbékél.

P.F.
(Afrika)

LELKIISMERETESEN DOLGOZNI

Szerelő vagyok és gépeket javítok. Miután keresztény vagyok, úgy fejezem ki Isten iránti szeretetemet, hogy igyekszem lelkiismeretesen dolgozni. Naponta 10-12 gépet javítok és aprólékosan ellenőrzök.

Kollégáim kinevetnek és kicsúfolnak, mert az ő átlaguk sokkal magasabb: 20-22 gép naponta. Álomszuszéknak, teknősbékának neveznek.

Egy nap hivat a főnököm, hogy adjak számot munkámról és lassú munkatempómról.

Megkísérlem megmagyarázni, hogy tisztességesen, szabatosan végzem munkámat és bizonyítani tudom, hogy a kezemből kikerült motorokat nem hozzák vissza mégegyszer ugyanannak a hibának a kijavítására, ami nem mondható el a legtöbb szaktársam által javított gépről.

Az igazgató rájön, hogy amit mondok, megfelel a valóságnak, megdícsér munkámért, sőt buzdít, hogy továbbra is dolgozzak így. Elrendeli, hogy szaktársaim munkáját ezentúl szigorúbban ellenőrizzék.

W.F.

NEHÉZ BEOSZTÁS

Elmegyógyászati klinikán dolgozom, mint segédápolónő. Az utóbbi időben takarítással bíztak meg, ami egyáltalán nem tartozik hatáskörömbe. Mielőtt azonban tiltakozásomat jelentettem volna be, eszembejutott az Élet Igéje és azt gondoltam, jobb ha nem azok között vagyok, akik tudnak, de nem cselekszenek. Elvégre azt a munkát is el kell végezni és aztán ki az, aki nem szeret inkább olyasmit csinálni, ami a saját feladatkörébe és szakmájához tartozik?

Egy férfi, akivel együtt takarítottam, ugyanolyan ápoló mint én, ráadásul még meg kellett hallgatnom az ő elégedetlenkedését is. Látva, hogy odafigyelek, lassanként a hittel kapcsolatos mélyebb problémákkal is előhozakodott. « Neked talán — kérdezte végül, — nincsenek ilyen problémáid? » Beszéltem neki az Élet Igéjéről: felragyogott az arca. Tetszett neki az Ige szépsége, amely választ adott kételyeire.

Látva a benne végbement változást, most már örültem, hogy

takarítanom kellett, mert így meghallgathattam őt s ő meg felvilágosítást kapott azokra a legbensőbb kérdéseire, melyet manapság úgyszólván már senkinek se mondhat el az ember.

K. 19 éves
(Hollandia)

ISTEN SOKMINDENT MEGÉRTET VELÜNK

Ezekben a napokban rájöttem, hogy közelebb kell kerülnöm szüleimhez. Ők most különösen sokat aggódnak értem és öcsémért. Áthoztak minket Argentinából Olaszországba, hogy itt jobb dolgunk legyen, hiszen nagyon szeretnek bennünket. Én meg igazságtalan, kegyetlen voltam velük szemben, apámat gonosznak tartottam, hogy elvesztettem miatta ottani barátaimat és barátnőimet.

Az e havi Élet Igéjét olvasva, eleinte azt gondoltam, hogy nem nekem szól, de most már nélkülözhetetlennek tartom, nem annyira mások, mint a magam számára. Bocsánatot kértem apámtól, « megalázkodtam » annyi idő után, én aki azt hittem sajátmagamról, hogy « felmagasztalható » vagyok. És azért tettem ezt, mert meg vagyok győződve róla, hogy egyedül Isten segíthet rajtunk úgy, hogy Igéje által sokmindent megértet velünk.

L.F.

FELEBARÁTI TANÚSÁG

Fontem plébániájáról, a Foto-i közösségből érkeztek az Élet Igéjének következő tanúságai; Ime az egyik, Pius hitoktatótól:

Ha van egy kis szabadidőm, a falu családjait látogatom, hogy megismerkedjem az emberekkel. Egy nap beléptem egy « compound »-ba. Láttam, hogy egy iskolámbéli gyerek, meg egy asszony az udvart sepri. Köszöntem nekik és leültem a sarokba, arra várva hogy befejezzék.

Az Élet Igéje azonban nem hagyott nyugton. Feltettem magamban a kérdést: « Hogyan tanusíthatom a szeretetemet? » Kértem a gyereket, hozzon nekem is egy seprűt. Segítettem a seprésben. Mikor a gyerek részét befejeztük, az anyának segítettem. Végül az asszony megkérdezte: « Ki vagy te »? De a fia közbeszólt: « A tanitónk az iskolában, a hitoktató ». — « Ez lehetetlen! — kiáltott fel az asszony. — Megalázkodhat

ennyire egy tanitó, hogy az udvart sepri, amely ráadásul még nem is az övé? »

Ekkor leültünk egy kis beszélgetésre. Az asszony, aki keresztény volt ugyan, de már régóta abbahagyta a vallás gyakorlását, elhatározta, hogy újra templomba fog járni.

L.D.
(Afrika)

AZ IGAZI EGYÉNISÉGEM

Mostanában gyakran hallom a barátnőimtől, hogy túlságosan jószívű vagyok, túl engedékeny, s hogy jobban kellene érvényesítenem egyéniségemet.

Mint rendesen, a napokban is elmentem meglátogatni nagynénémet, aki egyedül él a város peremén kívül. A szomszédban, ugyanazon az emeleten egy vele jóviszonyban lévő család lakik. Bár az enyéim ellenezték, én mindig igyekeztem köszönni a szomszéd család tagjainak, még akkor is ha észrevettem, hogy keresztülnéznek rajtam. Mikor megérkeztem, nagynéném éppen a szomszédban volt és én nemcsak hogy nem mentem be köszönni a családnak, hanem még azt se vártam meg, hogy nagynéném visszatérjen saját lakásába. Megfordítottam a kocsit és hazamentem.

Otthon megtaláltam az Élet Igéjét: « Aki magát felmagasztalja, azt megalázzák, aki magát megalázza, azt felmagasztalják ».

Elgondolkoztam és beláttam, hogy nem élek a Szentírás szerint. Nem hatott át a szeretet. Mindjárt felhívtam nagynénémet és bocsánatot kértem. Megígértem, hogy másnap újra meglátogatom és megkértem, adja át üdvözleteimet a szomszédoknak is. Másnap iskola után megint megtettem azt a harminc kilométert, hogy eljussak nagynénémhez és ezúttal beköszöntem a szomszédokhoz is. Ettől kezdve mindig szivesen láttak, gyakran megkínáltak borral és naranccsal; a szomszédasszony bizalmas, kényesebb kérdésekben tanácsot kért tőlem, mert mint mondta, megbízik bennem. A lánya pedig, alig hogy eljegyezte magát, felhívott telefonon és vőlegényével együtt meglátogatott. Megértettem, hogy az igazi egyéniség szeretetben nyilvánul meg és a szeretet vonzza mások szeretetét.

P.F.

Katonai szolgálatomat teljesítem és száz katona van alám rendelve, egytől egyig mohamedán. Én vagyok köztük az egyetlen keresztény s a fiúk tudják is, mert megkérdezték. Ez valóban arra indít engem, hogy tanúságot tegyek az Élet Igéjéről.

Közvetlen alantasom egy tizedes, hivatásos katona, már nem egészen fiatal. Úgylátom, féltékeny ránk, keresztényekre, mert iskolai végzettségünk miatt a hadseregben az övénél magasabb rang jár nekünk, még ha fiatalabbak is vagyunk nála és csak két évet töltünk a katonaságnál. Ezért a légkör a gyűlölködéstől feszültté vált és ami még rosszabb, ő a katonákon tölti ki mérgét. Durván bánik velük, a leglehetetlenebb dolgokat kívánja tőlük, néha még meg is üti őket, ha nem vagyok jelen. A katonák meg mindent elviselnek, mivel félnek tőle.

Egyik nap a tizedes teával kínál meg. Semmi kedvem hozzá, visszautasítom, de rögtön észreveszem, hogy rosszul tettem. Megsértődik. Az Élet Igéje! Azonnal helyre kell hoznom a hibát, most rögtön, egy percet se várhatok, nehogy aztán túl késő legyen!

Odamegyek hozzá és megkérdem az első dolgot, ami eszembe jut: « Hogy vannak a fiaid? » Meglepődik, de válaszol s a hangulat fölenged; érdeklődöm családi gondjai iránt.

Egy másik nap egy csoport katona minden erejét megfeszítve igyekszik odébbtolni egy nehéz kamiont. Fáradtak, verejtékeznek s végre eljön az ebédszünet ideje. A megvadult tizedes követeli, hogy folytassák a munkát. Erre én, felelősségem tudatában a munka beszüntetésére adok parancsot. Ő azonban ellenszegül parancsomnak és elrendeli, hogy folytassák, míg egyszerre csak megragadja vállam és erőszakosan meglök. A fiúk haboznak, nem tudják, kinek engedelmeskedjenek; főleg tőle félnek, mert ha nekem fogják pártomat, ő később rajtuk tölti ki dühét. Engem elfut a méreg... A tizedes alantasom, viselkedéséért könnyen lefokozhatják és öt évi börtönt is kaphatna! De bennem erősebb az a hang, amely azt mondja, hogy szeretnem kell, főleg a nálam gyengébbeket, amilyenek most ezek a fiúk és meg kell értenem az ő félelmüket. Hagyom hát, hadd fejezzék be a munkát és ezúttal a tizedes kerekedjék felül. Érzem azonban, hogy nem hagyhatom ennyiben a dolgot. Itt könnyen gyöngének nézhetik az embert ilyesmiért s elveszthetem minden tekin-

télyemet. Kötelességem tehát jelenteni az esetet feletteseimnek. Ugyanakkor szeretnem kell a tizedest is, mindent elkövetve azért, hogy ne tegyem tönkre. Nehéz percek! De aztán az Élet Igéjének segítségével megtalálom a helyes megoldást. Megírom a jelentést, de személyesen adom át és élőszóval magyarázom meg a helyzetet, kérve, hogy az ügyet a lehető legkedvezőbben oldják meg az én... ellenségem javára, aki talán csak egy pillanatra ragadtatta el magát. Meghallgatnak. A katonák néhány napig várják a következményeket; majd megértik a viselkedésemet és ahelyett, hogy lenéznének gyengeségemért, még jobban szeretnek és a velük való kapcsolatom még inkább elmélyül.

U.T.
(Törökország)

GÓLIÁT ÉS A TÉVÉ ANTENNÁK

Dél van. Munkahelyemen, a kórház menzáján ebédelek. Az aznapi ebéd ízletesnek ígérkezik és mindenki igyekszik, akár egymást lökdösve is, minél előbb sorra kerülni. Éhes vagyok és magam is így akarok előbbre jutni, mikor eszembe jut az Élet Igéje. Tehát előre engedek egy, két három kollegát, majd végre magam is sorra kerülök, de sajnos a fazekak közben kiürültek és én itt állok üres gyomorral, ebédként « alázattal » és a lehetetlen helyzet kellemetlen ízével szájamban. Már éppen el akarok menni, amikor a kiszolgáló int, hogy várjak. Megjelenik egy jól megrakott « különleges » tálcával, melyet valaki megrendelt és aztán nem jött érte. Nem tudom, kinek köszönjem ezt meg. Alapjában véve azonban... sejtem, miért részesültem ebben a jutalomban és hálát adok érte Istennek.

* * *

A bérházban, ahol lakom, feszült a légkör. A tulajdonos, ki tudja mi ütött belé, egyszerre csak elhatározta, hogy a lakók tévé antennáit leszerelteti. Talán, hogy ne zavarják a szépérzékét... Tény az, hogy majdnem valóságos háború tört ki; mindkét rész megtorlásokkal fenyegetőzik. Magam is elhatároztam, hogy felveszem vele a harcot, de mivel ő egy « Góliát », inkább a hidegháborúhoz folyamodtam.

Az Élet Igéje « Aki magát felmagasztalja, azt megalázzák, aki magát megalázza, azt felmagasztalják » éppen most tanított

meg arra, hogy a békéhez vezető út az alázatosság. Igyekszem tehát ezt az utat követni és a szomszédokat is erre hívom fel.

A házmester egészségi okokból eltávozott s a lépcsőház tisztasága bizony sok kívánnivalót hagy hátra. Minthogy szóba se kerülhet, hogy a lakók akár csak ajtajuk előtt is maguk tartsák tisztán a folyosót, fogok egy seprűt és az egész lépcsőházat kiseprem, még a ház előtti járdát is, emlékezetembe idézve az Élet Igéjét. Örömmel és a lehető legjobban végzem ezt a munkát.

Ugyanaznap este a háztulajdonos, az a bizonyos Góliát óriás, becsenget hozzánk: kissé zavarban van és nagyon kedvesen azt ajánlja, hogy ő maga személyesen újra fölszereli az antennánkat. A meglepetéstől alig jutok szóhoz. De azután szivességét ki merem használni és kérem, hogy az összes többi antennát is állítsa helyre. Végül minden visszakerül a helyére. A szomszédok, a maguk részéről mind meg vannak hatva. Ettől kezdve a ház lakói között alakoskodás nélküli, őszintébb, nyíltabb viszony alakult ki. Azt is elhatároztuk, hogy felváltva fogjuk tisztán tartani a lépcsőházat. A tisztasággal visszatért a házba a béke is.

C.M.
(Libanon)

A FEGYELEM SZABÁLYAI

Lelki vezető vagyok a szemináriumban, ahol a belső fegyelem szabályzatának megújítása súlyos feszültséget okozott. Nem az egész közösséget értesítették egyidőben az új fegyelmi irányzatról. A felelősök közti egység hiánya rossz érzést keltett, amit még jobban kiélezett az a tény, hogy ezt nem lehetett kinyilvánítani.

Mivel én vagyok felelős az egyik tanfolyam lelki vezetéséért, éreztem, eljött a pillanat, hogy az e havi Élet Igéjét megéljem: « Aki magát felmagasztalja, azt megalázzák, aki magát megalázza, azt felmagasztalják ».

A Szentlélekhez fohászkodtam, adjon erőt, hogy ezt az Igét éljem a fiatalokkal rendezett találkozómon.

Bizony, nem kis aggodalommal vetettem fel az új szabályokkal kapcsolatos kérdéseket a kerekasztal beszélgetés keretében, melynek során mindenki elmondhatta a véleményét. Bár általában mindent mellre szoktam szívni, most szokatlan nyugalmat találtam magamban ahhoz, hogy a vitában ne vágjak vissza azon-

nal, sőt még provokáljam is a támadásokat, anélkül hogy magamat akarnám mentegetni.

Nagyon rosszul estek az ellenem irányuló támadó élű gyanusítgatások; de se a fájdalom, se esetleges más érzelmek, mint a csüggedés, vagy düh nem hatalmasodott el szívemen.

Másvalami uralkodott el rajta: az a vágy, hogy szolgáljam és szeressem őket « kerül amibe kerül ». Ezáltal el tudtam ismerni, hogy nekem sincs mindenben igazam és ebből az alkalomból én is követtem el hibákat. Bocsánatot is tudtam kérni, de ugyanakkor tisztáztam egyes kérdéseket. Végül megmagyaráztam, hogy szerintem mi okozta hogy új fegyelmi szabályzatot írtak elő, melyet a fiatalok vád alá helyeztek.

De főleg arra volt jó ez az alkalom, hogy elmondjam a fiataloknak, miért vagyok én közöttük: hogy igyekezzem megtalálni Isten rám és rájuk vonatkozó akaratát s hogy azt követni is tudjam.

Egyikük erre megjegyezte: « Ön most is, mint az előbb is, amikor a fegyelmi szabályzatot magyarázta, mindig egy benső élményből indul ki. Ezt szeretnénk mi megismerni! » Egy pillanatig szolgaként éltem közöttük és most testvérüknek fogadnak el, szükség esetén lelkiatyának, hogy megosszam velük Istennel kapcsolatos élményemet.

Az Ige igaznak bizonyult és megfelelő kapcsolatot teremtett, melyben a Szentlélek határozza meg a közösség kibontakozásához szükséges rendet.

Daniel
(Franciaország)

VESZÉLYES VÁLLALKOZÁS

Az évvége közeledtével az igazgatóság nekilátott a vállalat alkalmazottai szociális helyzetének és szakképzettségének felülvizsgálatához.

Minden főosztály-felelősnek saját véleményével kiegészített jelentést kellett készítenie minden egyes alkalmazottról.

A mi főosztályvezetőnk személyi titkárnőjét bízta meg ezzel a feladattal. Két kollegámmal éppen elmerülve dolgoztunk, mikor a titkárnő a már kitöltött személyi lapokat ideadta, hogy írjuk alá. Két kollegám igen meg volt elégedve a dícsérő jelzőkkel és mindketten azonnal alá is írták a lapot. Én is azt vártam

volna, hogy kitünő bizonyítványt állít ki rólam: annál nagyobb volt megdöbbenésem, amikor személyi lapomon megpillantottam a szörnyű és teljesen alaptalan vádakat!

Teljesen érthetetlen volt. Annyira megsemmisítő, lesújtó hatással volt rám ez a váratlan csapás, hogy azt se tudtam, mihez kezdjek. Először is megmutattam kollegáimnak a lapomat, hogy megítélhessék: nagyon meg voltak lepve. Valóban az elmúlt 11 hónap alatt, amig együtt dolgoztunk ezzel a lánnyal, soha nem volt semmiféle összeütközés vagy nézeteltérés. Talán féltékenységről volt szó?

Az ügy veszélyeztette előléptetésemet és egyáltalán a vállalatnál való maradásomat. Mindenképpen az Igazgatóság tudomására kellett tehát hoznom a helyzetet, hogy kimagyarázkodjam.

Ekkor azonban eszembe jutott, hogy a keresztény embernek Jézus példáját kell követnie: alázatosan el kell fogadnom ezt a helyzetet, ahogyan az Élet Igéje tanítja: « Aki magát megalázza, azt felmagasztalják ». Jó alkalom volt ez arra, hogy kinyilvánítsam kereszténvi szeretetemet a nyílt gyűlölettel szemben. Ekkor tehát minden eddiginél jobban igyekeztem szeretni ezt a lányt és többi kollegámat, szolgálatkészen szívességeket téve nekik és imádkozva értük, hogy Jézus szeretetének jele legyek, aki értük is meghalt a kereszten. A kolleganőt mélyen érintette magatartásom és amikor bementem hivatali szobájába, kizárólag azért, hogy egyszerű szavakkal kimagyarázkodhassunk, megmutatta személyi lapomat, ahonnan már kitörölte az ellenem beírt vádakat.

Ez az erőszak-mentes magatartás, melyet Krisztus példájára tanusítottam, mélységesen megváltoztatta a légkört hivatalunkban.

Egy fiatalember
(Kamerun)

A JÓSÁG KRÓNIKÁJA. LEGFRISEBB HÍREK

Egy római helyettes-plébános kis könyvben: « A jóság krónikája. Legfrissebb hírek » címen gyűjtötte össze fiúk és lányok az Élet Igéivel kapcsolatos tapasztalatait, melyeket a plébániai katekizmusoktatás, vagy az iskolai hittanórák alatt mondtak el. Az Előszóban ezt olvassuk: « Ez a plébániai csoport minden hónapban igyekezett komolyan megélni Jézus egy-egy Igéjét. Válaszolni igyekezett felhívásaira. Azon volt, hogy Őbenne mindnyájan egyek legyenek...

És a felnőttek? Először csak figyelték a gyerekeikben a változás első, alig észrevehető jeleit. Aztán lassanként, a szülők is kezdtek így élni. Élni az Élet Igéit. »

P.P.

TARTALOM

1. - « Elsősorban » Isten országát keresd . 7
2. - Állhatatosság 19
3. - Minden Istené 33
4. - Világítson világosságotok . . . 43
5. - Aki hisz, annak semmi sem lehetetlen . 59
6. - Mint a gyermek . 73
7. - Teljes szívedből . . 85
8. - Isten « letekint » rád is . . 101
9. - Jöjjön el a te országod 113
10. - A jót ne azért tegyétek, hogy lássanak benneteket . 125
11. - Az Atya szeretete . . . 139
12. - Boldogok, akik hisznek . 153
13. - Az « új » parancsolat . . 165
14. - Nagyon szeretni . . . 177
15. - Meghallgatni és élni az Igét . . 189
16. - A szűk kapu . . 203
17. - Tarts számvetést . . 213
18. - Megalázkodni . 223